

Editor: Sunshine

Tôi cam đoan
Sẽ không đánh chết cậu!

Ưc Cầm

Mục lục

- [Chương 1: Tình Cờ Bắt Gian.](#)
- [Chương 2: Lên Báo.](#)
- [Chương 3: Phương Thiếu Tắc.](#)
- [Chương 4: Tỏ Tình.](#)
- [Chương 5: Gặp Ác Mộng.](#)
- [Chương 6: Thêm Bạn Wechat.](#)
- [Chương 7: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.](#)
- [Chương 8: Cảm Giác Ấm Áp.](#)
- [Chương 9: Âm Hồn Bất Tán.](#)
- [Chương 10: Gọi Là Sư Đệ.](#)
- [Chương 11: Say Rượu.](#)
- [Chương 12: Ghen Tuông.](#)
- [Chương 13: Cáo Trạng.](#)
- [Chương 14: Tin Tưởng Tuyệt Đối.](#)
- [Chương 15: Tuổi Trẻ Thật Sung Súc!](#)
- [Chương 16: Gánh Vác Trách Nhiệm.](#)
- [Chương 17: Bản Kiểm Điểm Siêu Đáng Yêu.](#)
- [Chương 18: Lễ Nào Tổng Tài Bá Đạo Lạnh Lùng.Là Công?](#)
- [Chương 19: Mạc Dật Lên Sóng.](#)
- [Chương 20: Chúng Ta Kết Hôn Đi.](#)
- [Chương 21: Da Mặt Hần.Rất Dày!](#)
- [Chương 22: Ra Điều Kiện.](#)
- [Chương 23: Cá Cược.](#)
- [Chương 24: Bất Ngờ.](#)
- [Chương 25: Quần Áo Của Tôi.Uớc Cả Rồi!](#)
- [Chương 26: Lập Khế Ước.](#)
- [Chương 27: Động Tâm.](#)
- [Chương 28: Chị Muốn Hủy Ước Định Sao?](#)
- [Chương 29: Phương Thiếu Quả Thật Có Rất Nhiều Tiền.](#)

Chương 30: Là Ai Đã Tung Ảnh Ra Ngoài?

Chương 31: Bớt Đi Một Tình Địch.

Chương 32: Nghĩ Ra Biện Pháp Tốt.

Chương 33: Bị Người Quen Bắt Gặp.

Chương 34: Sắc Lang Sa Lưới.

Chương 35: Nổi Tiếng Hơn Lần Trước.

Chương 36: Thả Thính Mọi Lúc Mọi Nơi.

Chương 37: Lại Ăn Vạ.

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tình Cờ Bắt Gian.

Bi kịch của Ngô Song bắt đầu vào một buổi trời trong nắng sớm.

Sáng sớm hôm đó, Ngô Song ra khỏi nhà chạy bộ trên đoạn đường mà mọi ngày cô vẫn chạy qua. Khi đi ngang khách sạn Thời Đại cũng nằm trên con đường này, cô nhìn thấy Vương Trường Tuấn, bạn trai quen được ba tháng của Ngô Song.

Hắn ăn mặc một thân tây trang sang trọng, ôm trong lòng người đẹp, tình chàng ý thiếp từ cửa khách sạn đi ra.

Nhìn một màn này, trong đầu Ngô Song bỗng dưng trống rỗng, cô dừng chân, đứng như pho tượng nhìn chăm chăm hai người phía đối diện.

Có lẽ đang thân mật nói gì đó, đôi câu nam nữ này lại không phát hiện Ngô Song đứng bên kia đường từ bao giờ. Hồ ly tinh* kia rất tự nhiên kiễng chân hôn lên khoé môi Vương Trường Tuấn, ngọt ngào gọi một tiếng: "Tiểu Tuấn Tuấn."

* Đây là nguyên gốc tác giả gọi vậy nhé, mình xin phép giữ nguyên, vì bản chất cô gái kia đúng là thứ hồ ly tinh mà → _ ←

Một nỗi căm giận xông thẳng lên đầu Ngô Song, cô đè thấp giọng nói, nghiến răng nghiến lợi từ trong miệng phun ra ba chữ: "Vương! Trường! Tuấn!"

Đôi cầu nam nữ giật mình, Vương Trường Tuấn xoay người, không thể tin mà nhìn Ngô Song. Nhìn một thân mặc đồ thể thao, lại để mặt mộc, sắc mặt thì xanh mét của Ngô Song, sắc mặt Vương Trường Tuấn trở nên trắng bệch, khó nhọc mở miệng: "Ngô... Ngô Song?"

Ngô Song không trả lời, vài bước đã đi qua bên kia đường, chỉ vào cô gái đứng bên cạnh hẳn, hỏi: "Cô gái này là ai?"

Vương Trường Tuấn phản ứng lại, vội đẩy cô gái kia ra, lắp bắp trả lời: "Đây..... đây là em..... em họ của anh....."

Ngô Song chất vấn: "Các người ở khách sạn làm gì? "

"Không..... không làm gì cả, là em ấy đến đây chơi.....anh định dẫn em ấy đi dạo...."

"Đồ xảo biện, tôi mà tin cô ta là em họ anh mới là lạ." Hồ ly tinh kia một bên cầm tay dựa vào người Vương Trường Tuấn, nhìn về phía Ngô Song ánh mắt đầy ý khiêu khích.

"Thôi đi, đừng làm loạn." Vương Trường Tuấn xấu hổ mà đẩy ả kia ra, quay sang nhìn Ngô Song cười dễ ngọt: "Song Song, em đừng hiểu lầm, em họ anh có tính hay đùa thôi. Ha ha..."

"Ha ha..." Ngô Song cười theo hẳn, bỗng nhiên vươn tay, không chút do dự mà tát lên mặt hẳn một cái.

Bốp!

Một tiếng chói tai vang lên, Vương Trường Tuấn choáng váng, hồ ly tinh cũng bất ngờ. Chỉ có Ngô Song oán hận nhìn chằm chằm Vương Trường Tuấn, lòng bàn tay đỏ lên, run nhẹ.

"Ngô Song, cô điên rồi à, sao lại đánh tôi." Vương Trường Tuấn lấy tay bưng mặt, nháy mắt bộ dạng trở nên hung dữ đáng sợ.

"A, mới có con ruồi đậu trên mặt anh đó." Mặt Ngô Song vẫn thản nhiên như đang nói thật.

Vương Trường Tuấn then quá hoá giận: "Cô nói láo!"

"Tôi không nói láo, không tin anh xem, nơi này còn có một con." Cô nói xong, không đợi Vương Trường Tuấn lấy lại tinh thần, vươn tay, "bốp", hướng đến mặt bên kia của hắn mà đánh.

Nháy mắt, gương mặt trắng nõn của Vương Trường Tuấn xuất hiện hai dấu tay hồng hồng, trái phải hai bên, thập phần đối xứng.

"Cô.... cái bà điên này, người đàn bà đánh đá, cô dựa vào cái gì dám đánh tôi? Mẹ tôi cũng chưa từng đánh tôi, cô dựa vào cái gì lại dám? Tôi liều mạng với cô!" Vương Trường Tuấn thật sự nổi giận, không màn đến hình tượng mà tiến lên muốn liều mạng với Ngô Song.

Thấy cảnh này, ngay cả đám bảo vệ của khách sạn cũng đều vì Ngô Song mà đổ mồ hôi. Đang muốn lao ra khuyên can, trăm ngàn lần không nghĩ tới, đối mặt với người đàn ông cao lớn đang lao tới như chó điên cắn càn, Ngô Song chỉ nhẹ nhàng tránh né vài cái đã thoát được.

Vương Trường Tuấn không kịp phản ứng, lại dùng sức quá mạnh liền ngã xuống, mông hướng thẳng lên trời tạo tư thế quỳ rạp trên mặt đất, rên đau hừ hừ.

Sự việc bên này ầm ĩ như vậy, người đi đường vây lại xem, mà hồ ly tinh đứng một bên cũng ngẩn người.

Một lúc sau, ả mới lấy lại tinh thần, lớn tiếng hô hoán: "Trời ơi, đánh người, người đàn bà đánh đá đánh người."

Ngô Song không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn ả ta một cái, lập tức sát khí quay quanh tứ phía.

Hồ ly tinh liền ngậm miệng, chạy qua đỡ lấy Vương Trường Tuấn, vừa đỡ miệng vẫn không ngừng lái nhải: "Bà điên này ở đâu ra vậy, nói đánh người liền đánh người, hung dữ muốn chết, còn ra tay mạnh như vậy, hèn gì chẳng có đàn ông nào cần..... Ôi ôi, tiểu Tuấn Tuấn, anh không sao chứ, để em xem có chỗ nào bị thương không...."

"Cô tránh ra!" Vương Trường Tuấn đẩy ả ra, lão đảo tự mình đứng lên, đi về phía Ngô Song.

Ngô Song không nhích một bước chân, vẫn điềm nhiên đứng đó, bình tĩnh chăm chú nhìn hắn lại gần.

Hiện tại hắn rất tức giận, tóc tai bù xù, trên mặt chỗ xanh chỗ tím đan xen. Dáng vẻ bây giờ của hắn khác xa với ba tháng trước, ôn hoà lễ độ, luôn miệng nói "Em là nữ thần của anh." Là một thanh niên anh tuấn nho nhã.

Đến gần, Vương Trường Tuấn không dám động thủ, mà chỉ vào mặt Ngô Song lớn tiếng kêu gào: "Ngô Song, đừng cho là tôi không dám đánh cô, vì coi cô là phụ nữ tôi mới không so đo với cô. Cô nghe cho rõ đây, tôi muốn chia tay cô, hiện tại, lập tức!"

"Tốt, vậy anh đem tây trang trả lại cho tôi đi." Ngô Song ngược mắt, khinh thường mà liếc hắn một cái.

"Được, ai cần bộ đồ này của cô chứ!" Vương Trường Tuấn nhanh chóng lột sạch tây trang, ném trên mặt đất.

"Còn có áo sơ mi."

Wương Trường Tuấn luyến tiếc, vẻ mặt do dự.

"Sao? Không muốn trả?"

"Đây, cái áo này khó coi muốn chết, tôi mặc nó vì cho cô chút mặt mũi thôi. Cầm đi!" Vương Trường Tuấn đem áo sơ mi cởi ra, thân trên chỉ còn lại cái cà vạt màu hồng phấn trơn bóng đeo trên cổ. Trên người còn nhìn thấy có vài ba vết cào xanh đỏ, nhìn thật buồn cười.

Xung quanh mọi người cười rộ lên.

Vương Trường Tuấn liền cảm thấy mất mặt, dứt khoát tháo cà vạt vứt trên mặt đất. "Đây là tôi trả cho cô, cầm về cho cả nhà cô mặc."

Thật không thể tin lời này là do Vương Trường Tuấn nói, Ngô Song nắm chặt tay kìm chế cơn giận giữ, "Ai muốn lấy cà vạt của anh, trả quần lại cho tôi."

Người vây lại xem ngày càng nhiều, rốt cuộc hăn vẫn không muốn trả lại quần, xanh mặt cảnh cáo: "Ngô Song, cô đừng có làm tới."

"Tôi chỉ là đòi lại đồ của mình, anh đừng có mặt dày không trả."

"Tôi....." Vương Trường Tuấn nghẹn họng, hai mắt đảo nhìn xung quanh, phát hiện có không ít người vây xem và lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Phút chốc mặt hăn tái nhợt, cắn răng hạ giọng, nói: "Ngô Song, cô đừng ép người quá đáng. Nói gì đi nữa chúng ta ở bên nhau cũng đã ba tháng, lại làm cùng công ty, sớm chiều gặp mặt, nếu chia tay cũng không cần làm khó coi như vậy."

"Ba tháng." Ngô Song cười lạnh, "Anh cũng nhớ chúng ta quen nhau ba tháng, lý nào không biết mỗi ngày tôi đều chạy bộ qua nơi này? Là anh thiếu suy nghĩ hay trong lòng anh không thèm để tâm."

Bị nói trúng tim đen, Vương Trường Tuấn cũng không cần che giấu, "Ba tháng thì đã sao, bên nhau ba tháng rồi mà đến ngón tay cô vẫn không cho tôi chạm vào. Nếu không phải vì cô có nhà ở nội thành, thì sao tôi thêm bên cô bấy lâu?"

Ngô Song, tôi nói cho vô biết, cô đừng tưởng mình có nhan sắc, có năng lực thì nam nhân sẽ quỳ gối dưới chân cô, nằm mơ đi! Tính cách của cô lạnh như băng, hung dữ, tính tình lại như con trai, ai chịu nổi? Cô biết trong công ty mọi người ngầm gọi tôi là gì không? Là Ninja Rùa!

Tôi nói cho cô biết, không có tên đàn ông nào chịu nổi cô quá ba tháng đâu, toàn công ty chỉ có Vương Trường Tuấn tôi chịu ép mình hẹn hò với bà cô già như cô thôi!"

Vương Trường Tuấn lớn giọng kêu gào, nói một lèo rõ ràng rành mạch, mọi người xung quanh nghe xong chấn động không thôi. Xung quanh lập tức im bật. Mọi người hết nhìn Vương Trường Tuấn lại ngó đến Ngô Song phía đối diện. Ánh mắt họ có người đồng tình, có người cười nhạo, nhưng đa số đều chờ xem kịch vui. Chờ mong nữ chính phản ứng lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên mặt Ngô Song không nhìn ra biểu cảm gì, bỗng nhiên tay cô giật giật.

Mới vừa ăn hai cái tác, Vương Trường Tuấn thấy thế liền nhanh tay che mặt, lùi lại một bước. Đáng tiếc một bước kia chưa kịp lui đã thấy Ngô Song nhanh như chớp, giơ chân nhắm thẳng hạ bộ của hắn mà đá tới.

Vương Trường Tuấn nặng nề ngã xuống, hai tay che lại hạ bộ, nằm trên mặt đất đau đớn lăn qua lại vài vòng. Miệng không ngừng rên la như tiếng đồ tể giết heo, trong tiếng kêu tê tâm liệt phế còn kèn theo tiếng mắng: "Con tiện nhân này, tôi muốn báo cảnh sát, tôi muốn kiện cô, cho cô ngồi tù."

"Được, tôi chờ! " Ngô Song nói xong, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, xoay đầu ưỡn ngực, nhanh chóng rời đi.

.....

Xui xẻo không chỉ có thế.

Có lẽ ông trời đồng cảm với Ngô Song, làm không khí bỗng chốc thêm bi thương. Mới khi nãy trời còn nắng sớm, bỗng nhiên mây đen giăng đầy, tí tách trời đổ cơn mưa.

Ngô Song không mang dù, thê thảm lê từng bước trên đường.

Tuy rằng ba tháng cũng không có gì ghê gớm, cô cũng đã hung hăng xả hận trên người Vương Trường Tuấn. Lòng tự trọng cao ngạo không cho phép cô lộ ra một chút bi thương. Thế nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu. Chắc ảnh hưởng bởi không khí bên ngoài.

Cái thời tiết chết tiệt này!

Ngô Song cúi đầu mắng một tiếng, bên tai bỗng nghe được tiếng kêu cứu: " Cứu mạng, cướp, bắt ăn cướp....."

Ngô Song ngẩng đầu, theo tiếng kêu nhìn lại thấy một tên đàn ông mặc đồ đen, trong tay hắn cầm túi xách nữ, đang chạy như bay.

Mà phía sau hắn còn có bà bác thở hồng hộc đuổi theo. Vội kêu lên mong mọi người xung quanh giúp đỡ: "Mau, bắt lấy tên kia, hắn đã cướp lấy túi xách của tôi, bắt hắn lại a."

Đúng lúc này, một thân ảnh nhỏ nhắn lao ra như mũi tên, không chút do dự chặn đường tên cướp.

Chặn đường, nhắc chân, xoay người, bắt lấy tay hắn...một loạt động tác dứt khoát. Ngay cả Ngô Song cũng chưa nghĩ đến, nàng có thể nhanh

nhện ra đòn và tránh né như thế.

Tên cướp xui xẻo gặp phải Ngô Song, chịu đòn cơn đau, xoay người, còn tưởng mình gặp phải cảnh sát. Không nghĩ lại thấy được một cô gái tóc ngắn thanh tú đứng phía sau. Ngay lập tức, tên cướp móc ra một con dao sắc nhọn, uy hiếp: "Tôi cảnh cáo cô, đừng xen vào chuyện của người khác. Nếu không đừng trách tôi không khách khí..."

Ngô Song căn bản không thèm nghe hăn nói hết, chỉ thấy cô không chút do dự xông lên phía trước, trực tiếp đá rơi con dao. Không để tên cướp kịp phản ứng đã bắt lấy cánh tay của hăn, quay người lấy phần lưng chống đỡ, mạnh mẽ nắm lấy vai của hăn mà quăng ngã.

Cô quăng ngã tên cướp, dùng hết sức bình sinh quăng hăn, lại cộng thêm sự tức giận tên bạn trai phản bội khốn kiếp khi nãy, dám cùng con hồ ly tinh kia vụng trộm sau lưng mình.

Đáng thương cho tên cướp đã ngất xỉu, hăn hừ cũng chưa kịp hừ một tiếng.

#Pi: mạnh mẽ, quá mạnh mẽ. Đích thực chị là một nữ cường rồi. Em chỉ có thể dùng từ "bạo" để nói về chị thôi. ☺___☺

_____..._____

☞ Các bạn đến phần thông báo sau chương 17 để biết thêm thông tin mới nhé. ☺☺

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lên Báo.

Sáng sớm, Ngô Song ở trên đường làm việc nghĩa, rất nhanh sau đó, bản tin buổi sáng đã có ngay tiêu đề << Gặp chuyện bất bình không buông tha, mỹ nữ đi đường tay không bắt cướp >> Tiêu đề nhanh chóng lan truyền trên các trang web.

Ảnh chụp cho thấy một cô gái mặc bộ đồ thể thao màu trắng, mái tóc ngắn gọn gàng, đem tên cướp cao to kia không tốn nhiều sức mà đánh một trận, áp chế.

Tuy rằng ảnh là do người qua đường chụp được, nhưng nó đã lan rộng ra khắp các phố lớn ngõ nhỏ. Ảnh rất sắc nét, trong ảnh, Ngô Song có làn da trắng như tuyết, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, các đường nét rất rõ ràng.

Đích thực là một mỹ nữ, lại còn tay không bắt cướp, tin tức hấp dẫn này thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Ngay lập tức, bài viết được chia sẻ với tốc độ chóng mặt, cư dân mạng cũng náo loạn một phen. Mọi người đều muốn tìm ra danh tính của vị mỹ nữ anh hùng kia.

Ngô Song không biết mình đã nổi tiếng như vậy. Buổi sáng sau khi cô bắt được tên cướp, chờ cảnh sát tới thì giao cho bọn họ, Ngô Song để lại phương thức liên lạc rồi chạy nhanh về nhà thay quần áo đi làm.

Hiện tại Ngô Song đang làm việc ở công ty truyền thông Kỳ Hạ, giữ chức tổ trưởng tổ kế hoạch.

Ngô Song rất chăm chỉ đi làm, không quản trời mưa hay nắng, mỗi ngày vẫn có mặt đúng giờ ở công ty, không trễ một giây. Số ngày xin nghỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hầu như thời gian của cô đều dành cả cho công việc.

Đây là vì cái gì? Chẳng phải vì phấn đấu năm ba mươi tuổi có thể leo lên làm tổ trưởng tổ kế hoạch sao?

Trong công ty này, không ai nghi ngờ năng lực của Ngô Song cả, nhưng có người bất mãn với tính cách của cô.

Tính cách của Ngô Song chính là "lạnh lùng", cô lạnh lùng đến mức nào?

Thì chính là bất luận đối với người thân quen, trên mặt vẫn hiếm khi nở nụ cười, làm việc có nề nếp, không quan tâm đến việc riêng của cấp dưới, cũng chưa bao giờ ở trước mặt đồng nghiệp thể hiện một tia cảm xúc riêng tư nào cả.

Mọi người càng không thể tin nữa là, Ngô Song không dùng smartphone! Cô không lướt web hay dùng mạng xã hội gì cả, hiếm hoi lắm mới cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn một bữa cơm. Thời gian rảnh rỗi nếu không đọc sách thì đi đến võ quán luyện nhu đạo.

Làm cấp trên mà như vậy, thì nói Ngô Song "lạnh lùng" đã là nể tình lắm rồi.

Như Diêu Thiên Thiên, bạn tốt của Ngô Song nói, cô đích thị là người từ thời đồ đá xuyên đến đây, cùng người hiện đại cách mấy trăm triệu năm sống chung, quả là rất khác biệt a.

.....

Mười giờ sáng, theo lệ thường Ngô Song đi khỏi văn phòng, đến phòng trà nước tự pha cho mình một cốc cà phê đen. Không cho đường, giữ vị đắng để nâng cao tinh thần.

Dọc đường đi, ánh mắt các đồng nghiệp nhìn cô có chút kì quái, khi cô nhìn lại thì họ quay sang chỗ khác, vờ như đang nhìn cái gì.

Ngay cả tên La Hân Quốc, tổ trưởng phòng kế bên, lâu nay luôn đối chọi với Ngô Song, trước kia không thèm nhìn cô một cái, hôm nay cũng phá lệ mà liếc nhìn.

Đối với chuyện này Ngô Song cũng không thèm để ý, thản nhiên bước vào phòng pha cà phê, lúc này nghe thấy có hai nữ đồng nghiệp đứng bên ngoài nói nhỏ.

"Cô xem tin tức trên WeChat này, có ảnh chụp một cô gái, cô nghĩ giống ai?"

"Đưa tôi xem, a, không phải đây là tổ trưởng Ngô Song sao?"

"Chính là nữ ma đầu đó..."

"Ồồồ..."

Hai người kia đang nói rôm rả thì Ngô Song đi ra, một người tay cầm điện thoại, thấy Ngô Song điện thoại liền rơi xuống đất, cô gái vội vàng nhặt lên, giấu ra sau lưng. Nhìn Ngô Song ngây ngô cười.

"Tổ trưởng Ngô, sớm, sớm vậy... ha ha..."

"Không còn sớm, cô thấy 10 giờ là sớm sao?" Ngô Song nhìn chăm chăm người nọ, liếc mắt một cái liền muốn lấy chiếc điện thoại. Người nọ giật mình, vội giấu chiếc điện thoại ra xa, ô ô muốn giải thích.

Đúng lúc này, một người mang bộ dạng hấp tấp đi lại đây, Diêu Thiên Thiên kéo lấy tay Ngô Song.

"Song Song, Song Song..." Diêu Thiên Thiên mặc váy ngắn, đi đôi guốc cao mười centimet, chạy đến thở hồng hộc.

"Có chuyện gì?" Ngô Song hỏi.

"Mình thấy tin tức, có... có ảnh... chụp..." Thiên Thiên vừa nói vài chữ, thấy hai nữ đồng nghiệp bên cạnh vẻ mặt chờ mong, không khách khí hỏi: "Hai người có chuyện gì sao?"

Một Ngô Song đã khó sống, lại thêm Diêu Thiên Thiên cũng chẳng thua kém, quả thực toàn bộ công ty đều rất mệt mỏi.

Hai nữ đồng nghiệp không nói gì, nhanh như chớp, một thoáng đã chạy mất dạng.

Diêu Thiên Thiên nhìn hai người kia, xuy một tiếng, kéo Ngô Song đến: "Đi, đến văn phòng cậu nói chuyện."

.....

Văn phòng Ngô Song.

Diêu Thiên Thiên vừa đặt chân vào văn phòng đã xoay người đem cửa đóng lại. Khoá cửa xong còn không quên liếc mắt nhìn ra cửa sổ một cái, bộ dáng như có tật giật mình.

Ngô Song sớm đã quen với bộ dáng kì quặc này của bạn, đem ly cà phê nóng để trên bàn, ngồi xuống.

Diêu Thiên Thiên xông tới, lấy chiếc điện thoại ra, đưa đến trước mặt Ngô Song: "Song Song, cậu xem người trong ảnh này có phải là cậu

không? Mọi người đều nói đây là cậu, càng nhìn càng thấy giống nha. Buổi sáng hôm nay rốt cuộc cậu làm gì vậy?"

"Là mình!" Ngô Song thậm chí không thèm nhìn điện thoại một cái đã thừa nhận.

"Cái gì?" Diêu Thiên Thiên ngạc nhiên kêu lớn, "Không phải chứ? Đúng là cậu sao? Cậu đang rất nổi tiếng đấy! Hiện tại, cả công ty đều đang bàn tán về vụ này, không, cậu là đại anh hùng ở công ty này. Cậu là nữ hiệp, là thần tượng, là tấm gương phụ nữ vĩ đại của toàn Trung Quốc!"

Diêu Thiên Thiên càng nói càng lố, Ngô Song không khỏi nhú mày, "Mình đã biết, cậu còn chuyện gì nữa không?"

"Ôi trời, sao cậu có thể bình tĩnh đến vậy chứ? Mình đang kích động muốn chết đây này. Mình mặc kệ, cậu mau đem sự việc kể ra hết cho mình, mình muốn biết lắm rồi!"

"Đợi lúc đi ăn cơm rồi mình kể, giờ đang trong giờ làm việc mà, mình còn phải chỉnh lại chút tài liệu cho buổi chiều nữa."

"Mười phút, mình chỉ xin mười phút thôi."

Ngô Song lắc đầu.

"Năm phút thôi? Ai u chị hai ời, mình cầu xin cậu, cậu mau kể cho mình biết đi mà, ngọn lửa tò mò sắp thiêu chết mình rồi, cậu có thể trơ mắt nhìn mình bị thiêu chết sao?"

Ngô Song tiếp tục lắc đầu, cô đã sớm quen với bộ dạng mặt dày này của Diêu Thiên Thiên rồi.

Diêu Thiên Thiên tiếp tục lay cánh tay Ngô Song, giơ một ngón tay cái lên, "Chỉ một phút thôi, cậu không nói cho mình biết, mình thực sự sẽ

chết! "

Ngô Song không trả lời, vẻ mặt như muốn nói "Cậu đi chết thử cho tớ xem".

Diêu Thiên Thiên hết cách, "Xem như cậu lợi hại, mình chờ. Mà mình nói trước, 11 giờ đúng mình sẽ đến tìm cậu ăn cơm. Không được làm thêm, không được lờ hện! Nếu không mình thật sự chết cho cậu xem. Mình đang nói nghiêm túc!" Diêu Thiên Thiên vẻ mặt dữ tợn, làm động tác cắt cổ.

Lúc này, Ngô Song cuối cùng cũng gật đầu.

Diêu Thiên Thiên ai oán rời đi, cánh cửa vừa khép lại, Ngô Song nhẹ nhõm thở một hơi thật dài, tâm tình có chút phức tạp.

Hai người trước kia học chung với nhau, sau đó đi làm cũng làm chung công ty. Ngô Song xem Diêu Thiên Thiên là người bạn tốt nhất, có chuyện gì cũng tâm sự với cô.

Hiện tại đang giờ làm, cô cũng không muốn làm lớn chuyện này thêm nữa.

Nhưng mà, khi này thấy thái độ của đồng nghiệp cùng với Diêu Thiên Thiên, xem ra sự việc kia không đơn giản như vậy?

Ngô Song tự hỏi, trong lòng không khỏi tò mò, phá lệ mở máy tính lên Wechat, thấy tin tức về cô nổi bật nằm ở đầu bản tin. Một lát sau, vô số tin tức kéo đến như nước lũ, làm Ngô Song vô cùng hoảng sợ.

Cô chọn một bài viết trong số đó, nhấp vào xem. Lập tức hiện ra vô số tin tức miêu tả lại, có ảnh chụp hiện trường, thậm chí có cả đoạn clip nhỏ phỏng vấn bác gái bị cướp túi xách nữa.

Trong clip, bác gái hào hứng kể lại sự việc bà nhìn thấy: "Khi đó tên cướp chạy quá nhanh, tôi căn bản là đuổi theo không kịp, kêu cứu mạng cũng không ai chạy ra. Như vậy tên cướp kia càng đặc ý. Cũng may lúc đó có cô gái tốt bụng kia, dáng người cao cao, hơi gầy, khoảng 20 tuổi, mặc bộ đồ thể thao. Nghe tiếng tôi kêu cứu cô ấy liền chạy ra, đá một cước vào tên cướp, đẩy một cái tên cướp va vào tường. Sau đó tên cướp xoay lại, muốn đâm một dao vào người cô gái, cô gái kia thấy vậy liền đá một cước vào tay cầm dao của hắn, đánh hắn vài cú, cô gái nhanh chóng khống chế được hắn...."

Phóng viên làm mẫu, "Là như vậy sao?"

"Không đúng, không đúng, là như thế này, cô lại đây." Bác gái vừa nói vừa hăng hái khoa tay múa chân, thờ hờn hển mà thuật lại bộ dáng ban sáng của Ngô Song với tên cướp.

Ngô Song xem xong, trán âm thầm đổ mồ hôi. (-_- !!!)

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. Là lão Du, giám đốc kế hoạch ở bên ngoài nói: "Ngô Song, có trong đó không?"

Từ khi vào làm đến nay, đây là lần đầu tiên Ngô Song làm việc riêng trong giờ làm, không ngờ xui xẻo gặp phải cấp trên, nhất thời thấy hoảng loạn, nhanh chóng đóng cửa sổ trang web, nói: "Mời vào."

Lão Du là người vui vẻ, ông mỉm cười tùm tùm đi đến, nghiêng người mở cửa lớn thêm một chút, theo sau ông ấy là một người trẻ tuổi.

"Phương thiếu, mời vào trong."

Khi ông nói chuyện, một người đàn ông tầm 20 tuổi theo sau đi vào. Người này có đôi mắt phượng, trán nổi sạch sẽ, vóc dáng rất cao, mặc áo thun sọc xanh trắng đan xen, hai tay đút túi quần, đi lên trước lão Du không chút khách khí.

Ánh mắt Phương thiếu nhìn văn phòng Ngô Song, quét từ trên xuống dưới, trái phải cũng liếc một vòng, cuối cùng mới dừng trên người Ngô Song, lông mi dài, nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng tinh.

Ngô Song không thích hãnh mồm cười tùy tiện như thế, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, đứng lên, nhìn về phía lão Du, nói: "Giám đốc Du, mời ngồi."

"Phương thiếu, mời ngồi." lão Du nhìn người trẻ tuổi kia mời, rồi quay sang Ngô Song: "Đứng đó làm gì, không mau pha trà."

"Không cần, cho tôi một tách cà phê là được rồi." Phương thiếu nói.

Trong lòng Ngô Song đại khái biết người kia có thân phận không đơn giản, nói: "Chờ chút, tôi gọi người mang cà phê lại đây."

"Không cần phiền toái như vậy, không phải trên bàn cô có một ly sao?" Phương thiếu mắt nhìn chăm chăm ly cà phê trên bàn Ngô Song.

Ngô Song ngần ngừ, "Ly này của tôi."

"Cô đã uống rồi sao?"

Ngô Song lắc đầu, "Chưa uống."

"Vậy thì được rồi." Phương thiếu đứng lên, cầm lấy ly cà phê Ngô Song để trên bàn, không chút khách khí uống một ngụm, nhú mào, vẻ mặt ghét bỏ hỏi, "Cà phê quá đắng, cô uống mà không cho thêm đường sao?"

Chân mày Ngô Song cau lại, đối với người này ấn tượng xấu cực điểm.

Giám đốc Du ở bên cạnh vội vàng hoà giải: "Ngô Song, đây, ta giới thiệu một chút, vị này chính là cháu trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn

chúng ta, Phương thiếu." Hai chữ "duy nhất" lão Phương còn cố ý nhấn mạnh thêm.

Phương thiếu không để ý đến lão, chỉ nhìn chăm chăm trên mặt Ngô Song, miệng nhẹ nhàng phun ra một chữ: "Tắc."

Lão Du ngơ ngác, nhìn hẩn hỏi lại: "Phương thiếu, ngài nói gì?"

"Tắc."

Lão Du buồn bực, thiếu gia này đang nói cái gì? Ông nghe không hiểu gì cả.

Lúc này, Phương thiếu không để ý gì đến lão Du, mà nhìn về phía Ngô Song duỗi tay ra: "Chào cô, tôi tên Phương Thiếu Tắc."

Phương Thiếu Tắc?

Trong lòng Ngô Song cảm thấy hơi buồn cười, cùng hẩn bắt tay một cái tượng trưng: "Chào cậu, tôi tên Ngô Song."

Nói rồi cô định rút tay lại, không ngờ Phương Thiếu Tắc vẫn cố ý giữ lại, nắm lấy tay cô, cảm thán: "Thiên hạ vô song, cái tên thật có chí khí."

"Cám ơn." Ngô Song rút tay lại nhiều lần không được, cuối cùng cố ý bấm móng tay vào mu bàn tay của hẩn.

Phương thiếu hơi đau, cũng buông bàn tay ra, mặt không đổi sắc.

Lão Du không thấy được màn này, tiếp tục nói: "Phương thiếu mới về nước không lâu, còn chưa quen với nghiệp vụ của tập đoàn, sẽ bắt đầu từ cơ bản, ở công ty của chúng ta làm quen trước. Vừa lúc Phương thiếu ở nước ngoài học thiết kế, Liêu tổng liền sắp xếp đến chỗ chúng ta thực tập trước."

Liêu Tiến là cháu trai tổng giám đốc, quan hệ với tên Phương Thiếu Tắc này là anh họ. Nếu như lão Du nói, Phương Thiếu Tắc chính là đích tôn của truyền thống Phương thị, không lý nào lại hạ mình xuống văn phòng của Ngô Song mà lẽ ra phải trải thảm đỏ nghênh đón hẳn a.

Việc này, Ngô Song cũng không rõ.

Đúng lúc này, lão Du kéo Ngô Song qua một bên, nói nhỏ: "Phương thiếu đến nơi này thực tập, trừ Liêu tổng thì chỉ có cô bà ta biết, cô cũng biết Phương thiếu có thân phận đặc biệt, nếu để mọi người trong công ty biết được, thì mọi việc sẽ loạn. Tập đoàn bên kia có ý giữ kín chuyện này, ta quyết định đem Phương thiếu giao cho tổ của cô, cô là người ta tin tưởng nhất, khẳng định có thể giữ bí mật này, đúng không?"

Thấy lão Du này đối với tên Phương Thiếu Tắc kia chân chó* như thế, chỉ sợ chưa cần miệng nói thì mọi người cũng đã nhìn ra rồi.

*Chân chó $\approx$ nịnh bợ. :-)))

Ngô Song thành thật: "Giám đốc Du, ý của chú cháu hiểu, nhưng mà đem việc này giấu kín, e là hơi khó."

"Ta đã nghĩ qua rồi, nếu như có người hỏi thì cô cứ nói cậu ấy là cháu trai của ta. Vì đại cuộc, nếu như thật sự có người nói ta thiên vị, ta cũng đành chịu." Lão Du biểu hiện ra bộ dáng thấy chết không sợ.

"Nhưng mà giám đốc à, anh ta họ Phương mà?" Thật tình Ngô Song sợ không cầm nổi củ khoai lang nóng bỏng tay này, huống hồ củ khoai lang này còn không coi ai ra gì.

"Họ Phương thì đã làm sao? Trên thế giới này họ Phương cũng rất nhiều, ta làm ở đây 20 năm rồi, còn chưa biết được con trai của Phương tổng tên Phương Thiếu Tắc, sẽ không có người biết được đâu, cô yên tâm."

Lão Du đã tự mình "lấy thân làm mồi", Ngô Song chỉ có thể gặt đầu cam chịu.

Lão Du nhanh chân đi đến chỗ Phương Thiếu Tắc, "Phương thiếu, mọi việc ta và Ngô Song đã bàn bạc xong hết rồi, cô gái này rất thành thật, miệng lại kín, cậu cứ yên tâm ở lại đây thực tập, có vấn đề gì cứ tìm Ngô Song, cô ấy nhất định sẽ đem hết toàn lực giúp đỡ cho cậu."

Còn nói cái gì "Đem hết toàn lực", sao lão không nói "Đến chết mới thôi." đi. -_-

"Vậy tôi cảm ơn trước, chị Ngô Song." Phương Thiếu Tắc vờ tay trái ra bắt tay với Ngô Song, miệng cười tinh quái, nhìn không ra điểm nào gọi là tôn kính tiền bối cả.

Ngô Song nói: "Không cần khách sáo, kêu tôi tổ trưởng Ngô được rồi."

[Tác giả có lời muốn nói] : cho đến bây giờ tôi đã viết rất nhiều loại tính cách cho nam chính, phúc hắc như Thẩm Lâm Kỳ, bá đạo như Vệ Bắc, thâm tình như Đoàn Diệc Phong....

Phương thiếu gia này sẽ là loại đặc biệt, tôi sẽ nỗ lực xây dựng cậu ta, hy vọng sẽ mang lại cho bạn đọc một sự mới lạ, không giống các nam chính trước đây.

Ps: Cảm ơn mọi người đã đọc, nếu có thể bình luận đóng góp ý kiến thì càng tốt, yêu các bạn.

.....

* Lời editor: chu choa, tác giả đã gợi mở hình tượng nam chính chuyện này khác biệt mấy anh trước rồi, tò mò quá.

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Phương Thiếu Tắc.

Tuy rằng lão Du đã dặn dò, không để thân phận của Phương Thiếu Tắc bại lộ, nhưng Ngô Song vẫn đem vị "đích tôn" không ai bì nổi này đi giới thiệu cho mọi người, vẫn gây kinh động đến bọn họ.

Cấp dưới trong tổ kế hoạch của Ngô Song có bốn người, một nam ba nữ, đều là người trẻ mới hơn 20 tuổi. Ba cô gái kia nhìn thấy Phương Thiếu Tắc như hổ đói thấy con mồi, bạo dạng mà mở miệng hỏi: "Tiểu Phương, cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

Không hiểu sao, đối với đồng nghiệp đang cố ý ve vãn này, Phương Thiếu Tắc làm như không thấy, vẫn vui vẻ trả lời: "Hai mươi ba."

"Cậu mới 23 tuổi, vậy so với tôi nhỏ hơn một tuổi, vừa hợp kêu "tiểu thịt tươi"* nha." Cảm khái xong, nhin không được hỏi tiếp: "Vậy cậu có bạn gái chưa?"

* Đây là biệt danh mới mà mọi người đặt cho PTT, nên mình giữ lại nguyên gốc nha, bên dưới còn biệt danh của 4 người kia mình cũng xin giữ nguyên.

"Cô đoán thử xem?" Phương Thiếu Tắc tỏ ra hư hỏng.

"Hay là cậu có bạn trai?" Tiểu Trà chen vào, trêu đùa một chút.

"Cô nghĩ sao?" Phương Thiếu Tắc nhìn cô ta tà mị cười.

Tiểu Trà hét lên, Ngô Song không vui nhìn cô ta một cái, lập tức biết điều mà ngậm miệng lại.

Ngô Song đối với chủ đề của người trẻ tuổi không có hứng thú, đứng ở một bên như người vô hình, chốc sau hết kiên nhẫn mới đem Phương Thiếu Tắc giới thiệu với đồng nghiệp: "Hoa Ngũ, Cái lẫu, Tiểu Trà, còn có Phi Dao, đây là biệt danh của 4 người này, tên thật của họ thì cậu tự hỏi đi."

"Vậy biệt danh của cô là gì?" Phương Thiếu Tắc hỏi.

Lời này vừa nói ra, ba cô gái bên cạnh đều choáng váng, đưa mắt ra hiệu cho Tiểu thịt tươi không biết sống chết này.

"Không phải nói mọi người đều có biệt danh sao? Sao cô lại không có?"

"Không thích." Ngô Song nhàn nhạt trả lời.

Phương Thiếu Tắc kinh ngạc: "Cái gì? Chị vậy mà lại kêu không có?"

Tên Tiểu thịt tươi này tuy rằng lớn lên có chút soái, nhưng mà đầu óc có vấn đề, ba cô gái bên cạnh sắp khóc đến nơi.

Ngô Song cố nén hoả khí: "Tôi không có biệt danh, cậu gọi tôi Ngô tổ trưởng là được, có vấn đề gì không?"

"Còn có..."

Không chờ Phương Thiếu Tắc mở miệng, đồng nghiệp nam duy nhất trong tổ đã kịp thời kéo hần lòi đi "Đi, tôi mang cậu đi xem, làm quen nơi này."

Phương Thiếu Tắc vừa đi vừa lăm bằm: "Làm quen một chút cũng tốt, bất quá tôi sẽ tự mình đặt một biệt danh mới."

.....

Hoa Ngũ chen vào: "Còn cần đặt cái mới sao? Không phải đã gọi cậu là Tiểu thịt tươi rồi à?"

Cái Lẩu: "Không nên, không bên, nghe giống bánh chưng, dứt khoát kêu Bánh chưng thịt đi."

Tiểu Trà: "Cái lẩu, trong đầu cô chỉ biết ăn thôi sao? Trừ bỏ đồ ăn cô còn nghĩ được gì nữa không?"

.....

Ngô Song sớm đã đi vào văn phòng, cô vĩnh viễn không quan tâm đến đám trẻ bọn họ. Cũng không nghĩ sẽ hoà đồng với bọn người này, Hoa Ngũ còn kém cô đến 3 tuổi.

.....

Thời gian nghỉ trưa.

Ngô Song đúng hẹn cùng Diêu Thiên Thiên ăn cơm.

Kỳ Hạ là công ty truyền thông thuộc tập đoàn Phương thị, nhà ăn cho công nhân được bố trí rất đẹp, có cả quán cà phê.

Ngô Song cùng Diêu Thiên Thiên hai người vào nhà ăn, còn chưa kịp ngồi xuống, Diêu Thiên Thiên đã giữ chặt tay cô, xem cô như phạm nhân mà tra hỏi: "Nói, rốt cuộc sáng nay đã xảy ra chuyện gì?"

"Tớ và Vương Trường Tuấn chia tay." Ngô Song đi thẳng vào vấn đề.

"Cậu nói cái gì?" Diêu Thiên Thiên không nghĩ đến Ngô Song nói vậy, vì kinh ngạc mà giọng nói hơi lớn, cả mấy bàn xung quanh đều quay sang nhìn.

Cô chạy theo giữ chặt Ngô Song: "Sao lại thế này? Mấy hôm trước hai người còn cùng nhau ăn cơm mà, không thấy mâu thuẫn việc gì, sao nói chia tay là chia tay ngay vậy? Tớ nói cho cậu biết, chuyện tình cảm rất phức tạp, chia tay không phải giỡn, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Ngô Song không muốn giải thích nhiều, nói thẳng: "Buổi sáng tớ chạy bộ, vô tình bắt gặp hân cùng cô gái khác thuê phòng."

"Thuê phòng?!" Diêu Thiên Thiên cao giọng, lại gây chú ý một phen.

Ngô Song thở dài bất đắc dĩ.

Diêu Thiên Thiên đem Ngô Song kéo đến bàn ăn riêng ngồi xuống, vội vã hỏi: "Chính mắt cậu thấy Vương Trường Tuấn cùng cô gái khác thuê phòng sao?"

Ngô Song: "Tớ thấy rành rành."

Diêu Thiên Thiên: "Cậu xong lại hỏi sao?"

Ngô Song: "Chính hân thừa nhận."

Diêu Thiên Thiên: "Hân không cầu xin cậu tha thứ sao?"

Ngô Song: "Chính hân đòi chia tay trước."

"Tên khốn kiếp đó, hân còn đáng mặt đàn ông sao?" Diêu Thiên Thiên phẫn nộ đập bàn.

Ngô Song nhìn cô một cái, bình thản như việc này không liên quan gì đến mình vậy.

Diêu Thiên Thiên tiến lại gần hơn, đè thấp giọng, cố nén tức giận hỏi: "Ngô Song, cậu đừng buồn, không ai ngờ rằng Vương Trường Tuấn này lại

là người như vậy, bị bắt gặp đi thuê phòng, sao không biết xấu hổ mà còn lớn giọng như vậy?

Đối với loại đàn ông này, chỉ chia tay không là quá nhẹ nhàng với hắn rồi, cậu nên dạy hắn một bài học. Cậu chờ đó, mình gọi điện mắng cho hắn một trận..." Cô cầm lấy điện thoại.

"Không cần." Ngô Song cản lại, "Tớ đã dạy hắn một bài học rồi."

Diêu Thiên Thiên vẻ mặt kinh ngạc: "Cậu mắng hắn?"

Ngô Song: "Tớ đánh hắn.". ☉___☉

Diêu Thiên Thiên biết Ngô Song có võ, nhưng cũng kinh ngạc, không nhìn được nuốt nước miếng một cái: "Cậu... cậu đánh hắn? Hèn gì hôm nay bên bộ phận thị trường báo hắn không có đi làm, chắc ở nhà tĩnh dưỡng rồi. Hắn có bản lĩnh thì đừng đến công ty nữa, hắn mà còn đến tớ sẽ làm hắn thương càng thêm thương*"

* Bị thương đã nặng nay càng nặng thêm.

"Khỏi cần, tớ và hắn đã không còn quan hệ gì nữa rồi."

"Vậy sao được? Không đập cho hắn một trận, sao tớ có thể nuốt trôi cục tức này?" Diêu Thiên Thiên đã hoàn toàn quên hắn mục đích ban đầu, vốn dĩ cô muốn Ngô Song kể lại việc nghĩa cô ấy làm lúc sáng mà?!

Nhưng mà, Diêu Thiên Thiên quên vẫn có người còn nhớ.

"Chị Ngô Song." Một giọng đàn ông không biết trời cao đất dày mà xen vào khi hai người đang nói chuyện.

Ngô Song cảm thấy đau đầu, ngẩng đầu nhìn lên thấy có người tay cầm di động đứng một bên. Bốn mắt giao nhau, cô bèn liếc mắt nhìn sang chỗ khác.

Phương Thiếu Tắc được một tắc lại muốn tiến một bước*, tự nhiên ngồi bảo chỗ trống bên cạnh Ngô Song: "Ngự tử, mọi người đều gọi cô như vậy đó, cái danh này và tên của cô khí phách như nhau, đúng không?"

* Câu này ≈ với câu "Được nước lấn tới."

:~))))))

Ngô Song tay siết chặt đôi đũa, đen mặt hỏi: "Xin hỏi cậu có chuyện gì cần hỏi không?"

"Tôi có chút việc cần hỏi cô."

"Hiện tại là thời gian nghỉ trưa, nếu có vấn đề thắc mắc gì, phiền cậu đến giờ làm việc hãy hỏi."

"Nhưng mà giám đốc Du đã nói, tôi có vấn đề gì cứ hỏi cô mọi lúc không phải sao?"

Chiếc đũa trên tay Ngô Song một phát bẻ gãy, cô cắn răng nói: "Cậu nói." *

* Ở câu này (cả một số câu nói trước đó, và sau này) có lẽ có một số bạn sẽ nghĩ sao mình không edit lại một câu cho nó liền mạch, văn vẻ hơn. Nhưng thật ra đây là nguyên văn, mình cũng có thể edit lại cho văn vẻ, nhưng không. Bởi tác giả xây dựng nhân vật NS có tính cách hơi khô khan, thô bạo một chút, nên nói chuyện hơi cộc mới phù hợp với mạch truyện, còn văn vẻ quá lại không hợp lí lắm. Cảm ơn các bạn đã nhẫn nại đọc đoạn klq này, xin lỗi đã làm gián đoạn các bạn. Mời các bạn đọc tiếp. :~))))))

Phương Thiếu Tắc cầm di động, kề lại gần Ngô Song hơn, chỉ vào màn hình điện thoại, lớn tiếng nói: "Ngự tử, trên ảnh này chụp một cô gái bắt cóc, người này là cô sao?"

Xung quanh bỗng chốc yên lặng.

Toàn bộ nhà ăn, hầu như các đồng nghiệp đang dùng cơm đều hướng ánh mắt về phía họ, ánh mắt tò mò mà nhìn Ngô Song, muốn biết đáp án hai người nói về chuyện buổi sáng.

Ở trước mắt đồng nghiệp, Ngô Song không muốn nói đến việc tư, nhưng cô cũng không có thói quen nói dối. Một lát sau, cô nhàn nhạt trả lời: "Là tôi."

Sự yên tĩnh chốc lát bị phá vỡ, tất cả mọi người đều nhìn về phía Ngô Song.

"Tổ trưởng Ngô, đây đúng thật là cô sao?"

"Trời ạ, tổ trưởng Ngô, cô thật quá trâu bò, quả thực chính là một nữ trung hào kiệt nha."

"Tổ trưởng Ngô, những chiêu thức này cô học khi nào vậy? Hoàn toàn nhìn không ra nha, quá lợi hại!"

"Khi nào cô rảnh nhớ đến dạy cho bọn tôi với. Hôm trước tăng ca về nhà, giữa đường gặp kẻ háo sắc, hù chết tôi rồi."

Ngô Song có chút ngây ngốc.

Từ năm 23 tuổi vào công ty làm đến giờ, đã được bảy năm, trừ lúc đi họp mới cùng các đồng nghiệp này nói chuyện, mà cũng chưa nói nhiều bằng hôm nay.

Ngô Song cảm thấy tính cách lãnh đạm của mình có chút không hoà đồng với đồng nghiệp, mà cô cũng không muốn hoà đồng với bọn họ.

Ở một nơi cá lớn nuốt cá bé như thế này, năng lực quyết định tất cả, bất kể là nam hay nữ, cô vẫn luôn tin rằng, chỉ cần mình có năng lực thì

mình sẽ sống theo ý mình, hoàn toàn không cần để ý đến cái nhìn của người khác.

Cho nên, hiện tại có nhiều người vây quanh ca ngợi mình như vậy, Ngô Song lần đầu tiên cảm thấy không biết phải làm gì.

Cuối cùng, cô nhìn về phía Diêu Thiên Thiên mà cầu cứu.

"Mọi người yên lặng một chút." Diêu Thiên Thiên lập tức phát huy sở trường nghiệp vụ, đứng trên sân khấu, không ngại mình đang mặc váy, sẽ làm váy ngắn đi mà lộ nhiều.

Cô nói: "Về chuyện tin tức sáng nay đưa, chính xác là Ngô Song làm, khi đó cậu ấy cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ đơn thuần là giúp đỡ cho bà bác kia, cô ấy không nghĩ chuyện này sẽ truyền ra ngoài, hy vọng mọi người thông cảm một chút, đừng tạo áp lực cho cô ấy nữa."

Diêu Thiên Thiên không hổ danh là Diêu Thiên Thiên, chỉ nói vài lời đã kêu gọi được sự đồng cảm cho Ngô Song, quả thật lợi hại.

Mọi người đã hiểu ý tứ trong lời nói của Diêu Thiên Thiên, giơ ngón tay cái về phía Ngô Song, sau đó rời đi.

Cuối cùng, còn lại người khởi xướng một phen náo loạn này. Hả vẫn như cũ, mặt dày mày dạn mà ngồi bên cạnh Ngô Song, một tay nâng cằm, ánh mắt thú vị nhìn cô.

Ngô Song còn đang lấy lại tinh thần, Diêu Thiên Thiên một bên đã nói trước: "Oa, soái ca này, cậu là ai? Sao tôi chưa thấy qua."

"Hả, tôi tên Phương Thiếu Tắc, vừa mới vào công ty lúc sáng."

Diêu Thiên Thiên nói: "À, thì ra là người mới, ở bộ phận nào?"

"Tổ kế hoạch."

"Vậy chẳng phải là lính của Song Song rồi sao? Lá gan của cậu cũng thật lớn, dám kêu cô ấy là sư phụ, không sợ cô ấy cho người chân mang giày không hợp sao?*"

* Huynh đệ tử muội à, năng lực mình có hạn, câu này mình k hiểu lắm, bạn nào cao tay ấn xin giải thích lại nó có ý gì cho mình với. Mình còn sửa lại cho các bạn khác xem. Xie xie :-))))))

Phương Thiếu Tắc nghi hoặc hỏi: "Chân không hợp là có ý gì, sư phụ kêu tôi nên mua giày mới sao?"

"Phương Thiếu Tắc!" Ngô Song song cuối cùng không nhịn được nữa mà cắt đứt lời hăn.

"Làm sao vậy, ngự tử?" Phương Thiếu Tắc hỏi.

"Cậu đi chuẩn bị trước năm phần tài liệu, buổi chiều họp phải dùng đến."

"Nhưng tôi còn chưa ăn cơm mà."

"Vậy còn không mau đi."

"Tôi đi." Từ chỗ ngồi đứng lên, đi được vài bước liền trở về, cầm lấy điện thoại để trên bàn, nhìn Ngô Song không chớp mắt.

Ngô Song trừng mắt hăn một cái.

Phương Thiếu Tắc liền xoay người rời đi, hai giây sau một lần nữa quay trở lại: "Báo cáo ngự tử, từ hôm nay biệt danh của tôi sẽ kêu là Đĩa bay, tổ chúng ta chỉ có hai người nam, đều phi thường, rất hay đúng không?"

Ngô Song cầm chiếc đĩa nhắm phía hăn, hăn lè lưỡi, cuối cùng cũng chịu rời đi, không lộn trở lại nữa.

Một màn này Diêu Thiên Thiên ở bên cạnh xem hết, không khỏi cảm thán, "Tên tiểu tử này là một nhân tài nha!"

"Tên gốc thì có." Ngô Song oán hận nói.

Diêu Thiên Thiên tò mò hỏi: "Ngô Song, hẳn so với tên Vương Trường Tuấn còn muốn đánh, sao cậu có thể nhịn vậy?"

Ngô Song thật không thể tìm ra lý do gì để không đánh hẳn, vậy là lần đầu tiên cô nói dối: "Hẳn là cháu trai của giám đốc Du."

Diêu Thiên Thiên tỉnh ngộ: "Thì ra là thế, đây là tên tiểu tử có gốc rễ, cậu ngàn vạn lần nên nhìn xuống, đừng như tên Vương Trường Tuấn kia, muốn đánh là đánh nha, vậy thì bát cơm sẽ không giữ được."

"Cậu yên tâm, bình cam đoan sẽ không đánh chết hẳn!"

—————...—————

#Pi: Nhìn chị nữ chính thế này, xem ra tương lai a nam chính còn bầm mình dài dài. :-))))

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tỏ Tình.

Bây giờ đã có thể so với người trong giới giải trí. Chỉ trong lúc nghỉ trưa, tin tức Ngô Song thấy việc nghĩa hăng hái giúp đỡ đã loan ra khắp công ty, bao gồm các đồng nghiệp cấp dưới ở tổ kế hoạch.

Buổi chiều, cơm nước xong cô trở lại văn phòng, ở cửa văn phòng đã nghe đồng nghiệp ba nữ một nam bàn tán về mình.

Hoa Ngũ vỗ đùi nói: "Ngoạ tào*, này đúng là ngự tử sao? Thật hay giả, quá trâu bò đi!"

* Từ này chửi bậy, Pi nghĩ k nên dịch kỹ đâu, ≈ mẹ kiếp, hiểu sơ vậy được rồi. Các bạn lưu ý từ này, sau này có gặp Pi vẫn giữ nguyên nha. :-))))

Tiểu Trà lập tức khẳng định: "Vừa rồi ở nhà ăn chính miệng ngự tử đã thừa nhận, tôi đã nói người trong ảnh này là ngự tử mà, các người lại không tin."

Cái Lẩu ở một bên khó hiểu hỏi: "Thường ngày thấy ngự tử ăn không nhiều lắm, sức lực lớn như vậy chị ấy lấy đâu ra?"

Hoa Ngũ liếc mắt với cô một cái: "Cô cho rằng ngự tử ham ăn giống cô sao? Người ta mỗi ngày đều rèn luyện, chạy bộ cả buổi sáng đó."

Tiểu Trà gật đầu, "Ngẫm lại cũng đúng, các người đừng thấy ngự tử đối với chúng ta nghiêm khắc, thật ra chị ấy nghiêm khắc với bản thân

mình hơn nữa kia. Thường ngày công việc bận rộn như vậy, nhưng sáng nào chị ấy cũng đều đặn chạy bộ. Chẳng bù cho tôi lười biếng còn nằm trên giường."

"Hơn nữa chị ấy còn dễ dàng hạ tên cướp như vậy, mà trước giờ chưa từng ra tay với chúng ta, nhiều nhất chỉ mắng hai câu. Quả thật ngợ ty đối với chúng ta đã là nhân từ lắm rồi!"

.....

Họ vẫn đứng ở gần cửa bàn tán, Ngô Song cứ đứng đó nghe, không đi vào, tâm tình có chút thay đổi.

Làm tổ trưởng tổ kế hoạch, đối với thuộc hạ cô có chút khắt khe, ngày thường "không cần thận" nghe được không ít lời trách móc từ bọn họ. Khi đó, cô cũng giả vờ không nghe thấy, cũng không xông ra tránh làm họ khó xử.

Nhưng mà hôm nay, từ khi vào công ty, lần đầu tiên Ngô Song nghe được những "lời hay" từ thuộc hạ. Tuy rằng không được xem là ca ngợi, nhưng ít ra không mắng mình. Điều này làm cho Ngô Song sớm nghe mắng thành thói quen cũng có chút không thích ứng.

Đúng lúc này, cảm giác bả vai mình có chút nặng, Phương Thiếu Tắc ở phía sau lớn tiếng gọi: "Chào ngợ ty."

Chào cái đầu cậu!

Cả người Ngô Song liền khó chịu.

Cùng lúc đó, mọi người đều nghe được động tĩnh bên này, sợ muốn tè ra quần. Trơ mắt nhìn Ngô Song đen mặt đi vào, bộ dáng như muốn giết người.

Hoa Ngũ vội giải thích: "Ngự tử, à không, tổ trưởng Ngô, chúng tôi chưa nói cái gì cả, chị đừng hiểu lầm..."

Ngô Song nâng tay lên ra hiệu, ý bảo đừng nói nữa, "Chuẩn bị một chút, ba mươi phút sau họp." Nói xong quay sang nhìn Phương Thiếu Tắc: "Cậu, vào đây!"

.....

Trong văn phòng.

Ngô Song quay lưng về phía Phương Thiếu Tắc, hai vai hơi run, dù sáng nay khi bắt gian Vương Trường Tuấn, cô cũng không tức giận như bây giờ.

"Ngự tử, có chuyện gì sao?" Phương Thiếu Tắc sau lưng không biết sống chết hỏi.

"Không được kêu tôi là ngự tử." Ngô Song xoay người, ánh mắt rực lửa, "Kêu tôi tổ trưởng Ngô."

"Tổ trưởng Ngô, nghe xa lạ quá rồi." Phương Thiếu Tắc một bên lẩm bẩm.

Chẳng lẽ kêu ngự tử thì thân thiết? Ngô Song muốn xông lên bóp chết hắn.

Phương Thiếu Tắc hai mắt sáng ngời: "Hay tôi gọi cô là chị Ngô Song, thân thiết hơn nhiều!"

Không đợi Ngô Song mở miệng, hắn nói tiếp: "Nhưng mà gọi vậy giống như cô già lắm vậy, hay là gọi Song Song, tiểu Song, hoặc là tiểu Song Song?"

"Vẫn nên gọi chị đi." Ngô Song bất lực.

"Tôi đã nói gọi chị vẫn thân thiết hơn. Đúng rồi, chị Ngô Song, chị gọi tôi vào có chuyện gì không?" Phương Thiếu Tắc vui tươi hơn hờ tiến sát lại hỏi.

Ngô Song lùi về sau hai bước, cùng hấn giữ khoảng cách, nghiêm túc nói: "Phương Thiếu Tắc, tôi muốn nói chuyện với cậu."

"Nói chuyện gì?" Phương Thiếu Tắc mỉm cười tà mị, lông mi cong cong, thần thái càng thêm soái, lực sát thương rất lớn a.

Đáng tiếc, bộ dáng mê hoặc này không lọt vào mắt Ngô Song, cô giằng xuống cơn tức giận, nói: "Thứ nhất, tôi hy vọng cậu có thể làm việc công tư phân minh. Tuy rằng cậu là con trai Phương chủ tịch, nếu muốn thực tập ở tổ của tôi, nhất định phải tuân theo quy định của tôi."

Phương Thiếu Tắc vẻ mặt mù mờ không hiểu, lại gần thêm một bước, hỏi: "Quy định chị đặt ra? Quy định thế nào?"

Vóc dáng hấn rất cao, trên một mét tám, lại gần làm cho cô cảm thấy có chút bối rối.

Ngô Song khó chịu, nói: "Xích ra, cậu cách xa tôi một chút."

"Được." Phương Thiếu Tắc nhún vai, lùi về gần sofa, đặt mông ngồi xuống, hai chân bắt chéo, "Còn gì nữa không?"

"Thứ hai, ở trước mặt các đồng nghiệp, cậu không được hỏi về việc riêng của tôi."

"Vậy, không ở trước mặt các đồng nghiệp thì có thể hỏi sao?"

"Cũng không thể" Ngô Song lạnh lùng trả lời.

Phương Thiếu Tắc: "Chính giám đốc Du đã nói nếu tôi thắc mắc việc gì có thể hỏi chị mà?"

Ngô Song thực sự nổi giận, đi đến trước mặt hắn: "Phương Thiếu Tắc, tôi trình trọng cảnh cáo cậu, đừng có ở đây giả ngu với tôi, trong lòng giám đốc Du có ý gì, tôi và cậu đều rõ. Tôi không biết vì sao cậu cứ thích làm phiền tôi, nếu cậu chướng mắt tôi, cậu có thể lấy quyền thế của cậu ra mà đuổi việc tôi, tôi không còn gì để nói."

"Chị Ngô Song, chị nói cái gì vậy? Tôi đâu có cố ý làm phiền chị." Phương Thiếu Tắc vẻ mặt vô tội.

"Người sáng mắt không cần nói ẩn ý, cậu không cần thiết ở trước mặt tôi che giấu, nếu cậu có gì bất mãn, thì cứ nói với tôi, tôi sẽ xem lại." Ngô Song bức bối.

Một tràn lời trách móc tuôn ra, văn phòng bỗng chốc yên tĩnh thật lâu, hai người bốn mắt nhìn nhau, mặt Phương Thiếu Tắc vẫn giữ nguyên vẻ vô tội, bật cười, lộ ra tia giảo hoạt.

Bỗng nhiên hắn đứng lên.

Giờ phút này, Ngô Song đứng rất gần sofa, hắn vừa đứng lên thì khoảng cách giữa hai người kéo gần lại, đến mức thiếu chút nữa Ngô Song đụng vào ngực hắn rồi.

Ngô Song theo bản năng lui về sau một bước, nói thì chậm mà làm thì nhanh, Phương Thiếu Tắc bỗng dừng vương tay, giữ hai vai cô lại, cúi đầu, lẳng lặng đối mặt với cô.

Chuyện này diễn ra quá bất ngờ, Ngô Song trừng lớn mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Lúc này, hai tay hắn đặt trên vai cô tăng thêm sức lực, đem Ngô Song kéo lại gần hơn.

"Cậu... cậu muốn gì?" Ngô Song hỏi.

Phương Thiếu Tắc kề sát vào mặt cô, môi khẽ nhếch, ở bên tai cô dùng giọng nói mang theo thanh âm khàn khàn, thấp giọng nói: "Tôi Không có bất mãn gì với chị cả, mà tôi chính là để ý đến chị."

Nếu nói buổi sáng Vương Trường Tuấn làm Ngô Song nhớ mãi hôm nay, thì bây giờ, câu nói của Phương Thiếu Tắc làm cho cô muốn quên cũng không được.

Sống đến ba mươi tuổi, lần đầu tiên Ngô Song bị một tên tiểu tử kém tuổi hơn mình nói những lời này, hai người mới gặp nhau chưa được nửa ngày, đây không phải đang đùa sao?

Chỉ mới mấy giây, sắc mặt Ngô Song từ đen chuyển sang trắng, lại từ trắng chuyển sang hồng, cuối cùng đem toàn sức lực đẩy Phương Thiếu Tắc trở lại sô pha.

Cô nói: "Phương Thiếu Tắc, cậu đừng có nói đùa với tôi!"

"Chị xem tôi là đang nói đùa với chị sao?" Phương Thiếu Tắc không đứng lên, chỉ ngẩng đầu nhìn lên, nhưng khí thế không giảm chút nào.

"Cậu không nói đùa chứ là cái gì? Chơi tôi sao? Tôi cảnh cáo cậu, tôi không phải là loại người dễ dàng để cậu đùa giỡn vậy đâu. Cậu sẽ trả giá lớn cho việc này đó."

Phương Thiếu Tắc không chút sợ hãi, nói: "Đương nhiên tôi biết chị không dễ chọc vào. Buổi sáng hôm nay, chuyện ở khách sạn Thời Đại tôi đều thấy cả. Tôi thích tính cách của chị như vậy, chị yên tâm, tôi sẽ không giống tên bạn trai cũ của chị, dễ tiện như vậy đâu. "

Dứt lời, không đợi Ngô Song phản ứng, hắn đứng lên, đôi tay giữ chặt hai vai của Ngô Song, trịnh trọng tuyên bố: "Tôi đang nói nghiêm túc."

Chuyện sáng nay hẳn đều thấy được sao? Ngô Song lắp bắp, kinh ngạc, xì mặt xuống, chụp hai tay hẳn đẩy ra: "Cách xa tôi ra một chút, đừng chạm vào tôi, tôi với cậu không thân thiết như vậy."

Phương Thiệu Tắc lại nói: "Chuyện của chị sao lại không liên quan đến tôi? Chẳng lẽ chị không cảm thấy, giữa biển người mênh mông này, gặp được nhau là có duyên phận rồi sao? Trên thế giới này, hai người gặp được nhau chỉ có một phần nghìn, huống chi tôi với chị lại là đồng nghiệp, quả thật so với tỉ lệ trúng giải nhất xổ số còn thấp hơn. Như vậy đúng là duyên phận, vậy tại sao không thuận theo?"

Ngô Song bị người vô sỉ trước mặt làm cho chấn động rồi, lát sau mới lấy lại tinh thần, nghiêm mặt nói: "Phương Thiệu Tắc, cậu đùa giỡn cái gì? Tôi với cậu quen biết chưa đến một ngày, cậu lại kém tôi đến bảy tuổi, hai chúng ta là người của hai thế giới. Hơn nữa, tôi một chút cũng không thích loại đàn ông như cậu, làm ơn để tôi yên một chút không được sao?"

Phương Thiệu Tắc vẻ mặt thản nhiên: "Chị yên tâm, hiện tại tôi rất tỉnh táo, tôi biết mình đang làm cái gì, cũng biết mình thích kiểu phụ nữ như thế nào. Tôi tin trên đời này có kiểu vừa gặp đã yêu, quen biết bao lâu không quan trọng, kém bao nhiêu tuổi cũng không quan trọng, thậm chí yêu nam hay yêu nữ cũng không quan trọng. (-_- !!!)

Quan trọng là hai người có tình cảm với nhau, từ sáng hôm nay khi nhìn thấy chị, tôi đã có cảm giác, cũng bị chị hấp dẫn. Nói đơn giản, tôi đối với chị là vừa gặp đã yêu."

"Cậu có bệnh sao?"

"Nếu vừa gặp đã yêu là một loại bệnh, tôi thừa nhận, tôi đang bệnh rất nặng."

"Cậu..."

"Tôi thích chị!"

Đơn giản thô bạo như thế, nói trắng ra đến buồn nôn, làm Ngô Song không biết phải làm gì.

Trong một khoảnh khắc, cô chợt nhớ tới ba tháng trước, cũng có một tên đàn ông tỏ tình, nhưng không phải kiểu như thế này.

Vì theo đuổi cô, Vương Trường Tuấn kiên trì mỗi ngày đều tặng một bó hoa, ở trên mỗi bó hoa đều có một tấm card, bút tích đẹp để viết những lời thâm tình tặng cho cô. Từng chút từng chút làm trái tim đóng băng của cô tan chảy, cuối cùng cũng chấp nhận yêu đương với hắn.

Đó mới là cách biểu đạt tình yêu chính xác nhất không phải sao?

Nhưng mà người trước mặt này chỉ mới hai mươi mấy tuổi đầu, hắn lại nói trực tiếp mà đơn giản như vậy, hợp tình hợp lý, giống như họ đến với nhau là điều đương nhiên, trời cao đã sắp xếp cô phải là người phụ nữ của hắn vậy.

Thật là làm người ta xúc động đến mức muốn đánh người mà!

Ngô Song cắn răng, nhắm mắt lại, hai tay gắt gao nắm chặt, trong lòng tự mình niệm từ nhịn hàng trăm lần.

"Tôi cam đoan, sẽ không đánh chết cậu." Lúc sau mở mắt, nói: "Phương, Thiếu, Tắc!"

Trong mắt Ngô Song đã nổi hai đốm lửa nhưng hắn đối diện miệng vẫn nở nụ cười, "Cô chuẩn bị đồng ý rồi sao?"

Ngô Song duỗi tay, chỉ về phía cửa, nói: "Cậu! Mau! Ra! Ngoài!"

"Cô còn chưa có trả lời tôi mà?" Hắn lì lợm nói tiếp.

"Ra! Ngoài!"

"Cô Không trả lời tôi, tôi sẽ không đi."

"Biến!!!!!!"

—————...—————

Tác giả có lời muốn nói: Đại khái là trong số những tác phẩm của tôi, nam chính này là người tỏ tình nhanh nhất đi?

Thổ lộ càng nhanh, đánh đến càng thảm, hãy cùng tôi thả nển cho cậu ấy đi... ¶¶¶ _(. _.)_

Xem xong, có thời gian cho tôi một ngôi sao đi, không cần chê tôi phiền. He he he. O(∩_∩)O

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Gặp Ác Mộng.

Văn phòng của Ngô Song cách âm rất tốt, nhưng vẫn không thể ngăn được tiếng quát lớn của cô. Cho nên khi Phương Thiếu Tắc đi ra liền bị bộ ba "bát quái tinh*" quây quanh.

*Ý chỉ những kẻ nhiều chuyện.

Hoa Ngũ vội vàng hỏi: "Cậu có sao không? Ngự tử không làm gì cậu chứ?"

"Không sao, tôi vẫn bình thường mà." Phương Thiếu Tắc xoay một vòng, hướng đến mọi người để cho họ nhìn thấy mình tay chân vẫn lành lặn, lông tóc không hề thiếu đi một cọng nào.

"Không thể nào, khi nãy Ngự tử kêu cậu vào phòng mà ánh mắt như muốn ăn thịt cậu. Cậu xác định mình vẫn ổn, hay là bị dọa đến ngu người rồi?" Tiểu Trà không thể nào tin được, đến sờ trán Phương Thiếu Tắc xong lại sờ trán mình, "Không bị sốt mà."

"Thật không có chuyện gì đâu. Chúng tôi còn nói chuyện rất vui vẻ." Phương Thiếu Tắc nói.

Hoa Ngũ thiếu chút nữa đã không biết hai chữ "vui vẻ" viết như thế nào: "Cậu thật sự không nói dối? Ngự tử hầm hầm kêu cậu đi vào, lúc sau bình an vô sự mà đi ra. Lại còn nói cùng nhau nói chuyện rất vui vẻ nữa chứ. Tôi nói này, có phải cậu bị dọa đến choáng váng rồi không?"

"Thật khờ a, tuổi còn trẻ, đáng thương quá mà." Ba cô gái vây quanh Phương Thiếu Tắc, nhìn hắn như nhìn một đứa ngốc, vẻ mặt đồng tình.

Phương Thiếu Tắc bị vây đến không chịu nổi: "Các người tránh ra, tôi nói là sự thật mà. Chúng tôi ở bên nhau không chỉ có nói chuyện vui vẻ. Hơn nữa, tổ trưởng Ngô còn kêu tôi nói với mọi người, sau này đừng gọi chị ấy là tổ trưởng Ngô nữa, gọi là chị Ngô Song đi. "

"Hả?!" Ba người ngạc nhiên đến mức cảm muốn rớt luôn xuống sàn nhà.

Thật lâu sau, Hoa Ngũ mới lấy lại tinh thần, nói: "Cậu khoác lác vừa thôi. Nếu tổ trưởng Ngô thật sự nói như vậy, thì hai chữ "Hoa Ngũ" tôi cho cậu gọi ngược nha."

Cái Lấu nhin không được chen vào: "Nếu đảo ngược tên của cô lại, chẳng phải gọi là Ngũ Hoa sao? Khó nghe lắm nha."

Hoa ngũ liếc cô nàng một cái: "Cô bị ngốc không? Nếu không có mười phần chắc chắn, tôi có thể lấy tên mình ra giỡn sao?"

Đang nói chuyện, Ngô Song từ trong phòng ôm theo một chồng tài liệu, mặt không biểu cảm mở cửa đi ra.

"Chị Ngô Song." Phương Thiếu Tắc thấy cô đầu tiên, liền cười túm túm hướng phía Ngô Song chào hỏi.

Ngô Song cũng không nhìn hắn lấy một cái, nói với mọi người: "Năm phút sau mở cuộc họp tại phòng họp nhỏ." Dứt lời liền đi ra ngoài.

Toàn bộ hoá đá.

"Thế nào?" Phương Thiếu Tắc đặc ý, mỉm cười quay về hướng Hoa Ngũ: "Tôi không nói bậy chứ, Ngũ Hoa."

"Cậu đừng gọi tôi là Ngũ Hoa, tôi là Hoa Ngũ." Hoa Ngũ gào lên.

"Đừng phản kháng nữa Ngũ Hoa. Vào họp đi." Cái Lầu ở một bên vỗ vai an ủi.

Từ hôm đó, Hoa Ngũ đã thật sự đổi thành Ngũ Hoa, không thể đổi lại a.

.....

Chiều nay nội dung cuộc họp là bàn về một hạng mục mới của công ty.

Vì điện thoại nhãn hiệu "Mars" vừa mở rộng thương hiệu, mới cho ra đời dòng điện thoại mx-520, kế hoạch smartphone này là dành cho giới trẻ, cũng hướng đến đối tượng này mà quảng cáo.

Trước khi họp, Ngô Song đưa cho mỗi người một bản tư liệu về Mars, đánh giá khách quan về nó. Sau đó mới hỏi đến ý kiến riêng của từng người.

Tuy nói ba tổ viên nữ ngày thường miệng hay kêu quát quát, nhưng đầu óc cũng rất nhanh nhạy. Ngũ Hoa đưa ra ý kiến trước tiên, nói: "Tôi cảm thấy, nếu đây là sản phẩm hướng tới đối tượng là những người trẻ tuổi, thì nên mời người trẻ tuổi nổi tiếng hiện nay để làm người phát ngôn. Tôi nghĩ hiệu quả đạt được không tệ đâu."

Cái Lầu nói ra suy nghĩ của mình: "Tôi đồng ý với suy nghĩ của Ngũ Hoa. Tôi nghĩ trước tiên chúng ta nên định hướng xem đối tượng trẻ tuổi là những người nào. Mười bảy mười tám tuổi là người trẻ tuổi, hơn hai mươi tuổi cũng là người trẻ tuổi. Nhưng mà giữa hai loại đối tượng này có cái nhìn khác nhau, tiêu phí với điều kiện kinh tế cũng khác nhau, không thể đánh đồng."

Tiếp theo là Tiểu Trà cùng với Phi Dao, mọi người sôi nổi đưa ra những ý tưởng độc đáo của mình. Ngô Song lẳng lặng mà nghe, không đưa ra ý kiến gì.

Đến khi Phi Dao nói xong, phòng họp đột nhiên yên tĩnh. Ngô Song nhìn về phía Phương Thiểu Tắc này giờ vẫn luôn nhìn mình: "Cậu có ý tưởng gì không?"

Phương Thiểu Tắc hình như không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nói ra: "Tôi có ý kiến với chị."

Phòng họp rơi vào yên lặng, trên trán Ngô Song đã nổi đầy gân xanh. Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Phương Thiểu Tắc, không biết tiếp theo hẳn sẽ nói cái gì nữa.

Lúc này, Phương Thiểu Tắc không nhanh không chậm nói: "Chị Ngô Song, tôi muốn nói là, chị có dùng loại điện thoại này không?"

Một đám người lúc này lại nhao nhao lên, cả công ty này ai mà chẳng biết, Ngô Song tổ trưởng của tổ kế hoạch a vốn luôn khác người chứ.

Đừng nói là cái điện thoại này, hiện tại nếu người cả thành phố có cùng nhau dùng smartphone nhãn hiệu nào thì cô cũng không cần dùng theo đâu.

Ngô Song từng nói "Công dụng chính của điện thoại di động là gọi điện và gửi tin nhắn, còn những chức năng khác có khám phá cũng chỉ tốn thời gian."

"Không có." Ngô Song lạnh lùng trả lời.

"Chị không dùng điện thoại này, làm sao mà khai phá mở rộng nó? Cho nên ý tưởng của tôi là, chúng ta nên đổi điện thoại này dùng một tuần, khám phá những chức năng của nó, lại tiến hành khai thác mở rộng nó."

Lời này của Phương Thiếu Tắc giống như viên đá ném vào mặt hồ, trên mặt mọi người không dám có biểu hiện gì, nhưng trong lòng tất cả đều tán thành. Mọi người hết liếc nhìn nhau lại nhìn đến Ngô Song xem cô có phản ứng gì không.

Ngô Song cầm bút xoay xoay, nhìn đến notebook trước mặt. Thật lâu sau mới hướng tới mọi người, hỏi: "Mọi người cảm thấy thế nào?"

Ngũ Hoa, Tiểu Trà, Cái Lầu liếc nhìn nhau, Phi Dao mở miệng nói trước: "Tôi đồng ý với ý tưởng này, không tự mình dùng thử, sao có thể làm cho người khác tin tưởng vào lời quảng cáo của mình."

"Tôi cũng nghĩ vậy..." Mọi người sôi nổi tán thành.

"Được." Ngô Song gật đầu: "Từ hôm nay trở đi, tổ chúng ta sẽ dùng thử điện thoại này một tuần. Cuối tuần sẽ mở cuộc họp. Khi đó, tôi mong mọi người sẽ đưa ra bản kế hoạch thật tốt."

"Vậy chị Ngô Song thì sao?" Phương Thiếu Tắc truy vấn: "Chị cũng dùng điện thoại này chứ?"

"Tôi không cần phải nói với cậu." Ngô Song nói xong, đứng lên, cũng không quay đầu lại mà đi mất.

.....

Buổi tối về đến nhà, bởi vì Phương Thiếu Tắc đề nghị, nên người vĩnh viễn không dùng smartphone như Ngô Song cũng phá lệ, đem di động cũ của mình lấy chiếc mx-520 mới ra, lần đầu tiên sử dụng smartphone.

Để chiếc điện thoại trước mặt, mở màn hình lên, trong nháy mắt cô có chút không thích ứng. Loại này thao tác hệ thống như máy tính, tệp phương tiện di động so với máy tính có nhanh hơn một chút, cô chưa từng dùng qua.

Mỗi một icon ứng dụng trong đó, cô cẩn thận xem qua, thật giống như lần đầu tiên học dùng máy tính.

Đúng lúc này, màn hình điện thoại bỗng hiện lên một tin nhắn từ dãy số lạ, làm cô giật mình.

"Đã suy nghĩ đến ý kiến của tôi rồi sao?__Phương Thiếu Tắc."

Thằng nhóc này, thật đúng là âm hồn bất tán. Ngô Song trực tiếp đem cửa sổ chat đóng lại, tiếp tục nghiên cứu cách dùng smartphone.

Không đến một phút sao, lại hiện ra một tin nhắn khác, vẫn đến từ dãy số kia.

"Cô có dùng Wechat không? Nhắn tin như thế này thật phiền phức."

Ngô Song tức giận muốn sôi máu, nhưng vẫn tiếp tục không để ý đến hẳn.

Ai ngờ cách mấy chục giây sau lại hiện ra một tin nhắn khác.

"Sao lại không để ý đến tôi, không thấy được tin nhắn sao?"

"Phải nghiên cứu smartphone cho tốt, không thể lười biếng."

"Tôi phát hiện tôi còn rất nhớ chị."

"Nếu không trả lời tôi, tôi sẽ đến nhà chị."

Rốt cuộc, Ngô Song làm lơ không nổi nữa, hung hăng gửi lại một tin "Xin cậu đừng quấy rầy đến cuộc sống sinh hoạt của tôi, cảm ơn!"

Tin nhắn rốt cuộc cũng ngưng. Một giờ sau, Ngô Song vừa rửa mặt xong định đi ngủ thì tin nhắn đáng chết kia lại tới "Không cần khách sáo."

Thiếu chút nữa Ngô Song tức muốn học máu, tạm thời còn chưa biết smartphone có chức năng liệt số điện thoại vào danh sách đen, nên trực tiếp tắt máy. Lên giường, ngủ.

.....

Buổi tối hôm nay, Ngô Song gặp rất nhiều ác mộng.

Cô mơ thấy Phương Thiếu Tắc chạy đến nhà mình, cô giữ chặt khoá cửa, làm bộ như không có trong nhà. Thật vất vả mới nghe thấy tiếng hân rời đi, đang muốn thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên ở ban công truyền đến tiếng động thật lớn. Cô nhịn không được ra ngoài xem, nhìn thấy trên không trung có một cái đĩa bay. Phương Thiếu Tắc ở trên đĩa bay đó, giơ tay về phía mình, mỉm cười. (-_- !!!)

Ngô Song bị dọa đến tỉnh dậy, mồ hôi lạnh đổ đầy trán. Nhìn đến đồng hồ, đã 5 giờ sáng rồi.

Muốn ngủ cũng ngủ không nổi nữa, cô rời giường. Vệ sinh xong, thay bộ đồ thể thao chuẩn bị xuống dưới nhà chạy bộ.

Sắc trời còn sớm, trong tiểu khu vắng vẻ, thời điểm Ngô Song chạy ra ngoài cửa tiểu khu đã thấy thân ảnh một người đàn ông mặc đồ thể thao màu lam, đưa lưng về phía cô, cao gầy, hai tay đút túi quần. Bộ dạng lười biếng, đôi chân dài nhàm chán mà di di trên mặt đất, giống như đang đợi người.

Ngô Song căn bản không muốn để ý đến người đó, một mạch lướt qua, lại nghe người kia kêu một tiếng: "Chị Ngô Song."

Cô lão đảo một cái, thiếu chút nữa đã ngã lăn trên đất.

Phương Thiếu Tắc, lại là hân!

_____...

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thêm Bạn Wechat.

Nghe đến tiếng gọi của Phương Thiếu Tắc, trong nháy mắt, tâm trí Ngô Song rối loạn cả lên, thiếu chút nữa là cô té ngã ra đất rồi.

"Cẩn thận." Phương Thiếu Tắc đuổi tay, nhanh nhẹn giữ Ngô Song trong vòng tay của mình.

Ngô Song hung hăng giăng ra: "Đừng đụng vào tôi!"

Ngay lập tức, Phương Thiếu Tắc đem hai tay thu lại: "Đừng hung dữ như vậy, thấy chị ngã nên tôi muốn đỡ thôi mà. Chị đừng coi tôi như tên biến thái vậy chứ."

"Cậu chính xác là tên biến thái."

"Oan uổng quá, chị nói xem, tôi có điểm nào giống tên biến thái?"

Mọi thứ đều giống!

Ngô Song không có tâm trạng đùa co với hắn, lạnh mặt hỏi: "Phương Thiếu Tắc, rốt cuộc là cậu muốn gì?"

"Chuyện này còn phải hỏi sao? Chị làm cái gì thì tôi làm cái đó." Hắn ưỡn ngực khoe bộ đồ thể thao trên người mình, vẻ mặt đắc ý.

Ngô Song chất vấn: "Sao cậu biết tôi ở đây?"

Phương Thiếu Tắc lại đắc ý hơn: "Chuyện này nói ra thật trùng hợp, nhà tôi ở ngay tiểu khu phía trước. Hơn nữa, tôi cũng có thói quen chạy bộ buổi sáng, vừa vận hơn là hai chúng ta chạy cùng một tuyến đường. Nếu không, sao sáng sớm hôm qua tôi lại gặp chị được. Chị nói xem đây có phải là trời cao có ý sắp đặt hay không?"

Ngô Song không muốn nghe hăn nói bậy, cảnh cáo: "Cậu còn như vậy tôi sẽ la lên đó!"

"Chạy bộ cũng phạm pháp sao?"

"Phương Thiếu Tắc, cậu... Tôi không thèm ở đây nói nhảm với cậu." Ngô Song cắn chặt răng, xoay người, không thèm đôi co với tên vô lại này, chạy vượt lên.

Đương nhiên, Phương Thiếu Tắc không buông tha Ngô Song dễ dàng như vậy. Ở phía sau chạy theo, giữ tốc độ chậm chậm để nói chuyện với cô.

"Chị chạy bộ thể này được bao lâu rồi? Trừ chạy bộ ra, ngày thường chị còn vận động môn gì nữa không? Ngồi thiền? Yoga? Erobic?"

Ngô Song không để ý đến hăn, hăn càng hỏi cô càng chạy nhanh hơn, vẻ mặt chán ghét muốn cắt đi cái đuôi này.

Cứ như vậy, hai người càng chạy càng nhanh. Đến khi nhịp thở Ngô Song rối loạn, bắt đầu không chịu nổi nữa.

Phương Thiếu Tắc đuổi theo, thở phì phò, nói: "Chị chạy chậm một chút, chạy bộ không phải chạy như vậy, rất dễ bị mệt."

Ngô Song dừng bước chân, xoay người, thở hồng hộc.

Phương Thiếu Tắc ở phía sau cũng dừng lại cách cô hai mét, hai tay chống đầu gối, vừa thở dốc vừa nói: "Tôi đã nói, chạy nhanh như vậy

không được mà."

Ngô Song thở hỗn hển trong chốc lát, ổn định hơi thở xong mới vẫy tay với hẳn: "Cậu lại đây."

"Làm sao vậy?" Phương Thiếu Tắc hớn hờ chạy về phía cô, còn chưa kịp đứng vững trước mặt cô, một bên cổ tay đã bị bắt lấy.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy Ngô Song bắt lấy cổ tay hẳn, nhanh chóng áp sát, tay kia giữ chặt eo hẳn, lấy thế mà quăng hẳn lên đất, y như buổi sáng hôm qua bắt tên cướp kia.

"Phịch."

Lập tức có tiếng nhả nặng nề vang lên, Phương Thiếu Tắc bị quăng xuống đất trong chớp nhoáng. Nếu không phải Ngô Song đã tìm chỗ có cỏ lót mềm mại mà quăng hẳn, thì chỉ với cú quăng này e là bị thương không nhẹ đâu.

Ngô Song đi lên trước, cup mi mắt nhìn hẳn, cảnh cáo: "Đừng có chọc vào tôi." Dứt lời, không đợi Phương Thiếu Tắc mở miệng, cô đã chạy đi xa.

Phương Thiếu Tắc đáng thương nằm hình chữ X trên đất, nhìn bóng dáng Ngô Song chạy càng lúc càng xa, quay đầu lại ánh mắt hẳn hướng lên không trung.

Mặt trời đã mọc lên ở phía đông, những tia nắng ấm áp xuyên qua những đám mây đang lơ lửng trên cao, chiếu rọi khắp không gian, trong không khí tràn ngập hơi thở cỏ xanh mát. Buổi sáng tốt đẹp, giống như tâm trạng lúc này của hẳn, phơi phơi.

Khoé miệng Phương Thiếu Tắc nhếch lên, nhìn bầu trời trong xanh mỉm cười sáng lạng.

.....

Sự việc xảy ra buổi sáng cũng không ảnh hưởng đến tâm tạng hôm nay của Ngô Song, nhưng việc đổi mới smartphone làm cô rất đau đầu.

Buổi sáng đến văn phòng, cô liền nghe các tổ viên đang thảo luận.

Ngũ Hoa: "Cái điện thoại kia có cấu hình quá đỉnh, tôi dùng điện thoại nhiều năm nay mà chưa thấy cấu hình nào mạnh như vậy."

Cái lẩu: "Đúng vậy. App bản đồ của nó cũng thực tiện lợi, hôm qua tôi tìm các quán ăn, buổi sáng hôm nay béo lên hai cân đây này."

Tiểu Trà: "Tôi thấy chức năng tự chụp ảnh vẫn tốt nhất, trừ những công năng phổ biến ở các dòng điện thoại khác, cái này còn có thể tự động hoá trang, không cần tôi phải tải app Photoshop về a."

Phi đao: "Vận hành tốc độ nhanh, âm thanh rất lớn nha....."

Ngô Song hoàn toàn mù mờ với những điều họ đang nói, cả đêm qua mò mẫm cái điện thoại, trừ việc gọi điện và nhắn tin, những cái khác cô đốt đặc cán mai.

Cô quyết định, tìm người chỉ dẫn.

.....

Có đánh chết Diêu Thiên Thiên cũng không thể tin, người bạn tốt quen biết mười mấy năm nay, lại đến tìm mình nhờ chỉ cách dùng smartphone. Quả thật chính là chuyện lạ ngàn năm có một.

"Hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây sao? Lúc trước mình khuyên cậu thế nào cậu cũng không chịu đổi điện thoại, hiện tại lại tìm mình đòi chỉ cách dùng. Cậu không phải bị chuyện của tên Vương Trường Tuấn làm cho hư đầu óc đi?"

Diêu Thiên Thiên phía đối diện biểu tình, Ngô Song bình tĩnh giải thích: "Đây là do công việc yêu cầu."

"Vì công việc, cậu cũng thật là nhân viên có tâm a." Diêu Thiên Thiên một bên cảm thán, một bên chỉ cách dùng smartphone cho Ngô Song.

Thật ra cách dùng của dòng smartphone này không khó, thêm năng lực lĩnh hội của Ngô Song cũng rất tốt, Diêu Thiên Thiên chỉ dạy chốc lát, cô đã có thể biết đại khái các cách thao tác trên điện thoại.

Thấy Ngô Song học rất nhanh, Diêu Thiên Thiên cảm thấy được an ủi, tiếp tục nói: "Thật ra cách dùng các dòng smartphone cũng không khác nhau lắm, mình cảm thấy hiện tại cậu không phải học cách dùng, mà nên học cách sử dụng các mạng xã hội trên smartphone. Xã hội bây giờ, ai còn nhắn tin nữa, chỉ dùng để gọi điện thôi. Ngay cả những bà bác cũng bắt đầu dùng Wechat rồi. Năm ngoái mình cũng mua cho mẹ mình một cái..."

"Cái gì?"

"Chính là quả táo cắn dở*, cái đồ người tiền sử như cậu đừng ngắt lời, ai ui, mình nói tới đâu rồi? Đúng rồi, năm ngoái mình mua cho mẹ mình cái điện thoại quả táo cắn dở mới nhất, bà học hai ngày đã biết cách dùng. Hơn nữa bà đi quảng trường khiêu vũ, thêm được hơn ba mươi người bạn, tất cả đều là con trai chưa lấy vợ của các bác các thím, cho mình gặp mặt đến hôm nay cũng chưa gặp hết...."

iPhone đấy ạ ~(+___+*)~

Diêu Thiên Thiên thao thao bất tuyệt giới thiệu, tuy rằng Ngô Song không tiếp xúc với những thứ đó nhưng Wechat cô vẫn biết chút ít. Từ khi mạng xã hội xuất hiện cô thấy nó làm lãng phí không ít thời gian, có nhiều người hỏi cô có dùng Wechat hay không, trong văn phòng mọi người cũng hay nói đến những sự việc trên đó.

Giống như Diêu Thiên Thiên, cô ấy cũng là một cao nhân trên Wechat, thường xuyên đăng ảnh sinh hoạt, thức ăn, những thứ linh tinh lên đây.

Có một lần, Diêu Thiên Thiên bị dao cắt giấy làm bị thương, việc đầu tiên cô làm không phải là tìm băng keo cá nhân, mà là chụp ảnh. Cô chụp mười mấy bức ảnh, đủ mọi góc độ, cuối cùng tìm một tấm ưng ý nhất đăng lên, "khoe" với mọi người. Trong nháy mắt, cô nhận được vô số lời an ủi, lúc sau miệng vết thương máu đã sớm khô lại.

Ngô Song thật sự không có cách nào lí giải được hành vi này của cô nàng, cũng không có hứng thú kết giao trên mạng xã hội. Nhưng cô cũng phải vì công việc mà dùng nó.

Ngô Song suy nghĩ có nên dùng Wechat, cuối cùng cũng bị Diêu Thiên Thiên thuyết phục. Đăng ký xong thông tin cơ bản, Diêu Thiên Thiên chỉ vào phần giới thiệu bản thân: "Cậu phải để thông tin này lên, mới có thể dễ dàng tìm kiếm và kết bạn a."

Ngô Song nói: "Vậy thêm của cậu đi."

Diêu Thiên Thiên lắc đầu: "Sao có thể để của mình được, phải để thông tin của cậu chứ, lỡ đâu người ta tìm mình mà tìm lộn qua cậu rồi sao."

"Vậy cậu thêm đi."

"Được rồi." Nhận được sự đồng ý, Diêu Thiên Thiên nhanh tay làm xong, lại thêm tất cả thông tin yêu cầu về Ngô Song đưa lên hết.

Vài phút sau, công ty sôi nổi.

"Tôi không hoa mắt chứ? Ngự tử vậy mà lại dùng Wechat!" Ngũ Hoa phát hiện được đầu tiên, nhảy dựng lên nói.

Mọi người còn lại trong tổ sôi nổi xin kết bạn, kinh ngạc đến nỗi không lời nào diễn tả được. Thậm chí Cái lấu còn hoài nghi: "Các người nói đây là Ngự tử thật sao, sao cả cái ảnh cũng không có, có khi nào là nhầm người không?"

"Sẽ không, đây là số của Ngự tử mà, khẳng định không thể nào lộn được."

.....

Phương Thiếu Tắc ở một bên lẳng lặng mà nghe, cúi đầu nhìn đến di động của mình, quay đầu lại hỏi Phi đại đang làm việc ở một bên: "Người anh em, tổ trưởng có thêm anh trên Wechat không?"

"Để tôi xem đã." Phi đại mở Wechat của mình ra xem, "Đã thêm."

Phương Thiếu Tắc lập tức có chút không vui, cầm lấy di động, tìm đến số điện thoại Ngô Song, trực tiếp xin kết bạn.

"A, có người chủ động thêm bạn với cậu trên Wechat này." Diêu Thiên Thiên ngạc nhiên.

"Ai?" Ngô Song hỏi.

Diêu Thiên Thiên nói: "Phương Thiếu Tắc. Đây không phải là cậu "Tiểu thịt tươi" hôm qua sao? Ảnh đại diện rất soái a..."

Không chờ cô nói xong, Ngô Song đáp lại: "Đừng thêm hẩn."

Diêu Thiên Thiên đỏ mặt hỏi: "Mình đã thêm..."

"Xoá." Ngô Song cứng rắn nói.

"Không thể tàn nhẫn như vậy? Nói gì đi nữa cũng là cháu trai chủ tịch a, không nể mặt tăng cũng nể mặt phật a...."

"Mình kêu cậu xoá!"

"Được rồi, được rồi." Diêu Thiên Thiên bất đắc dĩ kêu tên Phương Thiếu Tắc vào danh sách đen.

Bên kia, Wechat của Phương Thiếu Tắc gửi đến một thông báo: Ngô Song đã đồng ý yêu cầu kết bạn. Hai người có thể đối thoại.

Trong lòng Phương Thiếu Tắc vui vẻ hẳn lên, nhưng không bao lâu lại gửi đến một thông báo khác: Đối phương đã huỷ kết bạn.

"Ngoạ tào!" Phương Thiếu Tắc ở trong phòng không khống chế được mà mắng một câu.

"Làm sao vậy?" Ngũ Hoa, người nhiều chuyện nhất phòng thò qua hỏi.

"Không có gì." Phương Thiếu Tắc ném di động qua một bên, cả khuôn mặt đều đen thui, nhưng rất nhanh chóng đã lấy lại bộ dạng tươi cười ban đầu.

Hắn cầm lấy di động, gửi một tin nhắn đến trợ lý riêng Hoàng Tùng "Anh Tùng, tôi muốn mua nhà."

.....

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu thiếu gia tỏ vẻ, có tiền nên tùy hứng à. :-))))

Có bạn đọc hỏi, sao Phương thiếu lại yêu thích Ngô Song, có phải có âm mưu gì hay không?

Thật ra, Phương thiếu của chúng ta là thẳng thắn thành khẩn. Nói cái gì cũng là sự thật, các bạn càng xem sẽ càng phát hiện ưu điểm của anh ấy

nha. ^_<

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.

Ngô Song thấy chuyện bất bình, giữa đường rút đao tương trợ, nên cô cũng vô tình nổi tiếng trên Wechat. Chính vì thế, mọi người trong công ty thay đổi, nhìn Ngô Song với ánh mắt thiện cảm hơn.

Cùng hôm đó, cô đăng ký Wechat, ngay cả các đồng nghiệp trước giờ ít khi nói chuyện cũng lại chào hỏi, khen ngợi hành vi trượng nghĩa của Ngô Song hôm đó.

Ngô Song chỉ cảm ơn họ, cũng không thấy phiền hà gì.

Đến tối, Ngô Song nhận được cuộc gọi từ tổng giám đốc của công ty_Liêu Tiến, cũng chính là anh họ của Phương Thiếu Tắc.

Liêu Tiến: Tôi đã đọc được tin tức kia, cô làm rất tốt.

Ngô Song: Cảm ơn.

Liêu Tiến: Thiếu Tắc tuổi còn trẻ, phiền cô chiều cố nó nhiều hơn.

Ngô Song: Vâng.

Liêu Tiến: Nếu nó có vấn đề gì, cô cứ trực tiếp tìm tôi.

Ngô Song: Được, tôi biết rồi.

Cuộc đối thoại ngắn gọn kết thúc, nhìn màn hình điện thoại mà tâm tình Ngô Song phức tạp.

Cô đã làm ở công ty này được bảy năm rồi, Ngô Song nhìn Liêu Tiến từ giám đốc bộ phận một bước lên làm tổng giám đốc.

Người đàn ông này rất có năng lực, dã tâm cũng rất lớn, không dễ nhìn rõ tâm tư của hắn như những người khác.

Cho nên Ngô Song không rõ, Liêu Tiến nói mấy câu đó với cô, không biết xuất phát từ sự quan tâm dành cho em họ, hay là có ý gì khác?

Nếu là về trước, vậy thì dễ làm rồi. Nhưng, nếu là về sau.....Ngô Song xoa xoa đầu, cô không muốn nghĩ đến chuyện phức tạp như vậy, cũng không muốn bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành của nhà người ta. Huống chi Phương Thiếu Tắc là âm hồn bất tán, chuyên đi quẩn lấy mình.

Nói tới Phương Thiếu Tắc, Ngô Song lại càng đau đầu.

Cô thật sự không biết được trong đầu hắn là đang nghĩ cái gì, sao lại coi trọng mình như vậy? Hai người bọn họ rõ ràng là hai loại người khác nhau, huống chi cô còn lớn hơn hắn đến bảy tuổi.

Hai mươi ba tuổi, cùng lắm hắn chỉ đồng trang lứa với em trai Ngô Định của cô mà thôi. Nhớ tới Ngô Định từ nhỏ đến lớn chuyên đi gây họa, Ngô Song tin rằng Phương Thiếu Tắc chỉ có hơn chứ không kém.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sáng nay cô đã giáo huấn cho hắn một trận, lại đem tên hắn vào danh sách đen trên Wechat. Dù có to gan lớn mật đến mấy nhưng đến mức này cũng nên biết khó mà lui chứ? Mà cả ngày hôm nay thấy hắn không có ý dây dưa với mình nữa. Nghĩ như thế, Ngô Song lại nhẹ nhàng thở ra, quyết định không quan tâm đến việc của hai anh em nhà này nữa, tắt máy đi ngủ.

.....

Tâm tình chuyển biến tốt đẹp, Ngô Song yên ổn ngủ một giấc. Đến sáng hôm sau, Ngô Song gặp Phương Thiếu Tắc mặc đồ thể thao đứng dưới cổng tiểu khu.

Cô hoàn toàn bất lực, một câu cũng không nói, quay mặt chạy đi.

Phương Thiếu Tắc lần này cũng ngoan ngoãn hơn, không nhiều lời nữa, chỉ yên lặng chạy theo sau Ngô Song.

Hai người xuất phát từ cửa tiểu khu, người trước người sau chạy ở trên đường, giống như không hề quen biết nhau vậy, trong lúc chạy cũng không nói lời nào.

Đến khi chạy gần hết đoạn đường, Ngô Song nhận được điện thoại từ một số lạ.

"Xin chào, cho hỏi có phải cô Ngô Song không?"

"Là tôi, xin hỏi anh là ai?"

"Chào cô, tôi là cảnh sát Trương, ở cục cảnh sát thành phố, lần trước đã gặp mặt. Xin hỏi hôm nay cô có rảnh không? Về chuyện tên cướp lần trước, mời cô đến cục để lấy lời khai." Cảnh sát Trương ở trong điện thoại nói.

"Hôm nay tôi phải đi làm, cuối tuần được không?"

"Tốt nhất là hôm nay, chỉ hai giờ là đủ rồi. Đây cũng là yêu cầu của việc phá án, hy vọng cô có thể thông cảm."

"Được, hôm nay tôi sẽ xin nghỉ hai giờ qua đó." Cúp điện thoại, Ngô Song cảnh giác quay đầu lại, nhìn Phương Thiếu Tắc ở một bên đang nhìn chăm chăm mình.

"Cô muốn đi đâu?" Lần mở miệng đầu tiên từ sáng đến giờ, Phương Thiếu Tắc đi lên trước hỏi.

"Mặc kệ tôi, liên quan gì đến cậu." Ngô Song ném cho hăn ánh mắt xem thường, cổ tình rời đi trước.

.....

Để phối hợp điều tra với cảnh sát, người không bao giờ xin nghỉ phép như Ngô Song cũng phá lệ xin lão Du nghỉ phép hai giờ.

Lão Du cảm thấy kỳ quái, nhìn không được, hỏi: "Ngô Song, xảy ra chuyện gì, sao bỗng dừng lại xin nghỉ?"

Ngô Song nói thật: "Cục cảnh sát gọi cháu đến lấy lời khai."

Lão Du bưng tỉnh, cảm thán nói: "Là chuyện bắt cướp lần trước sao? Máy ngày nay tôi có nghe mọi người nói, tin tức cũng đã xem qua. Nếu không có sự việc lần này, tôi không thể nào nghĩ được cô có bản lĩnh như vậy. Nhìn không ra, thật sự nhìn không ra mà!"

Ngô Song khiêm tốn: "Giám đốc Du, chú quá khen."

Nhưng lão Du lại nổi lên hứng thú, nói: "Cô nhìn cô đi, đây là quá khiêm tốn rồi. Làm việc lớn như vậy cũng không nói ra, là muốn tôi trực tiếp tìm vài phóng viên đưa tin thay cô. Sẵn tiện quảng cáo luôn hình ảnh công ty chúng ta, cô nói xem như vậy có tốt không chứ."

"Giám đốc Du, ý tốt của chú con xin nhận, nhưng chuyện này con không muốn rầm rộ với mọi người, mong chú thông cảm."

Thấy Ngô Song không cảm kích, lão Du có chút mất mặt, đành nói: "Cô đã nói như vậy thì tôi cũng không miễn cưỡng. Vậy cô đi nhanh đi, về trễ một chút cũng được, không cần vội."

Ngô Song nói câu cảm ơn liền rời đi. Nào biết cô mới khuất bóng sau cánh cửa, lão Du liền nở nụ cười nguy hiểm.

May mắn có cơ hội quảng cáo cho công ty tốt như vậy, sao lão Du có thể bỏ qua dễ dàng như vậy. Huống chi lại là miễn phí.

Nghĩ thế, lão Du liền cầm lấy điện thoại: "Alô, lão Lý phải không? Tôi có tin tức đây, chú có thể đi phỏng vấn một chút....."

.....

Ngô Song không biết chuyện lão Du đem chuyện riêng của cô ra bán, một mình đến cục cảnh sát cho lời khai.

Tới cục cảnh sát, cảnh sát Trương cũng không làm mất nhiều thời gian, chỉ đơn giản hỏi cô về tình huống xảy ra lúc đó, còn mang cô đi nhận diện tội phạm một chút.

Tên cướp bó thạch cao, vẻ mặt ủ rũ tiêu tụy, không còn bộ dạng ngang ngược như hôm trước nữa.

Cảnh sát Trương nhìn Ngô Song giải thích: "Vốn dĩ chúng tôi có thể mời cô về lấy lời khai ngay ngày hôm đó, nhưng mà tên cướp này bị gãy xương tay, phải đem hăng đi giám định thương tích trước mới có thể tiến hành thẩm vấn." Nói xong, còn cười tủm tỉm nhìn Ngô Song, "Cô gái, xem bộ dáng mảnh mai yếu điệu này của cô, vậy mà ra tay cũng nặng lắm. Luyện mấy năm?"

"Mười lăm năm."

"Ồ, thật lợi hại, cô luyện cái gì?"

Ngô Song: "Vật lộn, Taekwondo đều luyện qua, chủ yếu vẫn là nhu đạo."

"Thật trùng hợp, tôi cũng học nhu đạo được mấy năm, hôm nào có cơ hội, chúng ta giao đấu thử một chút?"

Ngô Song: "Không cần."

Cảnh sát Trương gãi gãi đầu, không ngờ cô gái này không cho mình chút mặt mũi nào cả.

Bỗng nhiên, một anh cảnh sát trẻ tuổi đi lại, vẻ mặt hoang mang, nói: "Không hay rồi, cả một đoàn phóng viên đang vây dưới sảnh, có phải có người đã tiết lộ thông tin gì về vụ án rồi không?"

"Có việc như vậy sao? Để tôi đi xem!" Cảnh sát Trương nói xong, cùng mấy người cảnh sát khác đi ra ngoài. Đúng lúc Ngô Song cũng muốn đi ra, liền theo sau bọn họ.

Đi đến sảnh lớn của cục cảnh sát, quả nhiên thấy một đám phóng viên cầm microphone, camera, bộ dáng như hổ rình mồi.

"Này, mọi người làm gì vậy?" Cảnh sát Trương hỏi một câu, đám người kia lập tức bao quanh cậu ấy.

Cảnh sát Trương cùng với mấy người cảnh sát khác đều nóng nảy, cho là có người trong cục tiết lộ về vụ án, nên phóng viên mới tới như vậy. Bực bội nói: "Có chuyện gì từ từ nói, đừng ồn ào, trước tiên giữ trật tự!"

Ai ngờ đám phóng viên chẳng thèm để ý đến lời họ nói, trực tiếp đi lướt qua, bao vây Ngô Song lại.

Mấy người cảnh sát ngơ ngác nhìn nhau, biểu cảm trên mặt rất vi diệu.

Bên này, các phóng viên liên tục hỏi Ngô song: "Cô Ngô Song, nghe nói hôm đó chính cô là người khống chế được tên cướp kia giao cho cảnh sát. Vậy hôm nay cô đến để cho lời khai sao?"

"Nghe nói lúc đó có rất nhiều người, nghe bà bác kêu cứu cũng không ra giúp. Vì sao cô lại không trốn, mà ra bắt tên cướp vậy?"

"Điều gì khiến cô có thể tin rằng mình bắt được tên cướp? Lỡ không may hấn đâm cho cô một dao thì phải làm sao?"

.....

Các phóng viên đặt vấn đề rất nhiều, người bình tĩnh như Ngô Song cũng có chút không kịp phản ứng.

"Tôi không nghĩ sẽ tiếp nhận phỏng vấn, phiền mọi người tránh ra một chút, tôi phải đi về."

Ngô Song muốn rời đi, lại bị một đám vây lại, các camera đều hướng về phía cô. Người không biết sẽ tưởng nghệ sĩ bị paparazzi vây quanh.

"Cô Ngô Song, chúng tôi biết cô không thích bị để ý như vậy. Nhưng chúng tôi rất muốn phỏng vấn cô, phiền cô trả lời vài câu, chỉ vài câu thôi." Các phóng viên không có ý định buông tha cho Ngô Song.

"Thật sự tôi không có gì muốn nói." Ngô Song thực sự bất đắc dĩ, cũng thật phiền phức. Trừ những lúc trao đổi công việc, cô cũng không thường trò chuyện cùng các đồng nghiệp. Huống chi lại bị ánh đèn flash liên tục chiếu vào mặt. Cô cảm thấy có chút bức bối.

Ngay lúc này, vang lên một giọng nói: "Tôi biết tình huống lúc đó, các người nhường đường một chút, tôi sẽ nói."

Tuy rằng không biết người nói câu này là ai, nhưng đám phóng viên vẫn dẹp sang một bên, muốn nhìn thấy mặt vị này.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thoát cái một bóng người đã xuất hiện giữ đám phóng viên, kéo Ngô Song vụt chạy.

Các phóng viên kịp lấy lại tinh thần thì người đã đi mất rồi, chỉ kịp thấy hai người chạy đến ngồi vào một chiếc xe rất đẹp, rời đi.

Thật lâu sau, một phóng viên trong đó kêu lên: "Ngoạ tào, đó là Maybach* mà!"

*Maybach: một dòng xe của hãng Mercedes.

Tuy rằng trên thế giới này mỗi ngày đều phát sinh việc anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng lần này là anh hùng Maybach cứu mỹ nhân đó! Lần này Phương Thiếu Tắc làm có chút hoành tráng nha.

Ấn tượng của Ngô Song với tên công tử ăn chơi trác táng này lại xuống thấp một chút. Cô nhìn Phương Thiếu Tắc một bên điên cuồng nhún ga, trong mắt tràn ngập chán ghét.

"Phương Thiếu Tắc! Phương Thiếu Tắc!" Ngô Song một bên hét to.

"Cô sao vậy?" Bên kia phương Thiếu Tắc đang cao hứng mà phóng xe như bay trên đường.

"Dừng xe!"

"Cái gì?"

"Dừng xe, tôi kêu cậu dừng xe!"

"Cô nói cái gì?"

"Tôi nói, tôi kêu cậu dừng xe, cậu vớ nghe thấy không?" Ngô Song dốc toàn lực mà nói to.

Phương Thiếu Tắc giảm phanh, dừng xe ở ven đường, hỏi: "Có chuyện gì?"

"Mở cửa, tôi muốn xuống xe!" Ngô Song xụ mặt nói.

"Làm sao vậy? Tôi lái quá nhanh, cô không thoải mái?" Phương Thiểu Tắc quan tâm hỏi.

"Xuống xe, tôi muốn xuống xe." Rốt cuộc Ngô Song cũng không giữ nổi bình tĩnh. Đối với hành động của người hai mươi ba tuổi này, cô đã chịu đựng đủ lắm rồi.

"Được, được, xuống xe thì xuống xe!" Phương Thiểu Tắc mở cửa, Ngô Song liền bước xuống, hắn cũng xuống theo muốn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Không đợi hắn mở miệng, Ngô Song đã hùng hổ xông tới, tay nắm lấy cổ áo hắn, hung hăng nói: "Phương Thiểu Tắc, đừng cho là tôi không biết đám phóng viên đó do ai kêu tới? Máy chiếu trò này của cậu đi lừa mấy nữ sinh mới lớn thì được. Chỉ có nữ sinh ngây thơ mới cho rằng hành vi ấu trĩ này của cậu là vĩ đại. Trong mắt tôi, cậu chỉ là một tên hoa hoa công tử* lái siêu xe!"

*Hoa hoa công tử $\approx$ thiếu gia ăn chơi trác táng, đào hoa.

Bị Ngô Song mắng một trận, Phương Thiểu Tắc ngẩn ra, vội giải thích: "Cô hiểu lầm rồi, đám phóng viên đó không phải do tôi gọi đến. Hôm nay tôi cũng không biết cô đến đó để cho lời khai mà."

"Đừng nói với tôi chỉ là trùng hợp, tôi không tin những lời ma quỷ này của cậu! Nào là trùng hợp ở cùng một tiểu khu, vừa vặn cùng chạy bộ? Nói ra những lời này cậu không cảm thấy ngượng sao? Tuổi còn trẻ, không có mục tiêu phấn đấu lại không nghề nghiệp, suốt ngày nghĩ cách gạt phụ nữ, chỉ biết làm phiền người khác."

"Ngô Song, cô nói vậy tôi rất tức giận!" Phương Thiểu Tắc đánh mặt lại, cảnh cáo.

"Tức giận? Cậu dựa vào cái gì mà tức giận với tôi? Tôi bị cậu làm cho tức chết rồi! Cậu vừa sinh ra đã là đại thiếu gia, ngậm chìa khoá vàng, mới bị nói nặng một chút đã tức giận sao? Cậu có từng nghĩ đến cảm nhận của người khác không? Cậu xem người khác đều thấp kém hơn mình sao? Trên thế giới này chỉ cần cậu nói thì mọi người phải nghe theo sao? Tĩnh lại đi, nếu vậy không phải họ Phương thì cũng chẳng là ai cả!"

"Bụp." Phương Thiếu Tắc đấm một cú vào mũi xe, phát ra tiếng vang thật lớn. Mu bàn tay trầy xước, máu theo đó mà rỉ ra. Đôi mắt hấn đầy tơ máu, nhìn chăm chăm Ngô Song, lạnh giọng, nói: "Câm miệng, cô không được mướn chuyện kiểu đó với tôi!"

Không được nói vậy với hấn?

Hờ hờ, Ngô Song cười lạnh, đối với tên đại thiếu gia này thất vọng đến cực điểm. Đã không còn lời nào để nói.

"Thật xin lỗi, theo như cậu nói thì tôi đã làm cho đại thiếu gia cậu đây tức giận. Cậu còn việc gì muốn nói cứ nói, muốn hỏi cứ hỏi. Nếu như không còn chuyện gì, tôi đi trước. Tôi không giống cậu, rảnh rỗi như vậy, tôi rất bận. Bận kiếm tiền, bận trả khoản vay mua nhà, bận nuôi sống bản thân mình. Tôi không có dư thời gian để hiểu biết về cậu, cũng không muốn cậu lãng phí thời gian chỗ tôi. Phiền cậu tránh ra, tôi phải quay về làm."

Dứt lời, liền xoay người rời đi, cũng không nhìn hấn lấy một lần.

Nhìn bóng dáng Ngô Song rời đi, lần nữa đấm một cú vào mũi xe. Chưa bao giờ hấn cảm thấy mình thất bại như vậy, cô khiêu chiến với sự tức giận của hấn, nhưng hấn không thể làm gì được cô.

_____..._____

*Lời của Pi: Tội nghiệp a Tắc quá hén, định làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân thật hoành tráng, ai ngờ cuối cùng lại tè le như vậy. Lại tội cho con Maybach, ăn hai cú đâm của a, không biết có tróc miếng sơn nào k nữa. ʘ △ ʘ

À quên, nói nhỏ cho nghe, chương sau nam phụ xuất hiện nữa rồi, chẳng ai xa lạ gì đâu. --

Nhưng mà lần xuất hiện này của hần mắc cười chết đi được. Hahahaha....

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Cảm Giác Ấm Ấp.

Đã ngã bài với Phương Thiếu Tắc, Ngô Song có ý nghĩ "Cùng lắm là từ chức không làm!", hăm hăm quay về công ty.

Về đến văn phòng đã bị đám người Ngũ Hoa vây quanh, quan tâm hỏi: "Chị Ngô Song, nghe nói chị đến cục cảnh sát cho lời khai, còn bị rất nhiều phóng viên bao vây nữa, là thật sao?"

Ngô Song ngăn người: "Sao cô lại biết?"

"Tất cả mọi người đều biết mà." Cái lầu một bên chen vào.

Ngô Song lạnh mặt hỏi: "Là Phương Thiếu Tắc nói sao?"

"Phương Thiếu Tắc? Chị nói Đĩa bay đó hả?" Ngũ Hoa lắc đầu, "Không phải cậu ấy, là giám đốc Du chạy đến từng văn phòng nói đó. Còn nói đêm nay chúng tôi về xem tin tức, sẽ có người phỏng vấn chị nữa. Lúc đó, Đĩa bay nghe được, liền vội vàng chạy đi. Chúng tôi tưởng cậu ấy chờ không được đến lúc xem tivi nên vội chạy đến hiện trường xem trực tiếp...."

Lời nói của Ngũ Hoa như một cái búa lớn, hung hăng đập vào đầu Ngô Song. Lúc ấy cô đứng ngây ngốc, hai mắt tối lại, tim đập liên hồi, lỗ tai cứ ong ong lên. Bây giờ cô mới có phản ứng, biết được mình đã phạm vào một sai lầm lớn rồi.

Cô, đã hiểu lầm Phương Thiếu Tắc!

.....

Ngàn vạn lần Ngô Song cũng không nghĩ tới, tất cả những chuyện này đều là hiểu lầm. Cô không những không cảm ơn Phương Thiếu Tắc đã cứu mình ra khỏi đám phóng viên, còn lấy oán trả ơn, đem hân đi mắng cho một trận toí bời. Bây giờ ngẫm lại thấy mình hơi quá đáng, nên đi tìm Phương Thiếu Tắc xin lỗi.

Tuy rằng tính cách Ngô Song quật cường, nhưng cũng biết ân oán phân minh, sai chính là sai, cô không tìm cớ bào chữa cho chính mình.

Nhưng mà, thời điểm cô muốn xin lỗi Phương Thiếu Tắc, lại phát hiện mấy ngày rồi hân không có đi làm. Cũng không ai biết tin tức gì của hân.

Chẳng lẽ hân biết khó mà lui, định nghỉ làm luôn sao? Hay là, hân đang ở nơi nào đó cáo trạng, định đuổi cô ra khỏi công ty?

Trong lòng Ngô Song đầy nghi vấn, nhưng ngại thân phận nên không tiện hỏi thăm. Cứ thế cho đến hết giờ làm ngày thứ sáu, rốt cuộc cô nhịn không được, liền gửi một tin nhắn cho Phương Thiếu Tắc. "Giám đốc Du hỏi, cậu định nghỉ đến khi nào?"

Chuyện này rốt cuộc cũng lỗi ở lão Du, bây giờ mang lão ra làm bia chẵn, chắc không có sao đâu!

Ngô Song âm thầm nghĩ, chưa đến một phút sau Phương Thiếu Tắc đã trả lời tin nhắn. "Tôi đã gọi điện qua hỏi lão Du, ông ấy nói không có hỏi."

Ngô Song âm thầm kêu khổ.

Một lát sau, tin nhắn lại gửi đến "Là tôi gạt cô thôi, tuần sau tôi mới đi làm."

Đầu Ngô Song xuất hiện đầy vạch đen, mới có chút áy náy với hân, giờ đã thành lửa giận ngập đầu.

Tin nhắn thứ ba lại gửi đến: "Cô thật sự không có gì muốn nói với tôi sao?"

Tên tiểu tử này thật là..... Ngô Song lưỡng lự thật lâu, cuối cùng hạ quyết tâm gửi đi một tin nhắn có ba chữ "Thật xin lỗi."

"Không có sao. ^__^" gửi lại cũng ba chữ, cộng thêm ký hiệu khuôn mặt tươi cười, giống như sáng sớm nhật được tiền. Nhìn thấy tin nhắn này, trong đầu Ngô Song nghĩ đến gương mặt hân cũng đang tươi cười như vậy, liền "xì" một chút bật cười.

"Ai u, không phải tôi hoa mắt chứ, đồng chí Ngô Song, vừa rồi cậu đang cười với cái di động đó sao? Thứ gì có thể lợi hại như vậy, chọc được cho cậu cười. Mau đem cho mình xem với nào!" Diêu Thiên Thiên vốn định đến văn phòng Ngô Song rủ cô ấy cùng về, không ngờ được nhìn thấy một màn này, liền sinh ra hứng thú.

"Không có gì." Ngô Song khôi phục lại vẻ mặt vạn năm bất biến, đem điện thoại bỏ vào trong túi xách.

"Không có gì sao cậu lại giấu di động. Khả nghi, rất khả nghi nha!"

"Do cậu nghĩ nhiều thôi." Ngô Song cười trấn tĩnh, nhưng mặt lại có chút hồng hồng.

Diêu Thiên Thiên càng có hứng thú: "Xem này, biểu hiện bây giờ của cậu, sao mặt lại đỏ lên hết vậy?"

"Là cậu hoa mắt."

"Nói nhiều cũng vô ích, để chứng minh cậu trong sạch thì đem điện thoại ra đây cho mình xem." Diêu Thiên Thiên vừa nói, tay vừa đoạt lấy di động trong túi Ngô Song.

Nhưng cô ấy chưa phải là đối thủ của Ngô Song. Không chờ Diêu Thiên Thiên kịp với lấy, cô đã nhanh tay cầm túi xách đi nhanh ra cửa.

Diêu Thiên Thiên đáng thương, đi đôi giày cao gót mười phân*, uốn éo đuổi theo phía sau, hô lớn: "Ái, cậu nghĩ cậu không nói là mình không hỏi được sao? Chậm một chút, chờ mình với..."

*Một phân = 1cm.

.....

Cùng lúc đó, ở một góc khác của thành phố. Phương Thiếu Tắc đang ngồi trên sofa ở một khu chung cư, nhìn tin nhắn trước mặt, kìm lòng không được mà tươi cười.

"Ở đó ngây ngốc cười cái gì? Có muốn uống thêm không?" Ellen, bạn thân của Phương Thiếu Tắc cầm hai lon bia đi tới. Giữ vai của hắn, nhào người qua xem màn hình di động.

"Đừng rộn, tránh qua một bên." Phương Thiếu Tắc đẩy Ellen qua một bên, tiếp tục nhìn màn hình cười.

"Ngoạ tào, cậu gửi tin cho ai mà nghiêm túc như vậy? Không phải là mỹ nữ chứ? Lại đây, cho tớ xem mở rộng tầm mắt cái nào."

Ellen nhào tới định cướp lấy di động của hắn, tất nhiên Phương Thiếu Tắc không muốn cho cậu ấy xem. Hai người cãi nhau ầm ĩ, đoạt tới cướp lui, không cẩn thận làm điện thoại bị văng ra ngoài cửa sổ, trúng vào chiếc ô tô làm còi báo động vang không ngừng.

Ellen cũng là một thiếu gia, nên không coi việc ngoài ý muốn này là quá to tát. Cười hì hì, thò đầu ra ngoài cửa sổ, nói: "Không biết xe nào xui xẻo, chỗ nào không đậu lại đậu dưới lầu nhà cậu..... Thôi chết, là xe của tớ!" Nói xong, chạy như bay xuống lầu, cứu người... không đúng, phải là cứu xe!

"Đáng đời!" Phương Thiếu Tắc mắng một câu, mở lon bia đưa lên miệng uống, nhin không được lại cười rộ lên. Buồn bực suốt ba ngày, bất tri bất giác* tan tành mây khói.

*Bất tri bất giác $\approx$ bỗng dưng.

.....

Hiếu lâm đã được giải quyết, trong lòng Ngô Song cũng buông xuống một tảng đá lớn. Cuối tuần trôi qua một cách vui vẻ sáng khoái.

Thế nhưng, cô đã chuẩn bị tốt cả thể xác lẫn tinh thần chuẩn bị nghênh đón một tuần mới vui vẻ. Một lần nữa, vận xui của cô lại kéo đến, Vương Trường Tuấn, hết ngày phép xin nghỉ bệnh lại đi làm.

Tuy rằng Ngô Song ra tay không xem là nhẹ, nhưng nhiều lắm hấn cũng chỉ bị trầy xước một chút, cũng không có gì đáng ngại.

Nhưng hấn sợ chết, đến bệnh viện một mực khẳng định là não mình bị chấn động, cứ quẩn lấy bác sĩ phải làm kiểm tra tổng quát cho mình.

Bác sĩ bị hấn quẩn lấy đến phiền, dứt khoát kiểm tra một lần 360 độ thân thể cho hấn, không có bị chấn động như hấn nói. Cuối cùng, phát hiện ra hai vấn đề còn nghiêm trọng hơn trầy da gắp trăm lần: bệnh lây qua đường tình dục với bệnh trĩ!

Lời của Pi: đến đoạn phát hiện bệnh của ông mình ngồi edit mà cười như con dại. Quỳ với chị Cẩm. :-))))))

Cầm phiếu xét nghiệm, trong lòng Vương Trường Tuấn dấy lên một nỗi cảm tức, ngồi ở nhà càng nghĩ càng thêm tức. Quyết tâm trả thù Ngô Song cho bằng được.

Sau đó, liên tiếp mấy ngày hăn đều thấy tin tức về Ngô Song, lập kế hoạch đầu tiên, ngày đầu tiên đi làm sẽ kể khổ với đồng nghiệp. Nói hăn với Ngô Song quen nhau ba tháng, cô hay đánh hăn dã man, thật sự hăn không thể nhịn được nữa, nên đề nghị chia tay. Không ngờ Ngô Song vì chuyện này mà đánh hăn đến mức phải nhập viện.

Lời của Pi: thằng cha bệnh tật này diễn sâu quá trời quá đất. >_<

Ở công ty, Vương Trường Tuấn có mối quan hệ với đồng nghiệp tốt hơn so với Ngô Song. Nên những lời nói dối của hăn mọi người đều cho là thật.

Vài giờ sau, hành vi bạo hành bạn trai cũ của Ngô Song bị truyền khắp công ty. Mọi người thấy Ngô Song còn hơn thấy ôn thần, e sợ mà nhanh chóng lãng sang hướng khác. Thậm chí còn có người gửi tin nhắn nặc danh mắng chửi cô.

"Loại phụ nữ bạo lực như cô, cả đời này đừng mong lấy được chồng!"

Hôm nay điện thoại xuất hiện nhiều tin nhắn chửi rủa như vậy, mặt Ngô Song vẫn không đổi sắc, đem tin nhắn xoá hết đi. Sau đó ngừng đầu tiếp tục cuộc họp: "Tuần trước đã đưa điện thoại cho mọi người dùng thử một tuần, chắc mọi người cũng đã có ý tưởng cho riêng mình. Phi Dao, cậu nói ra ý tưởng của mình trước."

Phi Dao đã chuẩn bị tốt phương án, nên lập tức lấy ra trình bày. Ngay sau đó đến lượt Ngũ Hoa, Cái Lầu và Tiểu Trà, mọi người cũng nói lên ý tưởng của mình.

Ngô Song yên lặng nghe, không có ý kiến gì. Chờ mọi người nói xong, cô nhìn đến cái tên này giờ vẫn luôn nhìn mình chăm chăm, đã vậy đi họp mà hai tay trống không. "Phương án của cậu đâu?"

"Báo cáo tổ trưởng, điện thoại của tôi bị rút nên hư rồi." Phương Thiếu Tắc nhìn cô cười hì hì nói.

"Điện thoại hư rồi thì không cần làm báo cáo sao? Có phải cậu muốn tôi đưa một trăm cái cho cậu dự phòng rồi cậu mới chịu làm không?" Ngô Song không khách khí chất vấn hẳn.

"Cái này thì hơi nhiều quá, hai cái đủ rồi."

"Phương Thiếu Tắc!" Ngô Song đập bàn đứng dậy, trừng trừng nhìn hẳn "Mọi người ra ngoài làm việc đi. Cậu ở lại."

Bọn Ngũ Hoa rời đi mà trong lòng nơm nớp lo sợ. Bây giờ trong phòng chỉ còn lại hai người họ, mắt to trừng mắt nhỏ.

"Phương Thiếu Tắc, cậu không thể nghiêm túc...." Ngô Song đang muốn dạy dỗ hẳn, điện thoại liền báo có tin nhắn. Lại là tin nhắn chửi cô như trước.

Ngô Song cắn chặt răng, đang chuẩn bị xóa bớt tin nhắn lại bị Phương Thiếu Tắc đoạt lấy điện thoại. Màn hình vẫn còn hiện tin nhắn: Chưa từng thấy qua loại phụ nữ nào đáng ghét như cô, căn bản không có ai thích. Mời cô cút khỏi công ty chúng tôi đi!

"Trả lại cho tôi." Ngô Song đoạt điện lại, quay lưng về phía Phương Thiếu Tắc, hai mắt phím hồng.

Ngô Song không biết mình là bị làm sao vậy. Trước kia cũng từng bị hiểu lầm, cô đều ngoảnh mặt làm ngơ, cũng chưa từng để mấy chuyện đó ảnh hưởng đến tâm trạng.

Nhưng mà lần này, cô cảm thấy rất ấm ức, chắc bởi chính Vương Trường Tuấn là người khởi xướng.

Tuy rằng bọn họ chỉ quen nhau có ba tháng, trong ba tháng đó số lần nắm tay cũng ít đến đáng thương. Nhưng mà cô là thật sự cảm động trước Vương Trường Tuấn.

Từ nhỏ đến lớn, người theo đuổi cô không ít, nhưng người có thể khiến Ngô Song lưu tâm chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mỗi khi có người theo đuổi, chỉ vờ đến cửa đã bị Ngô Song "hành" cho một trận, về sau biết khó mà lui. Duy nhất chỉ có Vương Trường Tuấn là kiên trì đến cùng.

Hắn đến công ty là mới hơn một năm, hai người không làm chung bộ phận, nhưng hắn so với cô cũng có năng lực không kém là bao. Thậm chí trước hôm chia tay một ngày, Ngô Song vẫn còn xem hắn là một người đàn ông tốt, một người lịch sự ôn hoà, có thể tin tưởng khi gửi gắm tình cảm. Cô nghĩ hai người sẽ an ổn như vậy nắm tay nhau suốt đời, kết hôn, sinh con, sống đến đầu bạc răng long.

Nhưng mà, hiện thực lại phủ phàng đến vậy, tình cảm cho đi không những không được đáp lại, mà còn bị hắn đùa bỡn, đâm một dao sau lưng mình. Thế sao cô có thể không đau lòng?

Giờ phút này, Ngô Song có chút xúc động, muốn khóc. Nhưng cô biết cô không thể như vậy được, ngẩng đầu lên tìm chế cảm xúc để thấy như mình vẫn ổn.

Lập tức, Phương Thiệu Tắc đi lên một bước, từ phía sau gắt gao ôm lấy cô.

Không gian bỗng chốc yên lặng. Đầu óc Ngô Song bây giờ là một mớ hỗn độn, cô có thể cảm nhận được lưng mình đang dấn chặt vào lòng ngực vững chắc của hắn. Cánh tay cường tráng của hắn ôm lấy đôi vai cô, giờ phút này, trong lòng Ngô Song có cảm giác yên bình đến lạ.

Cảm giác ấy chỉ duy trì trong nháy mắt, cô liền tỉnh táo lại, muốn giãy ra: "Cậu làm gì vậy!"

Mới vừa mở miệng đã bị hai tay Phương Thiểu Tắc gắt gao giữ chặt, đem nhiệt độ cơ thể mà bao vây lấy thân mình nhỏ bé của Ngô Song, vùi cô vào sâu lòng ngực vững chắc của mình.

Sau đó, hần thấp giọng, nói một câu bên tai Ngô Song: "Đừng để ý đến bọn họ. Tôi thích chị."

—————...—————

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Âm Hồn Bất Tán.

"Đừng để ý đến bọn họ, tôi thích chị."

Những lời này của Phương Thiếu Tắc giống như một loại ma chú, muốn quên cũng không quên được. Làm cả ngày Ngô Song cứ thất thần, chẳng thể nào tập trung làm việc.

Các đồng nghiệp trong phòng đương nhiên không biết, sau khi Ngô Song giữ Phương Thiếu Tắc lại trong phòng thì lúc sau xảy ra sự việc kinh thiên động địa như vậy. Họ chỉ cảm thấy, hôm nay trạng thái tinh thần của Ngô Song xem như là trăm năm mới gặp được một lần.

Ngũ Hoa là nhiều chuyện nhất, thấy Ngô Song không có ở đây, liền nói với các đồng nghiệp: "Uy, các người có thấy hôm nay ngự tử có điểm gì đó không được bình thường không?"

"Có mắt đều nhìn ra được, hôm nay tâm trạng của ngự tử không được tốt!" Tiểu Trà ở một bên nói.

"Sao lại như vậy?" Cái Lầu nghi hoặc hỏi.

Ngũ Hoa dè dặt âm thanh nói: "Còn có chuyện gì nữa, chắc chắn là chuyện liên quan đến tên Vương Trường Tuấn kia rồi. Bên ngoài đều đang bàn tán về chuyện ngự tử chia tay với hắn, còn đánh cho hắn một trận. Những lời họ nói toàn điều khó nghe, tôi đây còn nghe không lọt tai nữa mà."

Tiểu Trà gật đầu: "Chuyện này đồn đi khắp nơi, nói hẵn bị thương cũng không nhẹ, tuần trước cũng không đến làm, mọi người nói đây là thật hay giả? Tôi cảm thấy ngày thường ngự tử có hơi nghiêm khắc, nhưng không đến nổi ra tay thô bạo như vậy đâu."

Cái Lẩu vừa ăn khoai tây lát, vừa gật đầu tỏ ý đồng tình với quan điểm của Tiểu Trà: "Nếu ngự tử có muốn đánh, cũng là đánh Đĩa bay trước mới đúng. Đĩa bay chọc giận chị ấy như vậy, mà chị ấy có thể nhịn được, tôi thật khâm phục nha."

"Hắt xì!" Phương Thiếu Tắc ngồi ở chỗ của mình, nhảy mũi một cái. Ai oán quay lại mà nhìn đám bát quái kia.

"Đĩa bay, buổi sáng ngự tử có đánh cậu không?" Ngũ Hoa cười hì hì hỏi.

"Đánh là yêu, mắng là thương." Phương Thiếu Tắc xấu xa, cười hì hì nói xong, lập tức bị một đồng giấy nháp vo tròn bay tới.

"Tên tiểu tử này quá tự mắng rồi. Nếu ngự tử coi trọng cậu như vậy, tên Ngũ Hoa của tôi sẽ viết ngược lại!"

"Vậy đời này cứ kêu cô là 'Ngũ Hoa' đi, đừng mong thay đổi." Tiểu Trà ở một bên chế nhạo.

"Không được đâu nha, nếu vậy chẳng phải cả đời này tôi đều gọi cái tên gớm vậy sao? Tôi thu hồi lời nói vừa rồi, mặc kệ là ngự tử có thích Đĩa bay hay không, thì tên của tôi đều đổi lại viết!"

"Khụ khụ..." Cái Lẩu bỗng nhiên ngừng ăn khoai tây lát, nhìn Ngũ Hoa ra hiệu. Ngay sau đó, trừ Phương Thiếu Tắc, những người khác đều vội vàng tản đi hết.

Chỉ có Ngũ Hoa thần kinh thô, khờ khạo hỏi: "Cô khụ khụ cái gì? Ăn khoai tây lát mắc nghẹn rồi sao? Tôi nói mọi người trở về làm gì, tôi còn chưa có nói xong đâu..... Ngự tử.....à không, tổ trưởng Ngô!" Cô quay đầu lại, nhìn thấy Ngô Song vốn dĩ ở trong văn phòng, không biết từ khi nào đã đen mặt đứng cách đó không xa nhìn bọn họ.

Giờ phút này, trong lòng Ngũ hoa đang kêu gào ba chữ: không xong rồi!

Thật sự, sắc mặt Ngô Song đen như vậy không phải vì nghe được bọn họ nói xấu sau lưng mình. Mà bởi vì khi ra khỏi văn phòng, cô thấy Phương Thiếu Tắc!

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, trong đầu Ngô Song lại nhớ đến sự việc xảy ra lúc sáng. Lập tức, trong lòng cô lại cảm thấy khó chịu.

Cô tin chắc mình và Phương Thiếu Tắc là người của hai thế giới. Đời này, cô sẽ không bao giờ chấp nhận yêu đương gì với loại công tử ăn chơi trác táng, không có chí cầu tiến như hắn. Nhưng tại sao cô không thể nào quên được câu nói kia của hắn?

"Đừng để ý đến bọn họ, tôi thích chị!"

"Nhưng tôi một chút cũng không thích cậu!" Sắc mặt Ngô Song không tốt nhìn hắn, muốn lớn tiếng nói ra suy nghĩ của mình. Nhưng không tìm được cơ hội mở miệng, chỉ có thể đen mặt, giăng lại những suy nghĩ trong lòng lúc này.

.....

"Chị Ngô Song, tôi sai rồi!" Ngũ Hoa nhìn sắc mặt Ngô Song, khẳng định chính mình đã phạm sai lầm rất lớn. Quyết định trước khi Ngô Song bùng phát, tự mình ăn năn nhận sai trước thì hơn. "Tôi không nên nói chuyện thị phi sau lưng chị, nhưng tuyệt đối tôi không tin những lời đồn vớ"

vẫn đó. Không thể nào chị là người đánh Vương Trường Tuấn, nhất định là có người đổ oan cho chị!"

Ngô Song lấy lại tinh thần, nhìn Ngũ Hoa không chớp mắt.

"Tôi cũng không tin." Người ít nói chuyện thị phi nhất trong văn phòng là Phi Dao, bỗng nhiên nói một câu.

Phi Dao nói xong, cả văn phòng sôi nổi lên hẳn. Tích tắc, Cái Lầu với Tiểu Trà cũng nói lên suy nghĩ của mình: "Chị Ngô Song, chúng tôi đã theo chị lâu như vậy, sẽ không tin chị là loại người như bọn họ nói đâu. Tuy rằng không biết chị với Phương Trường Tuấn đã xảy ra chuyện gì, nhưng chúng tôi vẫn tin tưởng chị!"

Ngô Song vẫn như cũ, không nói gì, thậm chí bước chân còn không nhúc nhích nửa bước. Không ai biết được trong lòng cô đang nghĩ cái gì, chỉ có cô mới biết, lúc này đây, nội tâm cô đang sôi trào.

"Mọi người đi làm việc của mình, làm xong hết thì ra về. Tôi về trước." Cô nói xong, quay đầu đi thẳng ra khỏi văn phòng. Bỏ lại mọi người hai mắt nhìn nhau.

Một lúc sau, Phương Thiếu Tắc cũng đứng lên, "Mọi người ở lại làm, tôi cũng tan ca đây."

"Uy, tiểu tử thúì, cậu không có miếng trượng nghĩa gì hết vậy."

"Đừng tưởng rằng cậu lớn lên soái thì tôi không dám đánh cậu!"

"Ngự tử có thể coi trọng cậu mới lại đó!"

.....

Nghe thấy tiếng kháng nghị của mọi người trong văn phòng, Phương Thiếu Tắc quay lại làm một cái mặt quỷ. Sau đó hắn xoay người, ánh mắt

trở nên thâm trầm. Ánh mắt hẩn nhìn về phía Ngô Song mới rời đi, không do dự mà cất bước theo sau.

Ít khi Ngô Song tan ca đúng giờ, nhưng hôm nay cô không có tâm trạng làm việc.

Vương Trường Tuấn bêu xấu, tin nhắn chửi bới gửi đến liên tục, Phương Thiếu Tắc tỏ tình, còn có vừa rồi nhận được sự tin tưởng của các đồng nghiệp. Sự việc đến cùng một lúc như vậy vào một ngày, đó giờ Ngô Song chưa từng trải qua. Làm cho tâm trạng của cô cứ như ngòi tàu lượng siêu tốc, cứ trôi nổi lên xuống, khó mà yên tĩnh được.

Cô cảm thấy đời này mình chưa bao giờ tâm tư rối loạn như vậy, nên muốn làm việc gì đó để bình tĩnh lại. Mà việc đó chính là luyện nhu đạo.

.....

"Tần Đạo Đường" là nơi Ngô Song luyện nhu đạo. Nơi đây do vận động viên nhu đạo quốc gia là Tần Chí Phong sau khi giải nghệ lập nên. Câu lạc bộ này ngoài việc đào tạo các vận động viên chuyên nghiệp ra, còn dạy cả những người không chuyên, yêu thích nhu đạo đăng ký học.

Mười ba tuổi, Ngô Song đã bái Tần Chí Phong làm thầy, luyện tập nhu đạo. Mà Tần Chí Phong cũng thấy cô có tài năng thiên phú, nên cũng từng khuyên cô phát triển theo hướng vận động viên chuyên nghiệp. Nhưng Ngô Song không có ý muốn như vậy, ông cũng đành từ bỏ.

Từ khi võ quán "Tần Đạo Đường" ở thành phố A mở ra cho đến nay, Ngô Song luôn tập ở nơi này. Khi rảnh cô còn chỉ dạy cho các sư đệ sự muội luyện tập. Mà các học viên ở đây rất kính trọng Ngô Song.

Hiện tại Tần sư phụ ít khi đến võ quán, trừ đại sư huynh Tần Nghị ra, thì Ngô Song có thân phận cao nhất ở đây. Huống chi sư tỷ Ngô Song còn rất xinh đẹp, những người ở võ quán này, ai cũng mong cô đến.

"Đại sư tử, em chờ chị đến lâu như vậy, rốt cuộc hôm nay mới thấy được. Động tác lần trước chị dạy em, em đã luyện rất lâu rồi, chị nhìn xem em luyện được không?" Sư đệ A Đức năm nay mới 15 tuổi, là fan não tàn của Ngô Song, vừa thấy cô đến đã chạy ra đón, thủ sẵn tư thế để đánh thử cho cô xem.

Cậu nhóc vừa mới thủ thế, chị Lý chuyên phụ trách hành chính của võ quán đã đi tới, cầm theo cây chổi huơ trước mặt con trai: "Tên tiểu tử thói nhà người, bài võ làm chưa xong, đã chạy đến đây làm gì. Mau trở về làm bài tập!"

"Mẹ, sư tử đến." A Đức cầu xin.

"Đại sư tử đến mới càng phải học. Chẳng lẽ người không biết xấu hổ, hôm qua làm toán chỉ được mười tám điểm mà còn dám gặp mặt sư tử người?"

"Mẹ, đừng nói nữa." A Đức bị nói đến mặt mày đỏ bừng, không dám nhìn thẳng mặt Ngô Song.

"Sao vậy, bây giờ mới biết mắc cỡ, sao lúc làm không nghĩ đến đại sư tử biết được? Có muốn ta lấy bài kiểm tra đến cho đại sư tử người xem không? Đại sư tử người chắc chưa từng thấy qua bài kiểm tra mười tám điểm, đem ra cho cô ấy coi, mở rộng tầm mắt!"

"Con đi làm bài tập!" A Đức nói xong, chạy đi như bay, vừa chạy vừa quay lại nói: "Đại sư tử, chị đừng về sớm quá. Chờ em làm xong bài tập sẽ quay lại."

Nhìn bóng dáng A Đức chạy đi như bay, Ngô Song không nhịn được bật cười. Áp lực cả ngày hôm nay đã giảm bớt, tâm tình cũng được thả lỏng không ít.

Chị Lý nhìn con trai, lắc đầu, đi đến trước mặt Ngô Song, nói: "Tiểu Song, để em chê cười rồi. Tên tiểu tử nhà chị không nên thân, chỉ sợ em biết nhược điểm mà mất mặt. Ngày thường chị nói nó, vào tai phải lại ra bên tai trái. Căn bản chẳng thềm để ý đến lời chị nói."

Ngô Song hiểu ý, gật đầu: "Tiểu Đức là một hạt giống tốt của nhu đạo, nhưng cũng không nên lơ là việc học tập. Khi nào rảnh em sẽ nói chuyện với nó. Chị yên tâm."

"Nếu em nói chắc chắn A Đức sẽ nghe theo. Nếu em chịu nói giúp thì thật tốt quá, chị cảm ơn em." Chị Lý cảm kích nói.

"Chị Lý khách sáo rồi. Đúng rồi, bọn người đại sư huynh đâu?" Ngô Song hỏi.

"Bọn họ đều ở chỗ dạy. Không nói giấu gì em, gần đây việc kinh doanh của võ quán không tốt lắm, chỉ khai giảng một lớp thiếu nhi. Bọn họ đi qua đó dạy, nói chỉ khi dạy tốt mới có nhiều người học."

"Để em qua đó xem thử." Nói xong, Ngô Song thay quần áo rồi đi qua đó.

Tuy rằng chị Lý đã nói việc ghi danh không tốt, nhưng cô không nghĩ lại tệ đến mức này. Lúc cô thay xong quần áo rồi ra chỗ tập, hiện tại nơi đó chỉ có sáu người.

Trừ Tần Nghị, còn có sư đệ Giang Tiểu Dương với sư muội Chương Nhu, còn lại là ba đứa nhóc học viên. Bọn họ ngồi quây quanh nhau, xem Tần Nghị và Giang Tiểu Dương làm mẫu.

Ngô Song không đi qua đó, yên lặng đứng một bên nhìn trong chốc lát.

Tần Nghị thấy cô, lập tức ngừng tay làm động tác chào hỏi. Vừa mới phân tâm lại bị Giang Tiểu Dương dùng hết sức quật ngã trên đất. Một người đàn ông to lớn cao một mét tám ngã trên đất, làm cho sàn nhà cũng phải rung theo.

"Thôi chết... em, em thật xin lỗi, em không cố ý..." Giang Tiểu Dương vốn dĩ nhất gan, sợ đến mức nói lắp.

Tần Nghị ngã không nhẹ, nhưng vì Ngô Song ở trước mặt, không thể để mất mặt được, đành tự mình đứng lên, nhịn đau nói: "Tiểu Song, cô đến rồi sao."

Mọi người lúc này mới phát hiện Ngô Song đứng ở cửa, Giang Tiểu Dương với Chương Nhu liền đứng lên, gập người 90 độ làm động tác cúi chào với Ngô Song: "Chào đại sư tỷ."

Đám nhóc mới vào chưa gặp Ngô Song lần nào, ngơ ngác nhìn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tần Nghị lập tức đem đám nhóc kéo tới, nói: "Đây là đại sư tỷ của các người, mau chào đại sư tỷ, nhanh lên!"

"Chào~đại~sư~tỷ." Ba đứa nhỏ đồng thanh lớn tiếng chào. Trong đó còn có một nhóc rụng mất hai cái răng cửa, Ngô Song phì cười.

Nhưng nụ cười lập tức tắt ngấm, ba đứa nhỏ vừa chào cô xong, phía sau lại truyền đến một âm thanh lãnh lút: "Chào đại sư tỷ."

Nụ cười Ngô Song cứng lại trên môi, lập tức quay đầu lại, quả nhiên thấy Phương Thiểu Tắc một thân mặc nhu đạo đứng cách đó không xa, vẻ mặt đắc ý mà làm động tác chào hỏi Ngô Song.

—————...—————

#Pi: a Tắc lại theo tới nơi rồi, không biết nên dùng câu "âm hồn bất tán" hay "bám dai như đĩa" mà nói a ấy nữa. Mà thôi, e thích a mặt dày như vậy. Khắc khắc...

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Gọi Là Sư Đệ.

Mục đích Ngô Song đến võ quán luyện nhu đạo là để giải tỏa áp lực, không ngờ tên Phương Thiếu Tắc lại lén lút theo cô tới tận đây. Hắn còn nhanh chân lại chỗ chị Lý báo danh, nói muốn học nhu đạo.

"Cậu thanh niên này, hiện tại võ quán chỉ khai giảng lớp thiếu nhi. Nếu cậu muốn học, tôi sẽ sắp xếp thời gian cho cậu luyện với võ sư khác."

"Không cần, chị sắp xếp cho tôi học vô thời hạn đi. Chính là khi nào muốn học thì có thể tới học đó."

Chị Lý đã lâu chưa nhận học viên lớn như vậy, sợ đến ngây người, thăm dò hỏi: "Hiện tại võ quán đào tạo một khoá ba năm, cậu muốn học không?"

Phương Thiếu Tắc: "Học!"

Chị Lý bị dọa đến ngây người, hỏi tiếp: "Ba năm đóng một vạn hai trăm tệ*, cậu muốn học sao?"

*Một vạn = 10,000.

Một vạn hai trăm = 12,000.

1 ND tệ = 3468,35 VN đồng.

12,000 ND tệ $\approx$ 41,620,000 VN đồng.

"Lập tức đăng ký!" Phương Thiếu Tắc sáng khoái lấy tiền ra.

Chị Lý là người thành thật, lúc này lại chột dạ: "Hay là trước tiên tôi dẫn cậu đi tham quan một chút, xem người ta dạy trước, sau đó mới quyết định học hay không học..."

"Khỏi cần, tôi học ngay bây giờ."

.....

Đã nói đến mức này, rốt cuộc chị Lý cũng từ bỏ, nhanh đi làm cho hũn thẻ VIP thời hạn 3 năm, còn chủ động tặng cho hũn một bộ võ phục. Cuối cùng chị Lý nhin không được, nhìn Phương Thiếu Tắc lăm bằm một câu: "Bây giờ người thành phố rảnh rồi thật!"

Thật lòng mà nói, Phương Thiếu Tắc lớn lên rất đẹp trai, chỉ là nhày thường ăn mặc quần áo có hơi tùy ý, làm người ta thấy hũn giống như anh chàng Playboy, sống long bong, vô công rồi nghề. Hiện tại hũn thay bộ nhu phục màu trắng này vào, trên người lập tức toả ra một loại khí thể trầm ổn, như trở thành một người khác vậy.

Dù vậy, một người đàn ông cao một mét tám ngồi cùng ba đứa nhóc, cảnh tượng này có chút kỳ quái.

Thế cho nên, lúc Tần Nghị làm mẫu động tác, ba đứa nhóc vẫn quan sát trên người Phương Thiếu Tắc.

"Chú ơi, chú cũng đến đây học công phu sao?" Trong đó có một tên nhóc tò mò hỏi.

Phương Thiếu Tắc cúi đầu nhìn nó, sửa lại: "Gọi bằng anh!"

"À..." tên nhóc quay lại nhìn hai đứa bé kia, thè lưỡi, mọi người đều nở nụ cười.

"Tôi đang làm mẫu động tác, các người cười cái gì, có gì đáng cười sao?" Tuy ngày thường Tần Nghị rất dễ nói chuyện, nhưng một khi đã đứng lớp thì rất nghiêm túc, nhìn bọn họ chất vấn.

"Đại sư huynh, chú này một hai bắt chúng ta gọi hắn bằng anh đó." Tên tiểu quỷ nói trước.

Sắc mặt Tần Nghị chuyển đen, xụ mặt nói: "Thật hồ đồ, các người sao có thể gọi cậu ấy là chú?"

Phương Thiệu Tắc đặc ý nhìn ba tiểu quỷ.

"Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ở đây không phân biệt tuổi tác, chỉ luận thân phận. Tiểu Dương so với A Đức lớn hơn năm tuổi, vẫn phải gọi nó là anh, bởi vì A Đức nhập môn sớm hơn. Bây giờ các người nhập môn sớm hơn cậu ta hai ngày, các người nên gọi cậu ta là gì?"

"Chào~sư~đệ!" Ba tên nhóc con hướng về phía Phương Thiệu Tắc lớn tiếng đồng thanh hô, khiến Phương đại thiếu gia xém chút nữa tức giận đến mức nhảy dựng lên.

Pi: chết mịa hông. Sư đệ, sư đệ... ha ha... >▽<

Các người mới là sư đệ, cả nhà các người đều là sư đệ!

Tần Nghị mặc kệ Phương Thiệu Tắc có vui hay không, giáo huấn ba đứa nhóc xong nhìn về phía Phương Thiệu Tắc thuyết giáo: "Những lời vừa rồi ta nói chắc cậu cũng nghe được, ba sư huynh của cậu tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nhưng ta tin cậu nghe chắc chắn hiểu ta muốn nói gì. Cách học của nhu đạo cũng khác biệt, chủ yếu chính là lễ tiết với trật tự của người Phương Đông, là đạo tu tâm. Ta hy vọng thông qua nhu đạo, cậu có thể rèn luyện đạo nghĩa, biết cách tôn trọng, nhân ái và lễ nghi...."

Tần Nghi vẫn nói thao thao bất tuyệt, bên này căn bản Phương Thiểu Tắc cũng không nghe lọt một câu. Ánh mắt hắn luôn nhìn đến Ngô Song ngồi bên cạnh Tần Nghi, mục đích muốn giao lưu ánh mắt với cô. Đáng tiếc, Ngô Song này giờ vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, dường như thế giới bên ngoài không ảnh hưởng gì đến cô cả.

Giờ khắc này, Phương Thiểu Tắc có chút tò mò. Ngay từ đầu, hắn thấy trong mắt Ngô Song là cao ngạo, lãnh khốc, kiên cường, tựa như một con dã thú khó có thể thuần phục được, khiến người ta muốn mạo hiểm chinh phục.

Nhưng mà tiếp xúc được một thời gian, hắn lại phát hiện thật ra Ngô Song cũng rất yếu đuối. Ở cô, có loại mê hoặc khiến người ta vừa muốn chinh phục, lại vừa muốn bảo vệ.

.....

Nhưng hiện tại, cô như trở thành một người khác, cô ngồi xếp bằng ở đó, lẳng lặng trong thế giới của riêng mình. Bên ngoài có gió lớn lốc xoáy, hay long trời lở đất cũng không ảnh hưởng gì đến mình.

Giữa xã hội phức tạp huyền ảo này, cô như một tấm lụa trắng, chưa nhiễm chút bụi trần nào, trước sau sống theo cách riêng của mình. Vô hỉ vô bi, vô dục vô cầu*.

* Không vui, không buồn, không dục vọng, không ham muốn.

Phương Thiểu Tắc nhìn đến xuất thần, quên mất mình còn đang trong giờ học. Đến khi Tần Nghi gọi đến tên mình, hắn mới quay về thế giới hiện thực.

"Phương sư đệ, động tác vừa rồi, cậu ra đây cùng ta thử xem."

Phương Thiếu Tắc đứng lên, đối mặt với Tần Nghị cao 1m9, nuốt nước miếng, nói: "Đại sư huynh, tôi xin đổi người."

Tần Nghị nhìn về phía Giang Tiểu Dương: "Tiểu Dương, cậu lại đây."

"Để tôi!" Ngô Song bỗng nhiên mở hai mắt, bình tĩnh mà nhìn chăm chú về phía trước.

"Tiểu Song, cô thật sự muốn đến sao?" Đầu óc Tần Nghị có chút sửng sồ.

"Tôi xác định." Ngô Song đứng lên, thủ sẵn tư thế, hai mắt nhìn thẳng Phương Thiếu Tắc: "Sư đệ, mời."

"Tôi đây sẽ không khách sáo....."

"Bình"

Phương Thiếu Tắc còn chưa nói xong, người đã ngã trên mặt đất.

"Đến đây." Ngô Song nói.

Không còn cách nào khác, Phương Thiếu Tắc chỉ có thể từ trên mặt đất đứng lên, còn chưa kịp lấy thế đã "Bịch" một cái, lại ngã!

"Đại sư tỷ...."

"Bịch"

"Ngô..."

"Bịch"

"Tôi đầu hàng...."

"Bịch"

Hôm nay, nhóm sư huynh đệ Tần Đạo Đường lần đầu tiên mới biết cái gì gọi là "huấn luyện khắc nghiệt" chân chính! Cách huấn luyện "tàn nhẫn" của Ngô Song thật khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Ánh mắt mọi người nhìn Phương Thiếu Tắc từ "cổ vũ" đến "đồng tình", cuối cùng biến thành "không nỡ nhìn thẳng". Như thế này sao có thể gọi là luyện tập? Rõ ràng sư tỷ đối với sư đệ mới nhập môn này gọi là "đơn phương ẩu đả" (chỉ một bên đánh) mới đúng!

Thảm, quá thảm rồi!

Một tiết học kết thúc, Tần Nghị đối với học viên mới này cũng không nỡ nhìn, cuối xuống hỏi người đang nằm chữ X trên sàn: "Cậu sao rồi, có thể đứng dậy nổi không?"

"Tôi không sao, chỉ là nằm nghỉ một lát..." Phương Thiếu Tắc cắn răng nói.

Giang Tiểu Dương cũng ngồi xổm xuống, cười nói: "Sư đệ, cậu có sao không? Thật ra thường ngày sư tỷ cũng không ra tay nặng như vậy, chắc hôm nay tâm trạng chị ấy không tốt lắm."

Phương Thiếu Tắc nhìn trời: "Có lẽ vậy...."

Lời vừa nói xong, đã bị Chương Nhu đá vào chân: "Này, còn cần gọi xe cứu thương cho cậu nữa sao?"

"Chương Nhu!" Tần Nghị căm tức nhìn Chương Nhu, "Cô làm gì vậy?"

"Tôi thấy cậu ta chưa chết được đâu." Chương Nhu nhún vai, trợn mắt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bỗng nhiên Tần Nghị bùm một cái, quỳ gối trên mặt đất. Doạ những người khác sợ ngây người, bao gồm cả Phương Thiếu Tắc.

"Thật xin lỗi, Phương sư đệ. Hôm nay là ngày đầu tiên cậu đi học, thân làm Đại sư huynh, ta không hướng dẫn tốt cho cậu, làm cậu bị thương. Ta thành thật xin lỗi cậu!" Nói xong còn cúi thật sâu áp cái trán xuống sàn.

"Bùm" Giang Tiểu Dương cũng quỳ xuống: "Thực xin lỗi Phương sư đệ, hại cậu bị thương cũng là lỗi của tôi, tôi cũng xin lỗi cậu!"

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, hai sư huynh đều cúi đầu xin lỗi, ba đứa nhóc cũng ngây người, nhìn nhau, rồi đồng loạt "bùm", "bùm", "bùm", quỳ xuống.

"Sư đệ, thật xin lỗi."

"Này, các người!" Chương Nhu ở bên cạnh tức giận đến mức dậm chân.

Phương Thiếu Tắc bị việc này này doạ sợ rồi, từ trên sàn lộn cộc vồ dậy, muốn đem bọn họ kéo lên: "Haiiiiiza, tôi đã nói là không có việc gì mà! Đứng lên, mọi người đều đứng lên hết đi."

"Phương sư đệ, nếu cậu chưa tha thứ, ta sẽ không đứng lên!" Tần Nghị kiên quyết nói.

"Các người đâu có làm gì sai, tôi phải tha thứ cái gì?" Phương Thiếu Tắc nóng nảy, dứt khoát "bùm" một cái, cũng quỳ xuống trước mặt bọn họ.

Kết quả là, ba người đàn ông cao lớn cùng ba đứa nhóc người quỳ ta, ta quỳ người, khung cảnh này thật kỳ quái. Chương Nhu đứng một bên bất lực thở dài, không dám quay lại nhìn bọn họ.

Vừa ngay lúc này, Ngô Song thay đồ xong quay trở lại, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, hỏi: "Mọi người đói không? Đi ăn khuya đi, tôi mời!"

—————...—————

Tác giả có lời muốn nói:

Chú ý!

Phía trước có biển, mọi người tự chuẩn bị sẵn kính mát, tránh ảnh hưởng đến mắt a!

Phía trước có biển, mọi người tự chuẩn bị sẵn kính mát, tránh ảnh hưởng đến mắt a!

Phía trước có biển, mọi người tự chuẩn bị sẵn kính mát, tránh ảnh hưởng đến mắt a!

Chuyện quan trọng nói đến ba lần.

Nói nhiều đó thôi, nói nhiều hết thú vị, chỉ cần làm theo vậy là được.
:-D

Mong mọi người tiếp tục ủng hộ, tiếp tục thả ★ a...!

—————...—————

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Say Rượu.

Ngô Song phá lệ, nói muốn mời mọi người đi ăn khuya. Phương Thiếu Tắc là người đầu tiên hưởng ứng, từ trên sàn nhà đứng lên, đầu còn quan tâm đến đám người kia còn quỳ hay đứng, tung tăng chạy đến trước mặt Ngô Song. Để lại Tần Nghị và Giang Tiểu Dương quỳ ở đó, bốn mắt nhìn nhau, không thể không đứng lên, cũng đi theo ra ngoài.

Ba đứa nhóc phía sau cũng ồn ào: "Chúng tôi cũng phải đi, chúng tôi cũng phải đi!" Bị chị Lý cho mỗi đứa một cây, bắt phải ở lại chờ người thân đến đón.

Cuối cùng, Ngô Song đi cùng Phương Thiếu Tắc, Tần Nghị, Giang Tiểu Dương và Chương Nhu, một hàng năm người đến quán bán đồ hải sản ăn, vừa đủ vây quanh cái bàn tròn.

Phương Thiếu Tắc này giờ vẫn đi theo sau Ngô Song, chớp thời cơ ngồi cạnh cô. Hắn sớm đã đem chuyện bị cô đánh lúc này vức ra sau đầu.

Tất nhiên, Tần Nghị sẽ không nghĩ đến người trẻ tuổi như Phương Thiếu Tắc lại có tâm tư riêng với đàn chị là Ngô Song. Chỉ nghĩ hắn không mang oán hận với cô nên cũng cảm thấy yên tâm, hào phóng nói: "Mọi người muốn ăn món gì cứ gọi, tối nay tôi mời."

"Đại sư huynh, anh mời nổi sao?" Chương Nhu ở một bên nói câu này, cũng không cho anh ta chút mặt mũi nào.

Ai cũng biết chuyện làm ăn gần đây của võ quán đi xuống, thu không đủ chi. Anh ta là người phụ trách ở võ quán, không tránh khỏi trách nhiệm. Vì võ quán tiếp tục đi xuống, anh ta đã lấy tiền tích góp nhiều năm nay ra để chống đỡ.

Từ trước đến giờ, biết tính Chương Nhu vẫn nói chuyện hay châm biếm. Nhưng không nghĩ tới cô không biết nhìn hoàn cảnh như vậy, sắc mặt Tần Nghị tức đến trắng bệch, xấu hổ nói không nên lời.

"Tình hình dạo gần đây thật sự tệ đến vậy sao?" Đột nhiên Ngô Song hỏi.

Tần Nghị nhanh miệng giải thích: "Tiểu Song, đừng nghe sư muội nói vậy, thật ra tình trạng võ quán không kém như muội nghĩ đâu. Chẳng phải hiện tại còn trong năm học hay sao? Đến khi nghỉ hè học viên sẽ đông hơn thôi...." Đó giờ hắn nói chuyện ngay thẳng, giờ lại nói dối trước mặt Ngô Song, càng nói càng lúng túng. Đường đường một đấng nam nhi, vai rộng bảu tất mà mặt lại đỏ lên.

Ngô Sinh nhìn biểu hiện của Tần Nghị đã biết hắn nói thật hay giả, đang muốn mở miệng, Phương Thiếu Tắc bên cạnh đã chen lời: "Việc chiêu sinh của võ quán không thành vấn đề, vừa rồi tôi đã đăng ký học ba năm ở võ quán!"

"Cái gì, cậu đăng ký đến ba năm?" Tần Nghị với Giang Tiểu Dương kinh ngạc nhìn hắn, vẻ mặt như muốn nói "Tên tiểu tử này, đầu óc bị hư rồi sao?". Đừng nói là ba năm, theo tình hình này, Tần Đạo Đường có thể cầm cự được ba tháng cũng là một vấn đề.

Phương Thiếu Tắc không để ý đến biểu tình của bọn họ, ngược lại là nhìn Ngô Song, cố tình nói: "Đúng vậy, sau này tôi sẽ thường xuyên đến học."

"Phương sư đệ, cậu có tâm muốn luyện võ tất nhiên rất tốt, nhưng mà ba năm thì hơi lâu quá rồi. Nếu bây giờ cậu đổi ý thì cứ nói, tôi sẽ giảm thời gian học lại cho cậu..."

"Không hối hận!" Phương Thiếu Tắc cắt ngang lời Tần Nghị: "Một khi tôi đã làm việc gì thì không bao giờ hối hận, đã nói thì sẽ không nuốt lời, đã làm cũng sẽ làm đến cùng, sư huynh cứ yên tâm!"

Tần Nghị đầu đầy vạch đen, lời này của Phương Thiếu Tắc rõ ràng là nói với mình đây mà, nhưng nghe sao có chút kỳ quái?

"Đại sư tỷ, chị cũng yên tâm đi!" Phương Thiếu Tắc nói với Tần Nghị xong, quay sang nói với Ngô Song ngồi bên cạnh, sợ cô lúc này không nghe được lời mình nói.

Ngô Song ngẩng đầu, liếc hăn một cái: "Còn không mau gọi món ăn?"

"Tuân lệnh, đại sư tỷ!" Phương Thiếu Tắc vâng lệnh, đi gọi phục vụ tới, mọi người bắt đầu gọi món.

"Đại sư tỷ, chị ăn cay được không?" Phương Thiếu Tắc cầm thực đơn, bắt đầu hỏi đông hỏi tây.

Không đợi Ngô Song trả lời, Giang Tiểu Dương đã nói trước: "Phương sư đệ, đại sư tỷ không ăn cay."

"Vậy à, vậy đại sư tỷ thích ăn cái gì?"

Giang Tiểu Dương là một người cẩn thận, với thói quen của huynh đệ tỷ muội trước giờ cậu ấy rõ như lòng bàn tay. Phương Thiếu Tắc vừa hỏi, cậu ta lập tức nói: "Khẩu vị ngày thường của đại sư tỷ tương đối thanh đạm. Không giống chúng ta thích ăn thịt, chị ấy thích ăn rau hơn, hơn nữa chị ấy rất

thích ăn đồ ngọt..."

"Ngọt? Cậu ví dụ thử xem."

"Như lúc chị ấy đến võ quán, thường xuyên mang đến cho chúng tôi bánh kem của cửa hàng nổi tiếng Tuyết Mị Nương. Chị ấy còn rất thích uống trà sữa, cũng hay mua đến đãi chúng tôi, còn mình thì chỉ uống duy nhất loại trà sữa pudding đậu đỏ..."

Tuy rằng Giang Tiểu Dương là người tinh tế, nhưng nói nhiều như thế này thì hơi quá rồi, Ngô Song ho "khụ khụ" hai tiếng.

Giang Tiểu Dương không chú ý, vẫn tiếp tục nói, cũng may bên cạnh còn có Chương Nhu lên tiếng: "Phương sư đệ, cậu hỏi thăm sở thích của đại sư tỷ làm gì? Bị đánh còn chưa sợ sao?"

Phương Thiếu Tắc hình như đã quên chuyện vừa rồi: "Sợ? Có gì mà phải sợ! Khi này đại sư tỷ chỉ là luyện tập cho tôi, chị ấy không thật sự muốn đánh tôi đâu. Phải không sư tỷ?"

Phương Thiếu Tắc nói xong, chân thành nhìn Ngô Song. Cô làm như không nghe thấy, cúi đầu xem thực đơn.

Chương Nhu chế nhạo: "Xem ra là đánh chưa đủ mạnh, mới đó mà đã quên rồi!"

"Chương Nhu!" Cuối cùng Tần Nghị không nhịn được nữa. Vừa rồi ở đạo quán hẳn đã thấy Phương Thiếu Tắc đứng dậy không nổi rồi, giờ Chương Nhu lại lấy chuyện này ra chế giễu. Càng nói hẳn càng thấy áy náy với tên nhóc vừa đăng ký học ba năm này.

"Phương sư đệ, chuyện vừa rồi là do ta luyện tập cho cậu không tốt, ta thật sự xin lỗi cậu. Ta cam đoan sau này sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa!" Tần Nghị trịnh trọng nói.

"Không được!" Phương Thiếu Tắc buộc miệng thốt ra. Luyện tập với Ngô Song hẳn cầu còn không được, sao lại không có lần sau nữa chứ!

"Phương sư đệ...."

"Ý tôi muốn nói, tôi đến là để luyện võ, không phải để tham quan. Hôm nay đại sư tỷ đã giúp tôi rất nhiều, sau này còn cần chị ấy chỉ dạy thêm, đại sư tỷ!" Hắc vừa nói vừa nhìn Ngô Song không chớp mắt.

Ngô Song vẫn bày cho hắc bộ mặt lạnh nhạt như cũ.

Tiểu sư đệ này cũng thật ngoan a, không hờ cái là chửi bới như những người trẻ tuổi khác.

Trong lòng Tần Nghị thầm vui mừng, gọi mấy chai bia lại đây, nâng chai nói: "Nếu Phương sư đệ thật sự có tâm như vậy, thì sau này ở Tần Đạo Đường chúng ta luyện tập cho tốt. Nơi này chúng tôi cũng không làm cậu thất vọng. Nào, mọi người hãy cùng uống cạn đi nào, hoan nghênh Phương sư đệ gia nhập đại gia đình chúng ta!"

"Tôi lái xe không thể uống, nên uống nước ngọt được rồi." Phương Thiếu Tắc khui chai bia nhưng để cho có chứ không uống, quay lại hỏi Ngô Song: "Đại sư tỷ, chị uống gì?"

Ngô Song trực tiếp lấy chai bia, khui ra liền đưa lên miệng uống.

Tần Nghị ở một bên thấy kì lạ, hỏi: "Tiểu Song, không phải trước giờ muội không uống bia sao? Hôm nay làm sao vậy?"

"Thay đổi khẩu vị, không có gì đâu!" Ngô Song uống một ngụm, vị cay đắng làm khó chịu đến nhúu mày.

"Nhưng mà...."

"Đã nói tôi không sao đâu!"

Tần Nghị giật giật khoé miệng, cuối cùng cũng không nói gì nữa. Chỉ là không yên tâm, nói thêm: "Được rồi, muối uống ít thôi."

Giang Tiểu Dương một bên quan sát, thầm bổ sung thêm vào khẩu vị ăn uống thường ngày của Ngô Song một điểm: có thể uống bia.

Có câu "huynh đệ trong giang hồ, không cần câu nệ tiểu tiết", mới vừa rồi Tần Nghị còn lo lắng dặn dò Ngô Song, loay hoay một cái liền quên, chính mình còn cụng chai với cô. Huống chi hôm nay Tần Nghị thật sự vui vẻ, mới thu nhận thêm Phương sư đệ nhìn vừa mắt như vậy, còn đăng ký luôn một khoá học ba năm, làm hẳn thật cao hứng, càng uống càng hăng!

"Đại sư huynh, uống ít thôi." Giang sư đệ bên cạnh nhắc nhở hẳn không dưới ba lần.

Lúc này, Tần Nghị mới chịu ngoan ngoãn, đem chai bia đặt lại trên bàn.

Giang Tiểu Dương vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, Tần Nghị bên kia đã chống tay đứng lên, mở miệng liền hát: "Sông lớn nước chảy về hướng đông a, trên bầu trời ngôi sao Bắc đẩu chiếu sáng, hớ ơ hớ ơ, sao Bắc đẩu chiếu sáng...."

Xong rồi, xong rồi, vẫn là cản không kịp! Trong lòng Giang Tiểu Dương trầm xuống, đại sư huynh thật sự uống say quá rồi.

Ngày thường Tần Nghị ít khi uống rượu, nhưng khi uống say rồi sẽ hát. Hơn nữa, hát đến khi nào hát không nổi nữa mới thôi, so với người rao hàng trên kênh TV mua sắm còn nhây hơn.

Tần nghị hát xong bài lại hát sang bài : "Ta đứng đó, gió thổi hoang vu, hận không thể quên đi nỗi đau này...."

Thanh âm cao vút, làm cho lỗ tai mọi người đều muốn điếc, mọi người ngồi mấy bàn xung quanh quay sang kháng nghị: "Thôi đi, khó nghe muốn chết!"

Giang Tiểu Dương sợ phiền già người khác, vừa thấy tình hình không ổn, liền quay sang Ngô Song, hỏi: "Đại sư tỷ, tôi thấy đại sư huynh đã say lắm rồi, hay chúng ta về thôi...Đại sư tỷ? Đại sư tỷ!"

"Gì?" Ngô Song cầm chai bia trên tay lên uống, vẻ mặt mê mang: "Làm sao vậy? Cậu gọi tôi sao?"

Giang Tiểu Dương vẻ mặt biến sắc, thầm kêu không xong rồi, bộ dạng này của đại sư tỷ là uống say rồi phải không? Rõ ràng cô uống không nhiều mà, phải làm sao bây giờ? Đúng rồi! Còn Chương Nhu nữa đâu?

Ánh mắt Giang Tiểu Dương hướng Chương Nhu xin giúp đỡ, không nghĩ cô lại vỗ bàn, nhìn Tần Nghị trầm trồ khen ngợi, rõ ràng cũng uống không ít: "Hát rất hay, hát thêm một câu nữa, thêm một câu nữa!" (-_- !!!)

Tần Nghị: "Cười vang một tiếng, thở dài một tiếng, sung sướng cả đời, bi ai cả đời, ai cùng ta sống, ai chết theo ta..."

Cách vài bàn có người vỗ bàn mắng một cái: "Các người náo loạn đủ chưa?"

"Cái vị đại ca, thật xin lỗi, xin lỗi nha..." Giang Tiểu Dương lúng túng xin lỗi, trong lòng đang kêu gào muốn bỏ của chạy lấy người lập tức a.

"Tiểu Dương sư huynh, đại sư huynh uống nhiều quá rồi sao?" Lúc này, Phương Thiểu Tắc mới hỏi đến bọn họ.

Lời này như đưa than ngày tuyết*, Giang Tiểu Dương nghe được, hai mắt sáng ngời: "Đúng vậy, đúng vậy. Hay là chúng ta đưa sư huynh về đi!"

* "Đưa than ngày tuyết" ≈ câu "Buồn ngủ mà gặp chiếu manh" của Việt nam vậy. Ở đây ý chỉ đúng lúc, kịp thời.

"Việc này...." Phương Thiếu Tắc làm bộ khó xử, "Nếu chúng ta đưa đại sư huynh về, vậy hai vị sư tỷ kia phải làm sao đây?"

"Chương Nhu thì không sao, kêu cô ấy đi theo là được. Nhưng còn đại sư tỷ...."

Giang Tiểu Dương lại thử gọi Ngô Song một tiếng: "Đại sư tỷ, hay là chúng tôi đưa chị về võ quán ngủ một đêm?"

Ngô Song tỉnh táo một chút, từ từ đứng lên: "Không, tôi phải đi về!" Nói xong tự mình xiêu vẹo đi ra khỏi quán ăn.

Thấy vậy, Giang Tiểu Dương nóng nảy, muốn chạy theo ra đó: "Này, đại sư tỷ!"

Tần Nghị: "Biển cả vang tiếng cười, hai bên dòng sông...."

Giang Tiểu Dương dừng bước chân, rơi vào thế khó xử, gấp đến mức muốn khóc.

"Giang sư huynh, đã trễ thế này mà một mình đại sư tỷ trở về, tôi thật không yên tâm. Nơi này giao lại cho huynh, tôi đưa chị ấy về!" Phương Thiếu Tắc đứng lên xung phong nhận việc, không đợi Giang Tiểu Dương đồng ý, đã vội đuổi theo ra ngoài.

"Này, cậu chờ một chút!" Giang Tiểu Dương là một người cẩn thận, cảm thấy để một người mới quen được nửa ngày đưa đại sư tỷ về, có chút không ổn.

"Cứ để hã đưa đại sư tỷ về, xem chị ấy có đánh chết hã không." Chương Nhu nửa tỉnh nửa say nói một câu.

Quả thật, đại sư tử có uống hơi nhiều, nhưng mà xem ra cũng chưa có say lắm. Với thân thủ của cô, đừng nói đến tên Phương Thiếu Tắc không có miếng võ, cho dù là một tên đàn ông lực lưỡng cường tráng cũng không thành vấn đề.

Giang Tiểu Dương cũng nghĩ như vậy, thở phào một hơi, kêu người đang nói nhảm là Tần Nghị cùng với Chương Nhu rời đi.

Tần Nghị: "Thật sự tôi nghĩ mình sẽ sống thêm 500 năm nữa!"

#Pi: a Tần rất tỉnh và đẹp trai! B-)

.....

Thật sự Ngô Song có uống hơi nhiều, nhưng chưa đến mức say không biết gì. Một mình bước những bước chân xiêu vẹo trên đường, đầu óc còn chút tỉnh táo, không khống chế được mà nghĩ đến những việc xảy ra lúc sáng.

Tuy rằng cô và Vương Trường Tuấn chia tay không êm đẹp gì, nhưng thật sự cô không nghĩ đến tên khốn nạn này có thể sau lưng mà hãm hại mình như vậy. Những thủ đoạn của hắn đã huỷ hoại hoàn toàn hồi ức êm đẹp của họ, làm tâm Ngô Song lạnh lẽo đến cực điểm.

Ngô Song có chút buồn bực, người ta nói rượu có thể giải sầu, tại sao cô uống vào không những không giải được sầu, mà còn khiến mình suy nghĩ nhiều hơn. Chẳng lẽ cô uống chưa đủ nhiều hay sao?

"Cẩn thận!" Phương Thiếu Tắc từ sau lưng nhào tới giữ chặt hai tay cô, kéo vào lề, một chiếc xe vừa xẹt qua người bọn họ.

Ngô Song không đứng vững, ngã vào vòm ngực Phương Thiếu Tắc. Cô ngẩng đầu, ánh mắt mê ly nhìn gương mặt tuấn tú trẻ tuổi đối diện.

"Chị uống nhiều cũng đừng làm loạn, đi đường mà không nhìn rất nguy hiểm!" Có lẽ vừa rồi bị Ngô Song hù sợ, một người luôn không đứng đắn như hẳn mà lúc này vẻ mặt rất nghiêm túc giáo huấn cô.

Nhìn bộ dạng lúc này của hẳn, Ngô Song rất muốn cười. Rõ ràng là loại tiểu tử choai choai, thật sự nghĩ mình là người đàn ông nghiêm túc hay sao? Luôn miệng nói thích người khác, mà chính bản thân mình còn nuôi sống không nổi. Giống hệt em trai cô, nói mình muốn trở thành nhiếp ảnh gia nổi tiếng, mà suốt ngày cứ bám lấy cô xin tiền.

Không hiểu chuyện, thật sự không hiểu chuyện!

"Tiểu tử ngốc!" Ngô Song giơ tay lên, búng một cái lên trán Phương Thiếu Tắc, híp mắt nhìn hẳn cười.

Giờ phút này, ánh đèn nhàn nhạt chiếu lên mặt Ngô Song rất nhu hoà. Cô ưa sạch sẽ nên cắt tóc ngắn cho gọn, thế nhưng nhìn lại rất đáng yêu. Lông mi thật dài uốn cong hình bán nguyệt trên mi mắt, đôi con ngươi long lanh sáng ngời. Đôi má phiem hồng lộ ra hai cái đồng tiền, đôi môi căng mọng khiến người ta thật xúc động muốn cắn một cái.

Phương Thiếu Tắc chấn động, cả người đều cứng lại rồi. Quả thật không thể tin được một đại mỹ nhân trước mặt này, chính là cùng một người với cô gái cao ngạo lạnh lùng lúc sáng.

Lúc này, Ngô Song còn dùng một tay chỉ vào trán Phương Thiếu Tắc, vừa chỉ vừa lải nhải: "Dù là tính cậu trẻ con, nhưng cũng không nên không hiểu chuyện như vậy. Lúc tôi bằng tuổi cậu bây giờ, đã có thể tự nuôi sống bản thân mình rồi. Cậu nhìn cậu xem..." Chưa kịp nói xong, ngón tay đã bị Phương Thiếu Tắc bắt lấy.

"Chị cũng phiền thật." Phương Thiếu Tắc nói.

"Phiền cậu thì đã làm sao? Tôi chính là cấp trên của cậu!"

"Nhưng tôi thích."

"Cậu nói cái.....ừm....." Ngô Song nói chưa hết câu, miệng đã bị chặn lại.

Đây là bị một người đàn ông trẻ tuổi hôn, mà cô cũng chưa từng trải qua ngọn lửa kích thích như vậy, như mưa lớn gió mạnh ập tới, như có tiếng sấm vang giữa không trung, làm cho hai mắt Ngô Song mở lớn, đầu óc trống rỗng.

Cơ hồ cái gì cô cũng chưa nghĩ đến, chỉ dựa vào bản năng luyện võ mười mấy năm qua, liền phản xạ có điều kiện. Một chân thủ thế, chân kia gạt hai chân Phương Thiếu Tắc, hai tay giữ lấy vai hắn, dùng sức một chút đem hắn quăng xuống đất.

Một tiếng trầm đục thật lớn vang lên, Phương Thiếu Tắc nằm sõng soài trên mặt đất. Đền đường chiếu rọi trên đỉnh đầu, đau nhức cả người.

Thân thể có chút đau đớn, nhưng sao có thể so sánh được với cảm giác mềm mại vừa rồi khi hai đôi môi kết hợp, cảm giác đó khắc sâu vào lòng hắn rồi. Hắn nhin không được, cười rộ lên, lấy ngón trỏ vuốt ve đôi môi còn đọng lại tư vị khi nãy.

"Phương Thiếu Tắc!" Ngô Song đi tới, liền nắm lấy cổ áo hắn, đem hắn xách từ trên mặt đất lên, hung hăng cảnh cáo: "Cậu đừng tưởng tôi uống say rồi muốn làm gì thì làm, tôi rất tỉnh táo. Nếu cậu còn muốn chiếm tiện nghi của tôi, tôi sẽ đánh chết cậu!" Ngô Song giờ nắm đầm lên uy hiếp.

"Chị đánh đi, dù sao hôn cũng hôn rồi." Phương Thiếu Tắc vuốt môi cười xấu xa.

Ngô Song then quá hoá giận, hay tay đánh vào ngực hắn.

Phường Thiếu Tắc dù đau, cũng đành cắn răng, liều chết trên mặt vẫn tươi cười.

Ngô Song bị hấn chọc tức chết rồi: "Sau này cậu còn dám làm bậy nữa không?"

"Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!" Phường Thiếu Tắc nói, không biết sống chết mặt vẫn thò lại gần.

"Cậu..." Ngô Song đẩy hấn nhả trên mặt đất, chưa hết giận, lại tiến lên thêm một bước, nắm lấy cổ áo sơ mi của hấn xách lên, tay còn lại đấm hấn thật mạnh.

Phường Thiếu Tắc không chút phản kháng, chịu trận nhắm mắt lại.

"Bịch"

Ngực lại bị đánh trúng, nhưng Phường Thiếu Tắc không có cảm giác đau tí nào, hấn cẩn thận hé mắt nhìn. Phát hiện đầu Ngô Song đã dựa vào ngực hấn, hai mắt nhắm tịt, miệng còn chép chép....cô nhủ mất tiêu rồi!

Phường Thiếu Tắc thử kêu một tiếng thăm dò: "Chị Ngô Song."

Không có phản ứng.

"Song Song?"

Không có phản ứng.

"Tiểu Song Song!"

Lại không có phản ứng.

"Ngô Song, chị ngủ thật rồi sao? Chị ngủ thì tôi đưa chị về nhé?"

Im lặng.

Xem ra là ngủ thật rồi...Phương Thiếu Tắc dở khóc dở cười, chịu đựng thân thể đau đớn, ôm ngang người Ngô Song vào ngực, đi đến chiếc xe đỗ phía trước.

—————...—————

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ghen Tuông.

Từ lần trước làm màu đi Maybach, diễn một vở "anh hùng cứu mỹ nhân", sau đó bị Ngô Song mắng một trận như phun máu chó vào mặt. Phương đại thiếu gia của chúng ta đã ngoan ngoãn hơn, không biết lấy đâu ra một chiếc xe bình thường khác, không tính là nhỏ. Ngô Song nằm ở ghế phụ, ngủ rất thoải mái, giày đều đã quăng sang một bên rồi.

Phương Thiệu Tắc sợ cô cảm lạnh, cởi áo khoác của mình ra đắp lên cho cô. Lúc ngón tay không cẩn thận chạm vào gương mặt bóng loáng của Ngô Song, trong phút chốc hấn ngấn ra.

Cô cái trước mắt bây giờ rốt cuộc là người thế nào?

Bỗng nhiên Phương Thiệu Tắc có chút mê hoặc.

Mới đầu, hấn chỉ là thấy cô đối mặt với gã bạn trai cũ khốn nạn đó không hề tỏ ra mềm yếu hay nhu nhược như những cô gái khác, mà là kiêu ngạo và kiên cường. Chính điểm này của Ngô Song đã hấp dẫn hấn.

Sau lại bị hình ảnh cô bắt cướp bên đường làm hấn chấn động thêm một phen, lúc đó hấn cũng sinh ra ham muốn chinh phục được cô.

Hấn còn nhớ rõ, lần gặp mặt chính thức của hai người là hôm hấn đến công ty làm việc. Khi ấy cô đặt ly cà phê đen trên bàn, hấn uống vào liền cảm thấy đắng muốn lú lưỡi, sao có phụ nữ nào thích uống loại cà phê đắng như vậy?

Nhưng mà, lời nói của Giang Tiểu Dương hôm nay làm hân có nhận thức mới về Ngô Song.

Thật ra cô cũng không thích loại cà phê đắng như vậy, mà cô thích đồ ngọt. Cô cũng biết tỏ ra ngoan ngoãn, tươi cười đáng yêu, cũng biết rúc vào ngực đàn ông mà làm nũng như con mèo.

Càng ngày, Phương Thiếu Tắc càng cảm thấy, tiếp xúc với cô gái này càng nhiều, sẽ phát hiện được một mặt khác mà cô không muốn cho ai biết. Tựa như ly cà phê, vị đắng qua đi, đọng lại dư vị khiến người ta mê đắm, muốn ngừng mà không được.

Trên ngón tay, cảm giác bóng loáng khi nãy còn đây, đôi môi cô ngọt ngào khiến người ta khó mà quên được. Nhưng hân không dám tiến lại gần ghế phụ thêm chút nào nữa, hân sợ mình sẽ mất khống chế mà làm gì đó khiến cô ghét hân thêm.

Hân quay đầu lại, khởi động xe, hướng về chung cư nhà mình.

.....

Một đêm yên giấc.

Lúc Ngô Song tỉnh lại thì trời đã sáng. Cô khó nhọc mở mắt, trong đầu một mảnh hỗn độn. Theo thói quen cô với tay lên tủ đầu giường lấy đồng hồ báo thức, không nghĩ tới lại quơ tay vào khoảng không, từ trên giường ngã xuống đất, nằm trên mặt thảm lông dê mềm mại.

Thảm lông dê?!

Từ khi nào trong phòng cô trải thảm lông dê vậy? Trong lòng Ngô Song đột nhiên cả kinh, cửa trong phòng bất ngờ mở ra, có người đi vào, thanh âm vội vàng hỏi: "Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra?"

Âm thanh này rất quen thuộc, trong lòng Ngô Song chột sáng tỏ, đột nhiên tròng lớn hai mắt, nhìn đến Phương Thiếu Tắc chân mang dép lê đứng trước cửa nhìn mình.

Nháy mắt, hồi ức về tối hôm qua như thủy triều tràn về, Ngô Song tức giận, chống tay từ trên mặt đất đứng lên, nắm tay lại muốn đánh người: "Phương Thiếu Tắc, tôi đã nói, nếu cậu còn chọc tôi, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho cậu. Cậu cho rằng tôi đang nói đùa với cậu sao?"

"Đừng đánh, đừng đánh!" Phương Thiếu Tắc đáng thương đã bị đánh đến sợ, vội vàng dùng tay che mặt giải thích: "Chị Ngô Song, chị hiểu lầm rồi, tôi oan uổng lắm a, thật sự tôi không làm gì cả, chị nghe tôi giải thích đi!"

"Giải thích?" Ngô Song nộ khí công tâm, nắm cổ áo Phương Thiếu Tắc xách lên, chất vấn: "Tối hôm qua làm cái gì thì cậu tự biết, nhân lúc tôi ngủ mang tôi đến chỗ này, đây là chỗ nào? Cậu muốn làm gì? Cậu đã làm cái gì?"

"Đây là nhà tôi!"

"Cái gì?" Ngô Song càng giận dữ: "Cậu cả gan dám đưa tôi về nhà cậu?"

"Có chuyện gì từ từ nói, trước tiên chị đừng động thủ, nghe tôi giải thích trước đã."

"Tôi đã nghe cậu giải thích nhiều lần rồi, nên mới khiến cho cậu nghĩ rằng tôi dễ bắt nạt. Phương Thiếu Tắc, lần này cậu chết chắc rồi!" Ngô Song tóm lấy hăn muốn đánh.

"Ai, đau đau đau, mau dừng tay, nghe tôi giải thích đã...." Phương Thiếu Tắc bị đánh đến sắp khóc, vừa chồm vừa nói: "Tối hôm qua chị uống

say, nếu tôi đem chị về nhà của chị, hàng xóm sẽ nghĩ không tốt về chị mất, tôi đây là suy nghĩ cho chị mà."

"Vậy tôi còn phải cảm ơn cậu? Phương thiếu gia!" Ngô Song nhào lên tiếp tục đánh.

"Tôi với chị mà còn khách sáo làm gì..... Ai, sao chị còn đánh tôi! Đừng tán vào mặt, đừng tán vào mặt!" Phương Thiếu Tắc che mặt kêu to, "Oan uổng quá, thật sự tôi không có ý xấu gì với chị mà. Chị xem, quần áo chị vẫn đầy đủ mà, cả một đầu ngón tay tôi cũng không dám chạm vào. Chị đừng đánh nữa, để hàng xóm nghe được, tôi thật không biết giải thích thế nào đâu!"

Ngô Song ngẩn ra, cúi đầu nhìn trên người mình quần áo vẫn còn nguyên vẹn, tuy rằng lúc nằm ngủ nên hơi nhăn, xem ra Phương Thiếu Tắc không có nói dối.

Nhưng chỉ dựa vào điểm này, cơn tức giận của Ngô Song vẫn chưa thể tan hết. Nụ hôn buổi tối hôm qua, đến giờ phút này vẫn rõ như in trong đầu cô. Ngô Song tức giận đến mức, muốn đem tên vô sỉ đang sống sờ sờ này ra bóp chết tức khắc.

Nhân lúc Ngô Song thất thần, Phương Thiếu Tắc nhanh chân, chạy trốn ra cửa. Núp sau cánh cửa thò đầu vào nói: "Chị Ngô Song, tôi đã nói rõ ràng rồi, tôi có thể thề với trời, thật sự đêm qua tôi không làm gì chị cả."

Ngô Song hung hăng trừng mắt với hắn.

Phương Thiếu Tắc lấy lòng, nói: "Tôi đã mua điểm tâm sáng, hay chị ra ăn một chút, để bình tĩnh lại, xin chị bớt giận!"

"Tôi phải về nhà!" Ngô Song đen mặt, xách túi ở đầu giường lên, liền rời khỏi.

Phương Thiếu Tắc thấy vậy, chạy nhanh vào phòng, giữ chặt cô: "Chờ một chút."

Ngô Song quay đầu lại, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao liếc hẳn.

Phương Thiếu Tắc hoảng sợ buông tay, vội giải thích: "Dù sao điểm tâm tôi đã mua rồi, hay chị ngồi xuống ăn một chút?"

"Ăn cái đầu cậu!" Ngô Song trừng mắt liếc hẳn một cái, nói xong liền ra ngoài.

Phương Thiếu Tắc chưa kịp ra theo, đã thấy Ngô Song quay trở lại, mặt hầm hầm hỏi: "Này, giày của tôi đâu?"

"Giày?" Phương Thiếu Tắc nghĩ nghĩ: "Hình như còn ở trong xe!"

Ngô Song đen mặt, tựa hồ còn nghe được tiếng nghiến răng của cô.

"Tôi đi lấy, tôi đi lấy ngay đây." Phương Thiếu Tắc không dám chậm trễ, chạy xuống lầu, từ trong xe tìm được đôi giày cao gót màu trắng tối qua Ngô Song mang. Đang muốn đem lên nhà, một ví tiền màu trắng lọt vào khoé mắt hẳn, là ví của Ngô Song cũng làm rơi ở trong xe.

Trong lòng nổi lên tò mò, Phương Thiếu Tắc mở ví ra xem, nhìn trong ví có một tấm hình, chụp Ngô Song với một người đàn ông xa lạ, hai người cười rất vui vẻ.

Trong lòng hẩn lộn bộp một chút, sắc mặt liền trở nên xám xịt, một nỗi ghen tuông trào dâng trong ngực.

"Trả lại cho tôi!" Ngô Song mang dép lê ra tới, thấy Phương Thiếu Tắc nhìn chằm chằm tấm hình trong ví của cô, trong lòng khó chịu, lập tức giật lại.

"Người trong ảnh là ai?" Phương Thiếu Tắc không giữ nổi vẻ mặt lấy lòng lúc trước nữa, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Ảnh chụp Ngô Song với em trai Ngô Địch, tuy hai người là chị em ruột, nhưng lớn lên không giống nhau. Khó trách Phương Thiếu Tắc lại hiểu lầm.

Ngô Song nói: "Ai cần cậu lo!"

Phương Thiếu Tắc lạnh giọng: "Tôi thích chị, tất nhiên tôi muốn xen vào, hửn là ai, nói cho tôi!"

#Pi: quào, giai cấp thê nô hôm nay dám lớn giọng.... Vì anh đang ghen ghen ghen mà, vì a yêu yêu em thôi mà. :-))))))

Hửn nói mạnh miệng như thế, làm Ngô Song cũng thấy buồn cười. Một khi đã như vậy, Ngô Song dứt khoát cũng lên giọng: "Hửn là mối tình đầu của tôi, cậu vừa lòng chưa?"

"Không thể nào!" Phương Thiếu Tắc nói chắc như đinh đóng cột.

"Sao cậu biết là không thể, chúng ta thân lắm sao?"

"Không nói thật đúng không?" Phương Thiếu Tắc cười lạnh, trực tiếp ném giày cao gót của cô vào lại trong xe.

"Này!" Ngô Song bị hửn chọc tức giận muốn điên rồi. Cô không thèm điếm xỉa tới hửn, chui vào trong xe tìm giày.

Đáng tiếc giày còn chưa tìm được, cửa xe đã bị đóng lại. Phương Thiếu Tắc ngồi vào ghế lái, nổ máy, một chân dẫm chân ga chạy đi.

"Phương Thiếu Tắc, dừng xe, thả tôi xuống! Mau dừng xe!" Ngô Song cảm thấy mình bị tên biến thái này chọc tức muốn điên luôn rồi. Trên đời sao lại có loại người như thế này chứ?

"Nếu chị không chịu nói thật, tôi sẽ chờ chị đến công ty luôn." Phương Thiếu Tắc nói, giẫm mạnh chân ga.

"Cậu điên rồi, dừng xe, mau dừng xe!" Ngô Song bò lên ghế lái, ý muốn buộc hẳn dừng xe lại.

"Tôi không cài dây an toàn, xảy ra chuyện, chị chịu trách nhiệm cả đời với tôi đấy." Phương Thiếu Tắc vô sỉ nói.

Quả thật như câu nói "Không có thứ vô sỉ nhất, chỉ có thứ vô sỉ hơn!", tên điên này vừa điên vừa vô sỉ, hiếm có quá rồi.

Ngô Song rút tay trở về, đối với tên trước mặt này hận đến ngứa răng. Nhưng cũng không thể chậm trễ, cầm giận mà ngồi trở lại ghế sau, không thèm để ý tới hẳn.

Phương Thiếu Tắc không có nói giỡn, quả thật xe đang chạy về hướng công ty. Ngô Song dần dần bình tĩnh lại, ngẫm lại những việc xảy ra sáng nay, bỗng nhiên thấy mình hơi thất thố.

Cô vốn không phải loại người không biết nói lý lẽ, cũng bởi vì gặp tên nhóc Phương Thiếu Tắc này, bỗng dưng hoàn toàn mất lý trí.

Không thể như vậy, không thể!

Ý thức được điều này, lập tức Ngô Song khắc chế cảm xúc lại, thật thà nói: "Người trong ảnh là tôi và em trai Ngô Định."

Em trai? Vừa rồi ngực còn khó chịu, bỗng chốc Phương Thiếu Tắc như trút được gánh nặng, khoé miệng nhin không được, đặc ý nở nụ cười.

"Tôi đã trả lời rồi, cậu còn không mau dừng xe?" Ngô Song lạnh mặt hỏi.

"Tôi đưa chị về nhà." Phương Thiếu Tắc đắc ý cười, "Chị thật sự cho rằng tôi sẽ đưa chị đến công ty sao?"

"Cậu!" Ngón tay Ngô Song chỉ vào mặt Phương Thiếu Tắc tức đến phát run. Cô không thể không thừa nhận, gặp phải người như hăn, cô không thể nào bình tĩnh được.

.....

Tuy rằng sáng sớm đã xảy ra nhiều chuyện bức bối như vậy, nhưng Ngô Song vẫn đến công ty đúng giờ.

Trải qua một đêm lan truyền lời đồn, không khí quần bách trong công ty càng nhiều thêm. Như thế mọi người từ miệng Vương Trường Tuấn mà biết được "chân tướng" mọi chuyện. Mặc kệ Ngô Song đi đến đâu, đều có thể cảm nhận được ánh mắt căm ghét từ bốn phương tám hướng chiếu vào.

"Ôi, đây không phải là nữ anh hùng Ngô Song sao?" Oan gia ngõ hẹp, ở hành lang công ty này vẫn có thể gặp phải tên không đội trời chung với mình, La Hãn Quốc.

Phía sau hăn còn có đám thuộc hạ với vẻ mặt kì quái đi theo.

Ngô Song mặc kệ bọn họ.

Đợi Ngô Song đi gần lại, La Hãn Quốc cố ý lớn tiếng nói: "Mau mau mau, nhanh nhường đường cho nữ anh hùng, các người không sợ bị đánh sao?"

Phía sau, đám người đó đứng sát vào mép tường. La Hãn Quốc quay người lại, làm ra vẻ sợ hãi nói với Ngô Song: "Đám tiểu tử này không hiểu chuyện, ngàn vạn lần cô đừng mang thù nha. Bọn họ không chịu được như Vương Trường Tuấn, chịu nổi cú đánh của cô đâu."

"Vậy ông chịu được?" Ngô Song dừng chân, dùng ánh mắt muốn giết người nhìn chăm chăm La Hãn Quốc.

La Hãn Quốc bị hù sợ, lời nói ra trở nên lắp bắp: "Cô cô cô muốn làm gì? Nơi này là công ty, cô cô cô đừng làm bậy, có có có camera!"

"Đồ hèn." Ngô Song cười lạnh một tiếng, bỏ đi.

Phía sau truyền đến tiếng La Hãn Quốc kinh hô: "Cô nói cái gì? Cô dám nói tôi hèn! Đồ đàn bà điên này, ở lại công ty chúng ta chính là âm khí mà. Tôi muốn tìm giám đốc Du, tôi muốn đi tìm người bảo vệ mình, tôi muốn đấu tranh với ma đầu gian ác này đến cùng!"

"Tổ trưởng La anh minh!"

"Tổ trưởng La dũng cảm!"

"Tổ trưởng La cố lên!"

La Hãn Quốc bị bọn thuộc hạ đối trá nịnh hót làm cho cao ngạo thêm, nhìn theo hướng Ngô Song rời đi, hừ một cái, xoay người đi về phía văn phòng giám đốc Du.

—————...—————

#Pi: hôm nay làm một hơi ba chương luôn, mỗi tay mỗi mắt quá bà con ới. >×<

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cáo Trạng.

Văn phòng lão Du.

"Liêu tổng, đây là hạng mục dự án gần đây nhất, mời ngài xem qua."
Lão Du cung kính đem văn kiện đưa cho Liêu Tiến xem. Trong lòng có chút bồn chồn.

Ở công ty, từ trước đến nay Liêu Tiến là người làm việc rất mau lẹ, thần long thấy đầu không thấy đuôi. Mặc dù muốn thị sát công việc, cũng sẽ kêu bọn họ mang tài liệu lên văn phòng tổng tài báo cáo. Chưa bao giờ thấy hẩn giống như hôm nay, tự mình tới đây thị sát, còn đến bất ngờ như vậy.

Trong lòng lão Du rất bất an, nhưng Liêu Tiến lại thản nhiên. Hiện tại hẩn ăn mặc một thân tây trang màu đen, ngồi ở bàn làm việc của lão Du, hai mắt nhìn chăm chú phương án trong tay. Ngón tay thon dài lật từng tờ văn kiện, mỗi một con chữ hay một số đều thoát không khỏi đôi mắt sắc bén như chim ưng của hẩn. Đôi khi nhíu mày một cái, nhưng lại không nói gì, tựa như trong lòng đang tính toán gì đó.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau lưng lão Du mồ hôi đã thấm ướt một mảng áo.

Bỗng nhiên, ngón tay Liêu Tiến dừng lại ở một tờ văn kiện, nhẹ nhàng gõ gõ một chút, ngẩng đầu nói: "Giám đốc Du."

"Có!" thiếu chút nữa lão Du đã nhảy dựng lên, kiềm chế sự thấp thỏm trong lòng, thật cẩn thận hỏi: "Liêu tổng, phương án có gì không ổn sao? Tôi lập tức cho người sửa lại!"

"Rất tốt." Liêu Tiến cúi đầu, quét mắt đến phương án trong tay. Ngoài bìa phương án có ghi tên người phụ trách_Ngô Song. Mạnh mẽ có lực, tự nhiên hào phóng, hoàn toàn không giống nét chữ của phụ nữ.

"Thiếu Tắc bên kia như thế nào rồi?" Liêu Tiến đột nhiên hỏi.

Lão Du vẫn đang thấp thỏm, nghe hẳn hỏi bất ngờ như vậy, cũng vội vàng báo: "Ngài yên tâm đi Liêu tổng, tôi đã sắp xếp cho Phương thiếu đi theo Ngô Song học tập, cô ấy là một cấp trên rất giỏi, làm việc nghiêm túc đáng tin cậy. Có cô ấy chiếu cố Phương thiếu, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì không hay xảy ra!"

"Phải không?" Hai mắt Liêu Tiến hơi nheo lại, ý vị xa xa.

Lão Du bị câu hỏi không đầu không đuôi này làm cho chột dạ, đoán không ra ý tứ câu nói này là xác nhận, hay là vẫn hoài nghi.

"Thịch thịch thịch!"

Một trận tiếng gõ cửa vang lên, La Hãn Quốc ở ngoài cửa hỏi: "Giám đốc Du có trong đó không? Tôi là tiểu La, có chuyện quan trọng muốn nói với ngài."

"Có chuyện gì lát nữa nói sau." Lão Du không kiên nhẫn mà nói.

"Không được giám đốc Du, chuyện này không thể chờ, nếu chờ, Ngô Song liền đem công ty chúng ta náo loạn như cái chợ mất!" La Hãn Quốc một lòng nghĩ đến cáo trạng với lão Du, lời nói nên càng nặng càng tốt. Hẳn nào biết trong văn phòng lão Du hôm nay có nhân vật lớn là Liêu Tiến.

Sắc mặt lão Du suy sụp, vừa nãy trước mặt Liêu Tiến hần còn khen Ngô Song, La Hần Quốc lại lựa đúng lúc này đến phá đám, không phải làm hần mất mặt rồi sao?

Lão Du cắn răng mở miệng, thấp giọng cảnh cáo: "Cậu nói bậy cái gì đó? Có chuyện gì đợi lát nữa nói sau. Giờ thì đi đi."

"Chờ một chút." Liêu Tiến cắt lời lão Du, nói: "Cho cậu ta vào."

Lão Du hết cách, hậm hực ra mở cửa, oán giận trừng mắt nhìn La Hần Quốc, trong lòng nghĩ muốn giết chết tên đàn này đi.

La Hần Quốc bị ánh mắt này của lão Du dọa sợ, khoé mắt thấy trong phòng còn có người khác, cả khuôn mặt lập tức chuyển sang trắng: "Liêu...Liêu tổng?!"

"Vào đi." Liêu Tiến nói.

"Liêu tổng cho cậu vào, còn đứng đó thất thần làm gì?" Lão Du thúc giục, vẻ mặt không vui.

Lúc này, La Hần Quốc như đứng trước họng súng. Hần nghĩ, nếu ở trước mặt Liêu Tiến cáo trạng Ngô Song một chút, nói không chừng có thể nhân dịp này đuổi cô ta ra khỏi công ty. Nghĩ vậy hần lập tức lấy lại tinh thần, đánh bạo đi vào.

"Vừa rồi cậu nói ai muốn náo loạn công ty?" Liêu Tiến hỏi thẳng vào vấn đề.

La Hần Quốc đã chuẩn bị tốt lí do thoái thác, Liêu Tiến vừa hỏi, lập tức nói: "Liêu tổng, tôi nói chính là tổ trưởng Ngô Song đó. Ngài không biết, cô ta càng ngày càng vô pháp vô thiên mà."

"Vô pháp vô thiên thế nào? Nói tôi nghe một chút." Liêu Tiến xoay xoay cây bút trên bàn, nhìn như không để ý hỏi.

"Là như thế này, vốn dĩ tôi cho rằng cô ta tính tình cau có một chút thôi, cũng không có gì ghê gớm. Bây giờ mới biết được, thì ra cô ta đã luyện nhu đạo nhiều năm nay, đánh người rất lợi hại. Mấy ngày hôm trước, cô ta đem bạn trai cũ ra đánh, còn đánh đến mức phải vào bệnh viện. Chuyện này đã lan truyền khắp công ty, thật sự ảnh hưởng không tốt. Hôm nay tôi gặp Ngô Song, ý định khuyên cô ta vài câu, làm việc không nên bốc đồng như vậy, hãy nghĩ đến hình tượng của công ty. Không ngờ lòng tốt của tôi bị cô ta xem như lòng lang dạ sói, còn muốn ra tay đánh tôi, thật quá vô lý mà! Liêu tổng, đây là công ty, mọi người từ trên xuống dưới ai cũng nhìn, cô ta vô pháp vô thiên như vậy, thật sự là chà đạp lên hình tượng của công ty chúng ta mà!"

La Hãn Quốc nói hăng hái như vậy, nói đến hình tượng Ngô Song như một nữ ma đầu độc ác. Ngay cả lão Du bên cạnh nghe cũng nhú mào. Cô Ngô Song này, sao lại biết chọn thời điểm gây phiền phức cho hãn vậy chứ?

Nhưng Liêu Tiến không bị La Hãn Quốc làm kích động, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Cô ấy đánh cậu sao?"

La Hãn Quốc ngẩn ra, cười mỉa: "Có nhiều người nhìn thấy như vậy, cô ta còn chưa dám xuống tay với tôi, nhưng mà cô ta dùng ngôn ngữ công kích tôi!"

"Cô ấy công kích cậu thế nào?" Liêu Tiến ngược mắt lên, nhìn thẳng La Hãn Quốc.

Ánh mắt Liêu Tiến như lưỡi dao sắc bén, tựa hồ có thể nhìn thấu những lời giả dối của hãn. La Hãn Quốc lập tức chột dạ: "Cô ta.... mắng mắng tôi hèn...."

Liêu Tiến thu hồi ánh mắt, cười một trận: "Nói rất đúng."

La Hãn Quốc cả người đều ngây dại: "Liêu tổng..."

"Không cần phải nói nữa!" Liêu Tiến bỗng nhiên đập bàn một cái, đứng lên, ngữ khí trở nên sắc bén chất vấn: "Nếu đã nói không dám đánh cậu, vậy cậu lấy cái gì nói người ta vô pháp vô thiên? Cậu chửi bới công nhân của công ty như vậy, mới thật sự phá hủy hình tượng công ty đó."

Thiếu chút nữa La Hãn Quốc quỳ xuống luôn rồi, "Liêu tổng, ngài đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn chửi bới cô ta. Thật sự cô ta đã đánh bạn trai cũ đến mức nhập viện, chính miệng Vương Trường Tuấn là bạn trai cũ của Ngô Song nói, mỗi người trong công ty đều biết, là sự thật!"

"Chính mắt cậu thấy cô ấy đánh?" Liêu Tiến lạnh mặt hỏi.

"Là là là Vương Trường Tuấn nói nói nói..." La Hãn Quốc còn muốn giải thích.

Lão Du nghe không nổi nữa: "Đủ rồi! La Hãn Quốc, người ta trước mặt bạn trai thế nào, đó là việc riêng của người ta. Mỗi ngày công ty đều có lời đồn, có phải cậu thật sự muốn đến báo cáo với Liêu tổng không? Cậu rảnh rồi lắm sao? Công việc của tổ các người đã làm xong hết rồi sao? Vậy thì đi quét dọn hết các WC ở tầng này đi. Nếu quét không xong không được tan làm."

"Nhưng mà..."

"Còn không mau cút đi!"

"Vâng, giám đốc Du." La Hãn Quốc kiêu căng ngạo mạn tới, mặt xám mày tro rời đi, hoàn toàn không biết mình chọc vào ổ kiến rồi.

La Hãn Quốc vừa đi, lão Du nhanh chân xoay lại hướng Liêu Tiến cười làm lành, nói: "Liêu tổng, ngài đừng nghe hăn nói bậy. Ngô Song đã ở công ty được bảy năm, công trạng của cô ấy ngài đều biết đến, nhân phẩm của cô ấy tôi xin cam đoan, Phương thiếu đi theo cô ấy tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì."

"Nếu vậy thì tốt." Liêu Tiến nói xong, xụ mặt ra khỏi văn phòng lão Du.

Lão Du phía sau cung kính tiễn Liêu Tiến đi.

_____..._____

Tác giả có lời muốn nói:

Chương thứ 13 rồi, đến lúc cho Liêu tổng của tôi lên sóng a. Nếu không mọi người còn tưởng lão Du mới là nam hai à. Ha ha ha ha....

Lão Du lên tiếng: lúc còn trẻ tôi cũng là một soái ca nha cô Cẩm. -_-

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tin Tưởng Tuyệt Đối.

"Tin nóng, tin nóng đây!!!!" Ngũ Hoa hấp tấp chạy vào phòng làm việc của tổ mình. Khỏi thịt mỡ trên mặt thiếu chút nữa cười ra nếp gấp, "Các người nói thử xem, tôi vừa thấy gì trong WC? Ai u má ơi, buồn cười chết mất thôi!"

"Có gì mà làm ghê vậy, cô thấy quỷ sao?" Tiểu Trà bị làm cho hoảng sợ, tức giận hỏi.

Ngũ Hoa đoạt lấy khoai lát trong tay Cái Lầu, vừa ăn vừa kể lại: "Thấy quỷ có gì lạ? Tôi thấy La hán quả cùng đám thuộc hạ trong tổ quét dọn WC, giám đốc Du ở bên cạnh giám sát. Đó mới lạ chuyện lạ hiếm gặp đó!"

La hán quả là biệt hiệu của La Hãn Quốc, đến nỗi thuộc hạ tổ b của hãn cũng bị mọi người ở phía trước chữ b thêm vào chữ s*. Điều này chứng minh mọi người đều ghét luôn cả tổ của hãn.

* sb có nghĩa là "ngu ngốc" (sb = 傻屌, 傻 đọc là sọ, nghĩa là ngu xuẩn)

"Cái gì?" Tiểu Trà với Cái Lầu đều không tưởng tượng được, mở to hai mắt nhìn. La Hãn Quốc có tiếng là vua nịnh nọt, thường xuyên nịnh đến giám đốc Du vui vẻ ra mặt, sao bỗng dưng lại bị phạt quét dọn WC?

"Ngũ Hoa, không phải cô hoa mắt đó chứ?"

"Lừa các người làm gì? Tôi còn chụp cả ảnh lại, định share cho mỗi người một tấm, không tin thì xem này!" Ngũ Hoa đem điện thoại ra làm bằng chứng.

Mọi người tò mò vây lại xem, vừa thấy hình tức khắc liền cười ầm lên.

"Ha ha ha ha ha.....Thật sự không tin nổi mà! Đám người sb thật sự đi quét dọn WC a! Sau này không thể gọi bọn họ tổ sb nữa rồi, phải sửa lại gọi tổ WC mới đúng!"

"Vậy tên La hán quả kia nên gọi là sở trường? La sở trường! Ha ha ha ha ha.....chị Ngô Song....." Cái Lầu đang cười sảng khoái, bỗng nhiên thấy Ngô Song đi tới, lập tức ngưng cười.

"Chào chị Ngô Song!" Ngũ Hoa với Tiểu Trà cũng ngưng cười theo, khoé mắt còn đọng lại ít nước mắt vì khi nãy cười ra nước mắt luôn.

Ngô Song quét mắt một vòng ba người, hỏi: "Cười cái gì?"

Ngũ Hoa không cần che che giấu giấu, nhanh chóng đem điện thoại đến đưa cho Ngô Song xem, "Báo cáo chị Ngô Song, tôi mới nhìn thấy giám đốc Du phạt tổ sb dọn WC. Đây là ảnh tôi chụp lại, mời chị xem qua!" Nói xong, bắt đầu không nhịn được mà cười trộm.

Ngô Song biết tính cách của ba cô gái này, nên không trách bọn họ, nhưng đối với chuyện của La Hãn Quốc thì không có hứng thú, chỉ nhắc nhở vài câu: "Đừng cười nhiều như vậy, không nên vui sướng khi người khác gặp họa, có câu cười người hôm trước hôm sau người cười."

Lời nói của Ngô Song lập tức thức tỉnh mọi người, thân là tổ viên tinh anh của tổ kế hoạch a, ngày thường đám Ngũ Hoa các cô hay hi hi ha ha, nhưng tính giác ngộ phải có.

Tất cả mọi người đều biết, ngày thường giám đốc Du có tiếng là một con hổ mặt cười. Nếu muốn phạt người khác cũng mỉm cười tùm tùm mà đem người gọi vào văn phòng, thao thao bất tuyệt giảng một tràn đạo lý. Cuối cùng âm thầm mà trừ tiền lương của bọn họ. Ngoài mặt vẫn duy trì cho mình hình tượng giám đốc thân thiện dễ gần.

Nhưng hôm nay lão nổi trận lôi đình, phạt người tổ b đi quét dọn WC, còn tự mình giám sát. Có thể thấy được cơn tức lớn đến mức nào. Không chừng còn có thể liên lụy người vô tội chứ không đùa.

"Tôi biết rồi chị Ngô Song, tôi sẽ lập tức xóa mấy tấm ảnh này." Ngũ Hoa nhanh tay xóa hết ảnh chụp, sợ người tiếp theo quét dọn WC sẽ là mình.

"Ừ, đến giờ nghỉ trưa rồi, đi ăn cơm trưa đi." Nói xong, Ngô Song liền rời khỏi.

"Chờ một chút!"

"Còn chuyện gì nữa sao?" Ngô Song hỏi.

Chỉ thấy ba người đưa mắt ra hiệu cho nhau, cuối cùng Ngũ Hoa đứng dậy, hỏi: "Chị Ngô Song, chị muốn đến nhà ăn sao?"

"Ừm."

"Đi một mình sao?"

"Ừm." Diêu Thiên Thiên vừa mới bị gọi đi công tác bên ngoài, tạm thời không thể về kịp giờ cơm trưa.

"Hay là chúng ta cùng đi?"

Ngô Song có chút lạ lẫm, tuy rằng mọi người là đồng nghiệp làm cùng một tổ, nhưng cô rất ít khi đi ăn cơm cùng với họ. Có lẽ vì mình đã già rồi,

không hợp với những người trẻ tuổi này chẳng? Cô chưa từng nghĩ đến muốn cùng các cô gái này ăn cơm. Mà cơ hồ bọn họ cũng không nghĩ sẽ ăn cơm cùng Ngô Song, giống như giữa cấp trên và cấp dưới luôn có một khoảng cách, chưa từng vượt qua.

Thế nhưng hôm nay, ba cô gái này chủ động đưa ra lời mời, không biết trong hồ lô có bán được gì*?

*Ý chỉ sự nghi ngờ. Ở đây NS nghi ngờ bọn NH chỉ đơn thuần là mời đi ăn chung hay còn mục đích nào khác.

Trầm ngâm một lúc, trước ánh mắt mong đợi của ba người kia, Ngô Song đành gật đầu, "Cùng nhau đi."

"Tôi cũng đi." thu gọn hết các thứ trên bàn, Phi Dao đứng lên, vẻ mặt so với ba cô gái kia tự nhiên hơn nhiều.

"Đi thôi." Ngô Song dẫn đầu xoay người, tất cả mọi người đều vui vẻ đi theo phía sau, cùng đi đến nhà ăn dưới lầu dành cho công nhân.

Trên đường đi đến nhà ăn, vẫn có rất nhiều ánh mắt không mấy thiện ý dành cho Ngô Song. Nhưng ngại phía sau cô còn có đám thuộc hạ, ít nhất không xảy ra tình huống như buổi sáng gặp phải La Hãn Quốc.

Từng người một chọn đồ ăn, tìm một cái bàn tròn ngồi xuống, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Ngũ Hoa là người hay nói, tất nhiên bây giờ cũng không ngoại lệ, cô mở miệng đầu tiên, cảm thán nói: "Hôm nay là ngày lành, tổ chúng ta hiếm khi ăn chung với nhau như vậy, đáng tiếc thiếu một người. Tiểu tử Đĩa bay này xin nghĩ không đúng lúc mà."

"Lại nói khoảng thời gian trước Đĩa bay cứ dờ dờ ươn ươn. Ngày đó tôi còn cố ý hỏi cậu ấy làm sao vậy, cậu ấy nói mình bị bệnh, tôi hỏi bệnh

gì, cậu ấy nói bệnh tương tự, thật không đứng đắn gì cả." Tiểu Trà nói.

Mặt Cái Lầu bỗng nhiên nghiêm túc lại: "Nói không chừng cậu ấy thật sự bị bệnh đó. Trước kia tôi từng xem qua tướng số, có nói đàm ông lớn lên xinh đẹp, cười hì hì suốt ngày, quả thật là có bệnh, không biết chừng còn là bệnh nan y!"

"Không phải chứ, chẳng lẽ Đĩa bay bị bệnh thật sao? Bệnh gì vậy ta, không phải là....."

"Là bệnh tâm thần."

Đang lúc trò chuyện náo nhiệt, bỗng vang lên một giọng nói nhàn nhạt, cả bàn ăn đều ngẩn cả người, đem ánh mắt nhìn đến nơi phát ra giọng nói kia, Ngô Song. Ngay cả Phi Dao trầm tĩnh ít nói, giờ phút này hiện ra chút kinh ngạc trên mặt.

Chính Ngô Song cũng ngây ngẩn cả người, cô thật không tưởng tượng nổi mình lại đi nói chuyện phiếm với đám người trẻ tuổi này. Chỉ là nghĩ trong lòng, thế nhưng đã nhanh chóng nói ra miệng.

Sau ba giây đứng hình, Ngũ Hoa dẫn đầu bật cười ra tiếng: "Ha ha ha ha, chị Ngô Song, chị thật có khiếu hài hước, ha ha ha ha!" Sau đó mọi người cũng nở nụ cười theo.

"Chị Ngô Song, chị cũng biết nói đùa như vậy, tôi vẫn luôn cho rằng chị rất nghiêm túc."

"Ha ha ha, tôi cũng nghĩ chắc Đĩa bay bị bệnh tâm thần thật."

Về mặt Ngô Song bất đắc dĩ, nhìn Phi Dao: "Buồn cười thật sao?"

Phi Dao suy nghĩ, sau đó nghiêm túc gật đầu.

Thật sự Ngô Song cũng không biết tại sao mọi người cảm thấy lời nói của cô buồn cười, rõ ràng cô cảm thấy Phương Thiếu Tắc bị tâm thần mà.

Nếu không có bệnh, đường đường là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Phương Tín, vì sao lại muốn chạy đến công ty nhỏ này thực tập? Nếu không có bệnh, một người trẻ mới có 23 tuổi, sao lại quần lầy lão bà 30 tuổi không buông? Nếu không có bệnh, hẳn có thể đi tìm những cô gái trẻ tuổi phóng túng, sao lại cố tình hôn cô làm gì?

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, Phương Thiếu Tắc có bệnh, bệnh thật sự nặng! Nhưng mọi người không biết giờ phút này trong đầu Ngô Song đang nghĩ cái gì. Ở trong mắt mọi người, tổ trưởng nghiêm túc của bọn họ đang dần trở nên hoà đồng hơn.

Cô bắt đầu đồng ý để mọi người gọi mình là chị Ngô Song, bắt đầu dùng smartphone, dùng mạng xã hội, bắt đầu lo lắng cho mọi người trong tổ bị giám đốc Du trách phạt, còn có ý tốt nhắc nhở mọi người. Thậm chí còn cùng bọn họ ăn cơm, nói đùa.

Thật ra, trong mắt các thành viên tổ a, Ngô Song vẫn là một người lãnh đạo, cô làm việc công chính, có thực lực. So với người bên tổ b kia (nói La Hãn Quốc), suốt ngày chỉ biết đoạt công lao của thuộc hạ thì bị cô bỏ xa mấy con phố.

Huống chi, Ngô Song còn xinh đẹp, đừng nói là ở công ty nhỏ này, ngay cả trong tập đoàn Phương Tín cũng không tìm ra một người tài mạo song toàn như cô. Còn không dựa vào quy tắc ngầm đi lên, tuyệt đối là tìm không thấy!

Ngô Song không biết, thật lòng đám thuộc hạ sùng bái cô, xem cô như nữ thần vậy.

Bây giờ, bỗng nhiên nữ thần trở nên thân thiện với bọn họ như vậy, còn giao lưu với họ ngoài giờ làm việc. Khỏi phải nói bọn họ vui cỡ nào.

Mặc kệ chuyện Vương Trường Tuấn, mặc kệ những chuyện đồn đại vớ vẩn, ở tổ kế hoạch a này, không ai hoài nghi nhân phẩm Ngô Song cả. Trước đây đã không, hiện tại lại càng không!

"Chị Ngô Song, thật ra hôm nay chúng tôi mời chị ăn cơm là có nguyên nhân." Ngũ Hoa cười đủ rồi, bắt đầu nói thật với Ngô Song.

"Nguyên nhân gì?" Ngô Song hỏi.

"Không phải vì chuyện tên La Hán quả nói xấu sau lưng chị sao? Tan làm ngày hôm qua, tôi còn nghe được mấy tổ viên tổ sb đứng ngoài cửa nói chuyện, nói các thành viên tổ a chúng ta không đoàn kết, ăn cơm cũng không ăn chung với nhau. Còn nói chúng tôi đều sợ chị, xa lánh chị, thật làm tôi tức muốn chết!"

"Cũng đúng lúc, tôi với Ngũ Hoa cùng nhau ra về, vừa lúc nghe được, thật tức chết chúng tôi mà. Sao bọn họ có thể bịa đặt như vậy? Thật quá đáng!" Tiểu Trà liên tục gật đầu.

"Cho nên buổi tối chúng tôi có thảo luận, quyết định tìm chị cùng ăn cơm, chứng minh cho mọi người thấy là đám người tổ sb bịa chuyện, tổ chúng ta thật sự đoàn kết. Chúng tôi sẽ không tin lời Vương Trường Tuấn nói đâu, trước kia chị của Cái Lẩu có ở chung khu nhà đại học với hắn, hắn ở đại học ngoại tình với một đồng các cô gái chung ký túc xá, toàn trường đều biết, hắn dám nói thật sao?"

"Đúng đúng đúng, chị tôi học cùng trường với hắn. Vương Trường Tuấn một phòng ngủ chung với tám cô nữa kìa!" Cái Lẩu gật đầu như giã tỏi.

Ngô Song thực khiếp sợ, không phải vì tật phong lưu của Vương Trường Tuấn trước kia, mà bởi vì thuộc hạ tổ kế hoạch a của cô. Bọn họ tin tưởng cô như vậy, thật sự cô chưa từng nghĩ đến.

Giờ phút này nhìn bọn họ như ấu trĩ, hành vi xúc động, nhưng đều xuất phát từ nội tâm, chân thành quan tâm tới Ngô Song. Thậm chí làm cho người luôn luôn lạnh nhạt như cô cũng cảm động đến mức nói không nên lời.

Sửng sốt hồi lâu, Ngô Song khó khăn mở miệng: "Thật ra mọi người không cần...."

"Ôi xem nào, không phải bạn gái cũ của tôi đây sao?" Giọng nói vừa phát ra đã làm cô chán ghét, lập tức cắt ngang sự cảm động của Ngô Song.

Nhìn theo hướng phát ra giọng nói này, lập tức, mọi người ở đó liền bốc lên hừng hực lửa giận. Vương Trường Tuấn, chính là tên cận bã này!

—————...—————

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tuổi Trẻ Thật Sung Sức!

Hiện tại đang là giờ ăn cơm trưa, gặp nhau ở nhà ăn cho công nhân là chuyện bình thường. Nhưng đám người Vương Trường Tuấn kia khẳng định là cố tình tìm tới, ý muốn mang nhiều người lại nhục mạ Ngô Song một phen, báo thù cho ngày đó bị cô đánh.

Lần đầu gặp lại sau khi chia tay, Ngô Song đối với hắn đã thất vọng đến cực điểm, đến nhìn cũng lười nhìn hắn một cái. Nhưng đám thuộc hạ của cô thì lòng đầy căm phẫn với hắn.

Ngũ Hoa lên tiếng trước, cất giọng châm chọc: "Ô, không phải người nào đó mới ra viện sao? Sao lại xuống đây ăn cơm rồi, không cần uống thuốc à?"

"Có uống thuốc cũng không trị hết bệnh cho hắn đâu!" Tiểu Trà nói tiếp.

"Hết thuốc chữa rồi, là bác sĩ bó tay rồi đó!"

"Ha ha ha...." Đám người Ngũ Hoa cười rộ lên.

Vốn dĩ Vương Trường Tuấn muốn đến báo thù, không ngờ còn chưa nói được câu nào, đã bị đám người trước mặt này nhục mạ. Lập tức trên mặt hắn đen thui một mảng.

"Các người nói cái gì, miệng thật không sạch sẽ mà!" Hắc nổi giận đùng đùng, đi tới hỏi tội.

"Ai nói gì đâu nào?" Ngũ Hoa từ chỗ ngồi đứng lên, khí thế bức người, "Chúng tôi đang nói chuyện trên trời dưới đất, có nhắc đến ba chữ Vương Trường Tuấn sao? Anh chột dạ là chuyện của anh, mắc mớ gì đến chúng tôi? Phiền anh nói chuyện cho có lý một chút, nếu không ăn cơm, thì có thể về uống thuốc, đừng ở đây cắn càn nha."

Vương Trường Tuấn bị Ngũ Hoa châm chọc đến nghẹn họng, nhưng đầu óc hắc cũng nhanh nhẹn, lập tức chĩa mũi giáo về phía Ngô Song, cười lạnh: "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Thuộc hạ của Ngô tổ trưởng đào tạo quả nhiên lợi hại."

Vương Trường Tuấn vừa nói xong, toàn bộ nha ăn đều yên tĩnh. Hiện tại, ở công ty này đều biết hai người này đã thật sự chia tay, bọn họ đều muốn tận mắt chứng kiến bản tính "người đàn bà đánh đá" của Ngô Song trong miệng Vương Trường Tuấn nói tới thật sự như thế nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ngô Song nhìn như không có ý muốn phản bác lại hắc. Cô chỉ tập trung ăn cơm của mình, ăn chậm nhai kỹ, bình tĩnh thông dong, dường như mọi chuyện đang xảy ra xung quanh không liên quan gì đến mình.

Tình cảnh này, Vương Trường Tuấn cảm thấy khó chịu, giống như hắc dùng hết sức đâm một cái thật mạnh, nhưng là đánh vào cái gối bông vô lực, mặt mũi đều mất hết rồi.

"Ngô Song, cô giả lơ làm gì, tôi đang nói chuyện với cô đó." Vương Trường Tuấn cố tình nói to hơn một chút.

Rốt cuộc Ngô Song cũng buông đũa, lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau miệng. Lúc này mới ngẩng đầu, nhìn thẳng Vương Trường Tuấn, bình tĩnh như cũ nói: "Được, anh nói, tôi nghe."

Giờ phút này, phong thái cô điềm tĩnh, ánh mắt trong sáng, không mang chút cảm xúc nào, hoàn toàn không giống người được miêu tả là "người đàn bà đánh đá" từ miệng của Vương Trường Tuấn.

Ngược lại là Vương Trường Tuấn, mặt đỏ cả lên, bộ dạng then quá hoá giận, tỏ rõ vẻ thiếu tự tin.

Bọn người vây xem không bị mù, lúc này nhìn không được châu đầu ghé tai nhau, nhìn Vương Trường Tuấn với ánh mắt mang vài phần nghi ngờ.

Hiện tại, Vương Trường Tuấn đã lờ leo lên lưng cọt, không thể xuống. Hắn lại là tay già đời, nếu chưa lộ ra bản chất thật, hắn có thể chọc cho Ngô Song phản kháng lại, để mọi người tin lời hắn nói, cô thật sự rất thô lỗ, bạo lực. Nhưng một khi đã lộ ra bản chất, chỉ số thông minh liền không đủ dùng.

"Được, nếu cô đã nói như vậy, tôi đây sẽ nói cho rõ ràng. Ngô Song, tôi đã nhìn lầm cô!" Vương Trường Tuấn lớn tiếng nói, dường như sợ người xung quanh nghe không rõ.

"Lúc trước tôi yêu thích cô, là bởi vì tôi cho rằng cô là người rất có giáo dục, là một cô gái hiểu lý lẽ. Đến khi qua lại với cô một thời gian gian, tôi mới biết được, là cô đang nguy trang, những gì người ta thấy được đều là giả dối. Chẳng những cô ngang ngược vô lý, còn thường xuyên sử dụng bạo lực với tôi. Thực sự tôi không chịu nổi nên đề nghị chia tay, cô lại đánh tôi đến mức phải vào bệnh viện.

Hiện tại trên người tôi vết thương còn chưa khỏi hẳn, cô ở trước mặt mọi người giả bộ như mình ngay thẳng lắm, cô định giả bộ cho đến khi nào? Hôm nay, Vương Trường Tuấn tôi ở chỗ này, vạch trần bộ mặt thật của cô cho mọi người thấy. Cô ở trước mặt các đồng nghiệp che giấu giới thế nào, tôi sẽ cho mọi người thấy được rốt cuộc cô là hạng phụ nữ gì!"

"Vương Trường Tuấn, anh vu khống!" Ngô Song không lên tiếng, Ngũ Hoa đã nổi giận trước, chỉ vào mũi Vương Trường Tuấn mắng, "Tôi đã theo chị Ngô Song ba năm, nhân phẩm chị ấy ra sao tôi rõ hơn các người nhiều. Anh nói chị ấy bạo lực sao? Tôi không tin!"

Vương Trường Tuấn bày ra bộ dáng uất ức: "Vị đồng nghiệp này, nhìn dáng vẻ của cô còn chưa kết hôn phải không? Có một số việc cô không hiểu, tôi cũng hết cách."

Những lời này của hắn, lực sát thương có thể so với biển sâu ngư lôi*. Lập tức, trong đám người xung quanh sôi nổi hẳn lên, một số người nghe hiểu thì che miệng cười trộm. Tiện thể giải thích lại cho những người nghe không hiểu kể bên. Sau đó bắt đầu mọi người cười rộ lên.

*Biển sâu ngư lôi: ý chỉ câu nói ý vị thâm sâu, có ngụ ý kín là mỉa mai.

Rõ ràng lời này Vương Trường Tuấn nói cho mọi người nghe. Bề ngoài Ngô Song rất nghiêm túc, nhưng trên phương diện nào đó, cô bạo lực không chịu nổi. Cho nên hắn mới đòi chia tay.

Cách bôi nhọ như vậy quá mức hèn hạ, không để cho người khác đứng ra chứng minh nhân phẩm thay Ngô Song, mà còn làm tổn hại đến danh dự của một cô gái. Nếu bây giờ cô đứng ra phủ nhận, thì chẳng phải càng bôi càng đen sao? Vĩnh viễn không có ngày xoay trở tình hình.

Có nhiều ánh mắt đều chú ý lên người Ngô Song, sắc mặt trước sau vẫn thản nhiên của cô rốt cuộc cũng có chút biến hoá. Tên Vương Trường Tuấn không biết xấu hổ này đã chạm đến giới hạn của cô. Trừ bỏ những uỷ khuất trong lòng, phần lớn chính là cô hối hận mình đã nhìn lầm người.

Ngô Song cắn răng, bất tri bất giác mà nắm chặt tay.

Nhìn thấy mặt Ngô Song có chút biến hoá, trong lòng Vương Trường Tuấn rất đặc ý. Mục đích hôm nay của hắn là bức Ngô Song thất thổ trước mặt mọi người, như vậy hắn mới có chứng cứ chứng minh lời nói của mình tất cả đều là thật. Làm cho tất cả mọi người chán ghét Ngô Song, đuổi cô ra khỏi công ty.

Khi gian kế của Vương Trường Tuấn sắp thực hiện được, bỗng nhiên một bóng người vọt lại đây, bắt lấy cổ áo Vương Trường Tuấn, nắm đảm hướng đến mặt hắn mà giáng xuống. Cả người hắn liền lảo đảo rồi ngã trên mặt đất, kéo theo đó là một đồng các tô đĩa chén bàn ghế cũng đổ theo.

Một tiếng kinh hô vang lên, Vương Trường Tuấn nằm trên mặt đất đau đến mức kêu to. Còn chưa kêu được tiếng thứ hai, lại bị xách lên đánh tiếp, hắn không hề có sức đánh trả lại.

"Là Đĩa bay!" Cái Lầu là người đầu tiên phát hiện Phương Thiếu Tắc, kinh ngạc đến há to miệng.

Là hắn? Trong lòng Ngô Song cũng cả kinh.

"Thật sự là Đĩa bay, đi qua đó đi, mau đi khuyên can!" Ngũ Hoa rất hưng phấn, đang ăn dở cũng bỏ đó, đi lên khuyên can. "Không cần thận" đâm Vương Trường Tuấn một cái, còn âm thầm cấu hắn vài cái.

Chốc lát sau, toàn bộ người tổ a đều phản ứng lại, tất cả cùng đi qua đó. Ngoài miệng nói là đừng đánh, thật ra là lợi dụng lúc náo loạn mà nhào lên tấn (đánh) cho tên khốn này một trận, đánh cho đến khi hắn rống lên giống heo mới thôi.

Sau đó, đồng nghiệp làm chung bộ phận thị trường với Vương Trường Tuấn cũng đi lại đây, gia nhập hàng ngũ hỗn chiến.

Không lâu sau, đám người vây xem thật không nhìn được nữa, muốn đi khuyên can, vô tình va chạm với đám người ẩu đả, lập tức rống lên chửi

bậy, tức giận cũng nhào vô tham gia luôn. Trong lúc nhất thời, công nhân nhà ăn đều gà bay chó sủa, rất náo nhiệt. ٩(^▽^)

Duy nhất chỉ có Ngô Song, đứng ở trung tâm của cuộc hỗn chiến, không có động thủ. Cô không thể tưởng tượng mà nhìn Phương Thiểu Tắc, cảm xúc phức tạp.

Bỗng nhiên, Phương Thiểu Tắc dừng động tác, ngồi dậy, nhìn cô nháy nháy mắt, lộ ra nụ cười tiêu sái.

Trong khoảnh khắc đó, đầu óc Ngô Song trống rỗng.

"Cẩn thận!" Ngô Song vừa mới nói ra, tên kia không biết đã bị ai đánh lén.

"Ai, ai đánh tôi?" Lập tức Phương Thiểu Tắc xoay người lại, gia nhập đám người hỗn chiến. Đánh đến không kiên nhẫn gì, vui sướng tràn trề.

Ngô Song lấy lại tinh thần, nhìn bọn họ náo loạn công ty đến long trời lở đất, một cảnh hỗn loạn của đám người trẻ tuổi. Thế nhưng tâm tình lại cảm thấy vui vẻ hơn chút.

Tuổi trẻ thật tốt!

_____...

#Pi: Chúc cả nhà có buổi tối cuối tuần thật vui vẻ. ☺

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Gánh Vác Trách Nhiệm.

Trận náo loạn của công nhân ở nhà ăn giảng co gần mười phút, ngay cả bảo vệ của toà cao ốc cũng chạy tới, nhưng vẫn không khống chế được đám người này.

Sau khi Lão Du giám sát tổ b quét tước WC xong, rốt cuộc cảm thấy tâm trạng thoải mái một chút. Vốn định đến nhà ăn dùng cơm trưa, không ngờ vừa đi đến cửa nhà ăn đã nghe được động tĩnh rất lớn.

Bên ngoài, một đám người đứng xem náo nhiệt, vừa xem vừa bàn tán: "Mau mau mau, đánh nhau rồi, đánh nhau rồi!"

Lập tức, lão Du cười lạnh trong lòng. Khó lắm hôm nay Liêu tổng mới tới công ty, cũng không biết tên nào xui xẻo, lựa ngay lúc này gây rối như vậy. Nếu là đối thủ một mất một còn với lão, giám đốc nghiệp vụ Chu Thông thì không còn gì tốt hơn. Nghĩ thế lão Du có chút kích động.

Lão Du bước chân đi vào nhà ăn. Ngay sau đó, nụ cười trên mặt đông cứng lại, so với khóc còn khó coi hơn.

Giám đốc nghiệp vụ Chu Thông vẻ mặt tươi cười đi tới, vỗ bả vai lão Du an ủi: "Giám đốc Du, nén bi thương!"

Nén cái đầu người! Lão Du quay đầu, vốn định hung hăng trừng mắt liếc Chu Thông một cái, ai ngờ vừa quay đầu cả người liền suy sụp.

"Liêu....Liêu tông!" thanh âm lão Du run rẩy.

Chu Thông quay đầu theo, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa lập tức biến mất không thấy tăm hơi, thanh âm lo sợ gọi một tiếng: "Liêu tông."

Liêu Tiến một thân tây trang màu đen đi vào nhà ăn, sắc mặt âm u đứng ở cửa, cả người toả ra khí thế bức người. Ai nhìn thấy hăn đều không tự chủ mà lập tức ngừng lại, ghen một bên không dám nói lời nào.

Không đến một phút đồng hồ sau, một đám hỗn loạn đã dẹp yên. Phàm là người làm được một thời gian ở công ty đều biết, Liêu Tiến là một nhân vật lợi hại, những người động thủ vừa rồi nhin không được phát run lên.

Cả một đám người bên trong đang hoảng sợ, duy nhất chỉ có Phương Thiếu Tắc là khác biệt. Hăn chỉ liếc mắt nhìn Liêu Tiến một cái, lại hướng đến Vương Trường Tuấn đánh một quyền.

"Ai da!" ở nhà ăn đang yên tĩnh, tiếng kêu rên của Vương Trường Tuấn đặc biệt thê lương, người nghe được đều cảm thấy đau.

"Dừng tay!" Liêu Tiến nghiêm mặt, âm thanh trầm thấp mang theo mười phần uy hiếp, khiến người ta phát run.

Phương Thiếu Tắc "hừ" một tiếng, lại hướng phía Vương Trường Tuấn đập một cước.

"Phương Thiếu Tắc." Ngô Song thấp giọng, ở bên cạnh nhắc nhở hăn một tiếng.

Giọng nói này so với Liêu Tiến hữu dụng hơn nhiều, rốt cuộc Phương Thiếu Tắc cũng dừng tay. Hai tay rút túi quần, vẻ mặt thản nhiên như không có chuyện gì.

Liêu Tiến hướng phía Phương Thiếu Tắc mà đi tới, tất cả mọi người tự giác mà dẹt sang hai bên nhường đường. Không ai dám nói chuyện, chỉ dám nhìn trộm. Đoán xem chút nữa Liêu Tiến sẽ phát hỏa như thế nào, tiểu tử không biết trời cao đất dày này dám không xem lời Liêu tổng ra gì.

Khi Liêu Tiến sắp đi đến trước mặt Phương Thiếu Tắc, một thân ảnh nhỏ nhắn bước về phía trước một bước, chắn giữa hai người bọn họ.

Ánh mắt Liêu Tiến hơi động, hai đồng tử như dã thú nhìn con mồi, chăm chú nhìn vào cô gái can đảm chắn trước mặt mình.

Áp lực vô hình ép tới khiến Ngô Song có chút không thở nổi, nhưng ánh mắt của cô vẫn kiên định, mở miệng nói: "Liêu tổng, sự việc này cũng do tôi mà ra, tôi nguyện ý gánh vác hết trách nhiệm."

Những lời này của Ngô Song khiến mọi người lú lẫm. Tuy rằng sự việc này từ cô mà ra, nhưng vừa rồi, trong hoàn cảnh đó chỉ có mỗi cô là đứng bên ngoài, không động thủ với ai cả. Cô hoàn toàn có thể không chọn ngay lúc này chọc giận Liêu Tiến, thậm chí còn có thể tìm kẻ chết thay, trốn tránh trách nhiệm. Vì chức vụ, vì bảo vệ lợi ích của bản thân, làm như vậy cũng không quá phận.

Nhưng mà, Ngô Song không làm như vậy, cô nguyện ý đứng nơi đầu sóng ngọn gió, chủ động gánh vác trách nhiệm thay đám thuộc hạ. Giờ phút này, mọi người đều đã rõ, vì sao đám thuộc hạ khi này vì cô mà liều mạng.

"Cô dựa vào cái gì gánh vác?" Liêu Tiến nhìn cô, trên mặt lộ ra ý lạnh.

Đúng lúc này, Vương Trường Tuấn bị thương đã từ trên mặt đất bò dậy, kích động nói: "Đúng, không thể để ô ta tự gánh một mình như vậy! Trừ cô ta, còn có đám thuộc hạ của cô ta nữa. Không thể để một ai trốn thoát, tôi muốn đi kiện bọn họ, kiện đến khi bọn họ táng gia bại sản, kiện cho bọn họ ngồi tù!"

Liêu Tiến không vui nhúu mày.

Vương Trường Tuấn không thức thời, đi qua kéo lấy tây trang Liêu Tiến, "Liêu tổng, ngài phải làm chủ cho tôi, là bọn họ động thủ trước. Tất cả mọi người đều thấy, nhất định không thể để bọn người này tiếp tục ở công ty!"

"Câm miệng!" vốn dĩ Liêu Tiến đã khó chịu, giờ phút này nhìn Vương Trường Tuấn bị đánh mặt xưng như đầu heo, lửa giận trong lòng chợt nổi lên.

Vương Trường Tuấn bị hoảng sợ, ngử khí uỷ khuất mà gọi một tiếng: "Liêu tổng!"

Liêu Tiến chán ghét nhìn hằm một cái, nói với trợ lý Jason: "Tìm người dẫn cậu ta đến bệnh viện kiểm tra thân thể, kiểm tra luôn đầu óc."

"Vâng." Jason vâng lệnh, ra hiệu với bảo vệ bên cạnh, hai tên đàn ông cao lớn, một trái một phải xách Vương Trường Tuấn như cách con gà đi ra ngoài.

"Liêu tổng, ngài nhất định phải xử lý bọn họ, làm chủ cho tôi!" Vương Trường Tuấn vừa đi vừa kêu.

Bộ dạng hằm kêu cha gọi mẹ chặt vật như vậy, mà trong sự việc này đương sự Ngô Song phản ứng rất khéo léo. Giờ phút này, đã có không ít người đồng tình với Ngô Song. Một cô gái tốt đẹp như thế, mắt bị mù hay sao mà trêu chọc đến tên vô lại như vậy?

Liêu Tiến xử lý xong Vương Trường Tuấn, cũng không nóng lòng xử lý Ngô Song, mà quét mắt một vòng về bốn phía, lạnh lùng nói: "Ai có tham gia náo loạn thì ở lại, ai không liên quan trở về làm việc!"

Lời nói vừa dứt, một đám đông đứng xem náo nhiệt liền tản đi nhanh chóng. Trong đó cũng có một số người có tham gia ầu đả, đặt biệt là đám người ở bộ phận thị trường do Vương Trường Tuấn mang đến. Rõ ràng là có tham gia, lại chạy trốn mất.

Nhà ăn to như vậy, chỉ còn lại vài người, đương nhiên cũng bao gồm Ngô Song cùng các thành viên tổ a của cô. Lúc này, biểu tình của bọn họ rất kiên quyết, quyết tâm gánh vác cùng Ngô Song.

"Đi khai trừ những người có tham gia nhưng vẫn ngoan cố rời đi, công ty không cần loại người này." Liêu Tiến nói với Jason.

Hắn nói chuyện thanh âm cũng không lớn, nhưng bây giờ nhà ăn rất yên tĩnh, nên nghe có chút chói tai. Những người ở lại trừ may mắn ra, phần nhiều vẫn là sợ hãi, sợ bị tra ra rồi khai trừ còn hơn sợ bị trừng phạt.

"Còn các người, mỗi người viết bản kiểm điểm mười nghìn chữ, đem sự việc xảy ra viết rõ ràng. Ba ngày sau nộp cho giám đốc bộ phận rồi trình lên tôi." Còn tốt hơn bị khai trừ, mọi người nhẹ nhàng thở ra, nhưng sắc mặt vẫn không tốt hơn là bao.

Liêu Tiến này đủ tàn nhẫn, bản kiểm điểm của người phạm tội nộp cho giám đốc bộ phận, lại từ giám đốc tự mình nộp lên cho hắn. Chẳng phải làm giám đốc cũng bị mắng luôn sao. Ngày thường các giám đốc đã đủ tàn nhẫn rồi, tính thêm sự việc lần này, không biết trở về còn tra tấn bọn họ cỡ nào nữa!

"Cả cô nữa." ánh mắt Liêu Tiến lần nữa hướng về Ngô Song.

"Người là do tôi đánh, có chuyện gì cứ tìm tôi, không liên quan đến cô ấy!" Phương Thiếu Tắc đi ra, chắn trước mặt Ngô Song, nhìn thẳng vào Liêu Tiến không chút sợ hãi. Thậm chí có chút...khiêu khích!

Thấy một màn này, bọn họ đều chấn động, hoàn toàn không biết tên tiểu tử này lấy cam đảm đâu ra, hần dám chọc giận Liêu Tiến.

Nhưng Ngô Song thì không bất ngờ. Cô đi lên trước, nhìn Phương Thiếu Tắc, "Cậu nói ít vài câu đi." Rồi sau đó, không đợi Phương Thiếu Tắc trả lời, đã đi đến trước mặt Liêu Tiến nói: "Tôi có thể nói chuyện riêng với ngài được không?"

Liêu Tiến không cự tuyệt, nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Jason bên cạnh sớm đã hiểu ý tứ của hần, hướng Ngô Song đuổi tay ra mời: "Mời theo tôi."

"Chị Ngô Song!" Ngũ Hoa khẩn trương, bắt được cánh tay Ngô Song, vài người khác trong tổ cũng đi lại.

"Yên tâm đi, không có gì đâu." Ngô Song vỗ vỗ tay Ngũ Hoa, rồi sau đó nhìn đến Phương Thiếu Tắc, làm khẩu hình, "không được theo tôi."

Phương Thiếu Tắc vốn định đi theo, nghe vậy bước chân chợt dừng lại, vẻ mặt không cam tâm.

Lúc này Ngô Song mới yên tâm, một mình đuổi theo Liêu Tiến.

.....

Văn phòng Liêu Tiến.

Ngô Song đi theo Liêu Tiến vào văn phòng, Jason vẫn luôn đi theo bên người Liêu Tiến thì lui ra ngoài, còn biết ý đóng cửa lại.

Cửa văn phòng đóng lại, lúc này chỉ còn lại hai người một chỗ. Liêu Tiến xoay lưng lại, đứng hướng ra cửa sổ sát đất, hai tay đút túi quần.

Sau giờ Ngọ, ánh sáng chiếu vào phòng qua khung cửa sổ, tuy không chói mắt, nhưng có khí thế, làm cho thân ảnh thon dài đỉnh đầu Liêu Tiến thêm uy nghiêm hơn. Rõ ràng chỉ là người phụ trách công ty con dưới trưởng tập đoàn, lại có khí chất quân lâm thiên hạ, làm người khác cảm thấy bức bối khó chịu.

Ngô Song nhìn có chút thất thần, hồi ức cùng Liêu Tiến nỗ lực ở công ty mấy năm nay lại ùa về. Tác phong làm việc của hắn như sấm rền gió cuốn, làm người ta khâm phục sát đất.

"Không phải cô muốn cùng tôi nói chuyện sao? Nói đi." Bỗng nhiên Liêu Tiến xoay người, phá vỡ sự yên lặng.

Ngô Song lấy lại bình tĩnh: "Liêu tổng, trong khoảng thời gian này tôi gây cho công ty thêm không ít phiền toái. Lần này, chuyện cũng do tôi mà ra, tôi nguyện ý nhận lỗi và từ chức, hy vọng ngài có thể phê chuẩn."

"Ngô tổ trưởng, cô mang theo thuộc hạ đến náo loạn nhà ăn, còn đánh người, làm công ty tổn thất như vậy, hiện tại chỉ nghĩ rời đi, không phải quá đơn giản sao?"

"Chính xác sự việc này do tôi mà tạo nên, nhưng không phải do tôi cố ý gây sự, tổn thất của công ty tôi sẽ bồi thường. Nhưng xin ngài đừng làm khó tổ viên của tôi, bọn họ đi theo tôi đã mấy năm rồi, đều là nhân tài hiếm có, giữa họ lại công ty lấy công chuộc tội. So với đuổi đi còn có lợi cho công ty hơn nhiều."

"Cô nói cũng có lý, nhóm người bộ phận thị trường kia, cô cảm thấy nên xử lý thế nào cho tốt?" Liêu Tiến hỏi thẳng.

"Dám làm không dám nhận, giữ lại công ty cũng chỉ là tai họa." Ngô Song lạnh lùng mà nói.

Liêu Tiến bỗng cười rộ lên, rất có thâm ý nói: "Còn cô không làm mà dám nhận, vì tên nhóc kia, chịu ôm hết trách nhiệm vào người như vậy."

Ngô Song ngẩn ra, sau đó thản nhiên nói: "Liêu tổng nói như vậy sai rồi."

Dám nói hăng sai rồi, Liêu Tiến có chút thú vị nhìn Ngô Song, hỏi: "Cô nói thử xem, tôi sai chỗ nào?"

"Thứ nhất, chuyện này đích thực là do tôi mà ra, theo lý tôi nên chịu trách nhiệm. Thứ hai, Phương Thiếu Tắc có thân phận đặc biệt, căn bản không cần tôi ra mặt bao che. Thứ ba, hiện tại hăng chỉ là một viên chức bình thường, là thuộc hạ của tôi. Bởi vì hăng là cấp dưới của tôi, hăng làm sai là do tôi không dạy tốt, không có quan hệ gì với thân phận cả." Khi Ngô Song nói những lời này, ngẩn đầu, ưỡn ngực, hợp tình hợp lý, không có gì chột dạ.

Liêu Tiến không nói chuyện, nhìn chăm chăm Ngô Song, giống như đang suy nghĩ cái gì, ánh mắt thâm thúy nhìn xuyên thấu, như muốn nhìn thật rõ tâm tư của cô gái trước mặt này.

Người thường nếu như bị hăng nhìn như vậy, đã sớm sợ đến mức nhũn cả chân rồi, nhưng mà trước sau Ngô Song không hề thẹn với lương tâm.

Rốt cuộc, Liêu Tiến thu hồi ánh mắt, thần sắc hoà hoãn hơn nhiều: "Xem ra giám đốc Du đề cử không sai, đem Thiếu Tắc giao cho cô, quả thật làm người ta yên tâm."

Trong lòng Ngô Song căng thẳng, cảm thấy Liêu Tiến không phải là người xử phạt đơn giản như vậy.

"Nhưng mà Thiếu Tắc chính là một con sói nhỏ, không dễ dàng thuần phục. Nếu người đã giao cho cô quản, cô phải bỏ ra tâm tư chỉ bảo nó, có chuyện gì cứ trực tiếp báo với tôi. Nếu lại phát sinh chuyện như ngày hôm

nay, cô là tổ trưởng thì phải hoàn toàn chịu trách nhiệm." ánh mắt Liêu Tiến khiến Ngô Song rung mình, trong giọng nói rõ ràng mang theo sự cảnh cáo.

Ngô Song đã hiểu ý Liêu Tiến, hẳn muốn cô làm người chỉ điểm, giám sát nhất cử nhất động của Phương Thiếu Tắc. Nhưng mà, cô không nghĩ mình sẽ tham gia màn hào môn tranh đấu* nhà bọn họ. Chỉ là hiện tại, không đáp ứng thì không được rồi.

*Tranh giành tài sản, địa vị...của những người trong nhà, trong gia tộc với nhau.

"Tôi cam đoan, sẽ không để chuyện như thế này phát sinh lần nữa." Ngô Song đảm bảo.

"Tôi đây cũng yên tâm đem giao hẳn cho cô." Liêu Tiến đến gần một bước, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Ngô Song, rõ ràng mặt đang mỉm cười, nhưng so với vẻ mặt âm khí vừa rồi càng khiến người ta áp lực hơn.

"Vâng." Ngô Song cúi đầu, trong lòng có chút nặng nề.

.....

Ngô Song đi rồi, Jason đi đến, cung kính gọi một tiếng: "Liêu tổng."

"Chuyện vừa rồi, đừng cho người ở trên biết, đặt biệt là tên nói nhiều kia, nghĩ cách làm cho hắn ngậm miệng lại." tên nói nhiều mà Liêu Tiến nói đến hiển nhiên là chỉ Vương Trường Tuấn.

"Tôi sẽ giải quyết ổn thỏa, ngài cứ yên tâm."

"Còn nữa, tôi không muốn nhìn thấy người kia nữa." Ngĩ đến vừa rồi bị Vương Trường Tuấn bắt lấy cánh tay, Liêu Tiến chán ghét nhíu mày.

"Vâng." Jason gật đầu, sau đó liền hỏi, "Liêu tổng, ảnh chụp tối hôm qua, còn muốn gửi cho lão gia sao?"

"Cứ gửi, không được để ai biết." Liêu Tiến nói xong, khoé miệng không tự giác cong lên.

Việc này, quả thật là Ngô Song rất có ý tứ, không trách được, tối hôm qua là do Phương Thiếu Tắc đem cô về nhà. Thật ra hẳn muốn xem một chút, tiểu tử này tiếp theo sẽ làm ra những chuyện kinh thiên động địa gì nữa, thật là làm người ta mong chờ!

—————•—————

#Pi: ngày mai là thứ hai rồi, chắc hẳn t2 là ám ảnh của rất nhiều người, nhỉ? ^_^||

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bản Kiểm Điểm Siêu Đáng Yêu.

Ngô Song đi ra từ văn phòng của Liêu Tiến, vừa bước chân vào văn phòng tổ kế hoạch a, sau lưng đã bị các tổ viên bao vây.

"Chị Ngô Song, sao rồi, Liêu tổng có làm khó dễ gì chị không?"

"Liêu tổng tính xử lý chuyện này như thế nào, nếu hần muốn cho chị thôi việc, tôi sẽ đi với chị!"

"Được, chúng tôi cũng đi với chị, cái gì mà gây rối trong công ty, thật chẳng biết phân biệt thị phi gì cả!"

Nhìn bộ dạng nghĩa khí của bọn họ, trong lòng Ngô Song rất cảm động, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nói: "Không có việc gì, mỗi người trở về viết bản kiểm điểm một vạn chữ, trong vòng 3 ngày nộp lại cho tôi, ai cũng phải viết, không có ngoại lệ!" Khi nói chuyện, ánh mắt cô cố tình hướng đến Phương Thiếu Tắc đang đứng ở một góc.

Tiểu tử này, hình như đang bất mãn với việc khi này cô đứng ra gánh vác trách nhiệm, hiện tại trầm mặt, như muốn kháng nghị.

"Chuyện này không phải Liêu tổng đã nói ở nhà ăn rồi sao?" Ngũ Hoa nghi hoặc nhìn Ngô Song, "Chị Ngô Song, chị với Liêu tổng trong văn phòng chỉ nói chuyện này thôi sao, hần chỉ định xử phạt như vậy?"

"Sao vậy, còn chê phạt quá nhẹ à?" Ngũ Hoa sợ tới mức lè lưỡi, "Không phải, không phải, một vạn chữ đủ rồi. Trước kia còn đi học, làm văn tám trăm chữ tôi đã muốn xỉu rồi, một vạn chữ chẳng phải muốn lấy mạng tôi sao?"

"Biết vậy thì tốt, toán học cô tương đối giỏi, sau này số liệu phân tích đều giao cho cô."

"Oan uổng quá chị Ngô Song, tôi học toán đều do giáo viên môn thể dục dạy mà!" Ngũ Hoa vội vàng giải thích.

Ngô Song phụt cười một chút, mọi người cũng nở nụ cười, không khí khẩn trương nháy mắt đã tan bớt.

"Chị Ngô Song, sau này chị nên cười nhiều một chút, chị cười lên rất đẹp nha." Cái Lầu đánh bạo nói.

"Đúng vậy, chị cười lên quả thật khuynh quốc khuynh thành, đừng nói là đàn ông, tôi nhìn còn thấy động tâm nữa là." Tiểu Trà một bên gật mạnh đầu.

Ngô Song có chút xấu hổ, thôi cười: "Được rồi, trở về làm việc đi, đừng tưởng chuyện này qua dễ dàng như vậy, còn có giám đốc Du"

"A" mọi người đồng thời đều kêu một tiếng ai oán, đúng vậy, sao bọn họ lại quên rằng còn có một con hổ mặt cười nữa chứ. Lập tức, mặt mũi đám người trong tổ đều xám như tro tàn.

Ngô Song bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy đi vào văn phòng.

.....

Sáng sớm hôm sau, Ngô Song đi vào văn phòng, đã thấy trên bàn làm việc vốn chinh tề của mình có mấy bản kiểm điểm, tổng cộng bốn bản.

Ngày thường muốn đám người này nộp bản kế hoạch hiệu suất cũng không cao như vậy, xem ra hôm qua giáo dục tốt quá rồi.

Căn bản Ngô Song không cần xem qua, đã biết thiếu phần của ai, rõ ràng ở cùng tên tiểu gia hoả Phương Thiệu Tắc này thật buồn bực mà. Sau khi chuyện hôm qua phát sinh, hẳn liền hờ hững với cô. Buổi sáng hôm nay cũng không gặp hẳn chạy bộ cùng cô như mọi ngày, bây giờ đi làm cũng không thấy bóng dáng đâu, không chừng xin nghỉ nữa rồi.

Suy cho cùng, tên tiểu tử này tuổi còn trẻ, sống trong nhung lụa đã quen, tính cách tùy ý, hành sự chỉ theo cảm tính của mình. Cho nên mới nói, hai người bọn họ sao có thể đến với nhau đây? Không chừng hẳn đã cảm thấy phiền rồi, như vậy tốt nhất, đỡ phải phát sinh thêm nhiều sự việc sau này.

Chỉ là việc hôm qua Liêu Tiến nói có chút khó làm, Ngô Song trở về suy nghĩ một đêm, vẫn cảm thấy không thể làm được nhiệm vụ này.

Thứ nhất, cô không muốn dính dáng gì đến hào môn phân tranh nhà bọn họ. Thứ hai, hôm qua ở nhà ăn, Phương Thiệu Tắc đã ra mặt thay cho cô, cô vẫn có chút cảm động. So với tên Vương Trường Tuấn vong ân phụ nghĩa kia, tiểu thiếu gia cà lơ phất phơ Phương Thiệu Tắc vẫn đáng tin cậy hơn nhiều.

Ngày nào đó cô sẽ tìm cơ hội nói với Liêu Tiến, chuyện hẳn nhờ, cô đành bất lực, phiền hẳn tìm người cao minh hơn.

Ngô Song nghĩ như vậy, cầm mấy mấy bản kiểm điểm trên bàn lên xem.

Không thể không nói, đám thủ hạ này đáng để cô ra mặt bảo vệ. Một vụn chữ kiểm điểm, đã có ba phần tư chữ là nói giúp cho Ngô Song, đem chuyện của Vương Trường Tuấn nói ra, bốn cột hẳn không đáng một đồng. Đặc biệt là Cái Lẩu, đem cả chuyện xấu thời đại học của Vương Trường

Tuấn ra nói. Cái này sao gọi là bản kiểm điểm nữa, phải gọi là bản cáo trạng mới đúng.

Bản kiểm điểm như vậy mà đưa đến tay lão Du, sợ là không ổn, Ngô Song thở dài, bỗng nhiên nghe "rầm" một tiếng, cửa văn phòng bị mở ra.

Phương Thiếu Tắc thở hồng hộc đứng ngoài cửa, thần sắc có chút tiêu tụy, trong tay còn cầm phong thư.

Ngô Song thu hồi lại vẻ mặt kinh ngạc, chất vấn hẳn: "Phương Thiếu Tắc, đến muộn không cần gõ cửa sao?"

"Tôi không đến trễ." Phương Thiếu Tắc chỉ chỉ đồng hồ trên cổ tay, "Vừa đúng giờ, không tin chị có thể kiểm tra."

Tiểu tử này thật mạnh miệng.

Ngô Song nhìn hẳn một cái, "Đóng cửa lại, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

"Tôi cũng có việc tìm chị." Phương Thiếu Tắc thuận tay đóng cửa, vài bước chân đã đi đến bàn làm việc của Ngô Song, đem phong thư ném tới trước mặt cô.

"Đây là cái gì?" Ngô Song hỏi.

"Bản kiểm điểm." Mặt trời mọc hướng Tây sao? Đường đường tiểu thiếu gia cũng viết bản kiểm điểm sao? Ngô Song cảm thấy không thể tin nổi, vừa mở phong thư ra đã thấy, mặt lập tức đen lại.

Chỉ thấy bản kiểm điểm của Phương Thiếu Tắc viết, giấy trắng mực đen, tiêu sái mà viết thật to: Tôi sai rồi, sai ở chỗ tôi không nên thích chị.

"Phương Thiếu Tắc!" Ngô Song vỗ bàn đứng lên, tức giận đến đen mặt.

"Đừng vội nóng giận, lật qua còn mặt sau nữa." Phương Thiếu Tắc nhướn mày, vẻ mặt đắc ý.

Ngô Song nén cơn giận, lật mặt sau bản kiểm điểm, quả nhiên nhìn đến mặt sau còn có một hàng chữ đen còn to hơn những chữ khi nãy: Nhưng tôi sẽ không sửa!!!

Kí tên: Phương Thiếu Tắc. -_-!

Trừ ba dấu chấm than ra, còn có cả dấu vân tay đỏ chót chói lọi, quả thật hằn cứ như con khỉ làm trò hề.

Ngô Song hoàn toàn hết ý kiến, trong tay cầm "bản kiểm điểm", dờ khóc dờ cười.

"Thế nào, viết không tồi phải không?" Phương Thiếu Tắc bỗng nhiên thò mặt qua.

Nghe được âm thanh, Ngô Song ngẩng đầu, thiếu chút nữa dán mặt mình lên mặt Phương Thiếu Tắc. Giờ phút này, hai người chỉ cách nhau vài centimet, thậm chí Ngô Song có thể thấy bộ dáng kinh hoàng thất thố của mình qua con người của Phương Thiếu Tắc.

Cô nhanh chân lui về sau, hành động này của cô bị Phương Thiếu Tắc lấy tay giữ lại, hắn đem cô kéo về trước mặt chính mình, hỏi: "Trốn cái gì, chị còn chưa trả lời vấn đề của tôi mà."

Trốn? Cô sẽ không trốn tên tiểu tử trước mặt này đâu!

Mặt Ngô Song đỏ lên, ngay sau đó lại phẫn nộ, hung hãn cầm bản kiểm điểm trong tay chụp lên đầu Phương Thiếu Tắc, nói: "Trốn cái đầu cậu!"

Phương Thiếu Tắc buông tay ra, xoa xoa cái đầu đau kháng nghị: "Tôi nói giỡn, chị có thể nặng tay vậy sao?"

Ngô Song sững sốt, bỗng nhiên ý thức được mình phản có chút thái quá. Rõ ràng biết tên tiểu tử này miệng hay nói phét, không câu nào nói thật, sao cô có thể coi hăng nói thật chứ?

Lúc Ngô Song còn đang thất thần, Phương Thiếu Tắc đã đưa mặt lại đây, nhìn cô mỉm cười tủm tỉm hỏi: "Này, không phải chị động tâm với tôi rồi chứ?"

Động tâm cái đầu cậu! Ngô Song muốn đánh hăng, nhớ tới vừa rồi mình thất thố, liền nhịn xuống. Ngồi lại trên ghế, đem bản kiểm điểm ném lên bàn, lạnh mặt nói: "Đem về viết lại."

"Không viết." trả lời thực trực tiếp.

"Phương Thiếu Tắc!" Ngô Song cắn chặt răng, quyết định mềm mỏng, "Lấy thân phận của cậu, không muốn viết bản kiểm điểm, cũng không ai ép được cậu. Nhưng cậu có nghĩ tới, dù sao hiện tại cậu cũng là một tổ viên, tất cả mọi người đều viết, cậu lại không viết, có thấy kỳ không?"

"Tôi không làm gì sai, sao phải viết?" bỗng nhiên Phương Thiếu Tắc chất vấn, "Chị cảm thấy, tôi dạy dỗ tên cặn bã kia là sai sao? Chẳng lẽ tôi không nên dạy dỗ hăng? Chẳng lẽ chị không muốn dạy dỗ hăng?" Liên tiếp bốn vấn đề, Ngô Song bị hỏi có chút ngẩn ra.

Quả thật Phương Thiếu Tắc nói không sai, Vương Trường Tuấn đáng bị đánh, hôm đó nếu hăng không ra tay, kết quả sẽ thế nào, Ngô Song cũng không tưởng tượng được. Nói không chừng, cô cũng sẽ nhịn không được mà ra tay, rồi cô bị công ty khai trừ cũng nên. Lại làm trò cười cho bọn người Vương Trường Tuấn.

Mà hết thấy chuyện này đều không xảy ra, cũng nhờ có Phương Thiểu Tắc ra tay, là hấn bất bình thay cô, không thể kiềm chế.

"Nếu bản kiểm điểm là do chị kêu tôi viết, tôi cũng không chối từ, nhưng mà tên kia kêu tôi viết, tôi tuyệt đối sẽ không viết một chữ. Từ nhỏ đến lớn chúng tôi không đi chung đường, hấn không ưa tôi, tôi càng ghét hấn. Kêu tôi cúi đầu trước hấn, không có cửa đâu!"

"Hấn" mà Phương Thiểu Tắc nói tất nhiên là Liêu Tiến. Ngô Song cũng nhìn ra được, hai người bọn họ quả thật không ưa gì nhau. Liêu Tiến là kẻ có tâm cơ, lòng dạ lại thâm độc, muốn cô làm việc cho hấn cũng quanh co ám chỉ. Không giống Phương Thiểu Tắc, chỉ hai mặt trước sau của trang giấy, đã đem ý tứ của mình biểu đạt rõ ràng, rành mạch. Nếu lựa chọn, Ngô Song sẽ chọn người sau.

"Tôi hiểu được, cậu ra ngoài đi." Ngô Song nói.

Phương Thiểu Tắc không nhúc nhích một bước, nhìn cô: "Mỗi một từ tôi viết đều là thật, chị hãy suy nghĩ lại."

Ngô Song cầm phong thư, tay run rẩy: "Không cần suy xét, chúng ta không thích hợp."

"Sao không thích hợp? Vì tuổi sao?" Phương Thiểu Tắc hỏi.

Ngô Song thẳng thắn, "Tuổi, thân phận, tính cách của chúng ta đều không thích hợp. Cậu cảm thấy chúng ta hợp chỗ nào?"

"Giới tính."

Ngô Song: "....."

"Tôi là nam, chị là nữ, tôi thích chị, chỉ đơn giản như vậy. Ngô Song, sao chị cứ đem tình yêu suy nghĩ phức tạp như vậy?" Phương Thiểu Tắc

hỏi.

Ngô Song lại ngần ra, cô không thể không thừa nhận, mỗi một câu tên tiểu tử này nói ta đều rất có lý. Sao cô không nghĩ tìm yêu đơn giản hơn một chút? Lại cố tình phức tạp nó hơn như vậy, rõ ràng cô đã nhìn tên Vương Trường Tuấn là chính nhân quân tử, nhưng bản chất lại cặn bã như vậy, khó lòng phòng bị.

Cái gì đơn giản hay không đơn giản, có lẽ không dính vào tình yêu là đơn giản nhất.

"Chỉ là tôi không thích cậu." Ngô Song thu hồi ánh mắt, trong lòng có chút rầu rĩ.

"Cái này đơn giản thôi, tôi sẽ cố gắng làm cho chị thích tôi, chị yên tâm đi." Như đã liệu trước, Phương Thiếu Tắc lại lộ ra ý cười.

Ngô Song bất lực, gượng ép mà nhếch miệng cười một cái, "Vậy cậu cố lên."

"Tuân lệnh!" Phương Thiếu Tắc nghiêm túc đứng thẳng, hướng Ngô Song kính lễ, sau đó cười hì hì rời khỏi văn phòng.

Cánh cửa vừa khép lại, Ngô Song nhẹ nhàng thở dài, do dự nhìn "bản kiểm điểm" trên bàn thật lâu, cuối cùng vẫn bỏ vào ngăn kéo.

.....

Tác giả có lời muốn nói: Càng viết càng cảm thấy Phương thiếu của chúng ta đáng yêu, phải không? (づ" 3 ")づ

.....

#Pi: mình thích cái kiểu điên điên nhây nhây của a Tắc r đó, nhìn giống con nít, đáng yêu làm sao!!! 🤪🤪🤪

Chưa hết đâu, mời các bạn kéo thêm qua phần mới, phía sau còn có phần thông báo nha. ^_^

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Lễ Nào Tổng Tài Bá Đạo Lạnh Lùng.Là Công?

Ngô Song cầm bốn bản kiểm điểm đi đến văn phòng lão Du, tổ b biết được tin tức, bọn họ vui sướng khi người khác gặp họa, liền tụ tập ở cửa văn phòng chờ tổ a xấu mặt.

Đặc biệt là La hán quả, hóng dài cả cổ, sớm đã nôn nóng đến không chịu nổi rồi. Lần trước bắt quá hăn chỉ bị Liêu tổng mắng vài câu, đã bị lão Du phạt quét dọn WC cả 1 tầng, hiện tại chuyện xấu tổ a lớn như vậy, chọc đến Liêu tổng nổi giận, không biết chừng còn phạt cả đám tổ a dọn WC cả công ty ấy chứ.

Tưởng tượng đến ngày tổ trưởng Ngô Song cao cao tại thượng, lại mang theo cả đám tổ a đi quét WC, máu trong người La hán quả kích động muốn sôi trào lên.

"Tới rồi! Tới rồi!" một người tổ b thấy Ngô Song sắp đi tới liền kêu lên.

La hán quả lập tức ưỡn ngực, vẻ mặt tươi cười ra đón: "Ô, đây không phải là tổ trưởng Ngô sao? Thật khéo nha!"

Ngô Song nhìn La hán quả, lạnh mặt nói: "Không khéo."

Chảnh, cô vẫn còn chảnh! Trong lòng La hán quả tức giận mắng vài câu, ngoài mặt tiếp tục cười, hỏi: "Xem ra tâm trạng tổ trưởng Ngô không tốt? Sao vậy, giám đốc Du gây khó dễ cô sao?"

"Không cần anh lo lắng." Ngô Song nói xong liền muốn đi.

"Chờ đã!" La hán quả vội vàng ngăn cô lại, "Tổ trưởng Ngô, tâm trạng cô không tốt, dù với tôi cũng vô dụng thôi. Là tôi quan tâm đến cô, mới đến hỏi thăm. Tuy tổ a của cô và tổ b của tôi là quan hệ cạnh tranh, nhưng dù sao cũng là đồng nghiệp, đồng nghiệp thì quan tâm nhau là đúng rồi. Nếu các người quá nhiều việc không lo liệu hết, có thể nhờ tổ b chúng tôi hỗ trợ, dù sao quét WC cả toà nhà quả thật hơi khó....ha ha ha."

La hán quả cười, đám tổ viên đi theo hắn cũng cười rộ lên, không biết có bao nhiêu đắc ý.

"Cười cái gì? Có chuyện gì đáng cười sao?" Lão Du đen mặt từ trong phòng đi ra, chuẩn bị đem bản kiểm điểm nộp cho Liêu Tiến. Nhìn thấy đám người tổ b tụ tập trước cửa văn phòng mình, cả người đều không vui.

Sắc mặt La hán quả lập tức biến đổi, xoay người nói với đám thủ hạ: "Nói các người đó, cười gì mà cười, còn không mau đi làm việc!"

Đáng thương nhất là đám thành viên tổ b, bị La hán quả ném cho một củ khoai nóng bỏng tay, chỉ có thể nhịn mà rời đi.

La hán quả xoay người, nịnh nọt hỏi: "Giám đốc Du, thật ra tôi muốn đến đây để hỏi về phương án 'đá quý Fancy', thế nào, khách hàng có hài lòng không ạ?"

"Vừa lòng cái rắm!" Lão Du nhin không được chửi bậy, "Cậu không nhắc thì thôi, vừa nhắc tới ta liền thấy bực. Cái đó mà gọi là phương án sao, rác rưởi thì có! Làm mất mặt công ty chúng ta, phương án này các cậu không cần tham gia nữa, giao lại cho tổ a phụ trách đi. Còn các cậu, lại không có thành tích nữa, tôi sẽ phạt cả tổ b quét dọn WC thêm một tháng!"

Lão Du nói xong, nổi giận đùng đùng bỏ đi, bỏ lại La hán quả đứng đó ngây ra như phỗng. Ngô Song bước tới, nâng tay vỗ vỗ vai hắn, trên mặt lộ

ra vẻ tươi cười: "Tổ trưởng La, nén bi thương."

Sắc mặt La hán quả đại biến, thập phần khó coi.

Thật ra lão Du không xử phạt tổ a, phần lớn nguyên nhân vẫn là nể mặt Phương Thiếu Tắc. Rõ ràng sự việc lúc đó là do Phương Thiếu Tắc ra tay đánh người trước, nếu muốn truy cứu, khẳng định hẳn là người bị hỏi tội đầu tiên. Chuyện này, lão Du có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm!

Chung quy trong lòng lão Du vẫn cảm thấy khó chịu, ngoài mặt không làm khó Ngô Song, nhưng chưa chắc sau lưng cũng như vậy. Ví như lão Du đem cục diện rối rắm của tổ b đẩy sang cho cô, chính là đem làm khó tổ a.

Tổ kế hoạch tổng cộng có bốn tổ nhỏ là a; b; c; d. Với hạng mục bình thường, mỗi tổ đều nhận ba bốn cái như nhau, còn hạng mục lớn thì khác.

Dự án "đá quý Fancy" là của khách hàng lớn, ra tay xa xỉ, có yêu cầu cao. Lúc trước, La hán quả vì muốn giành được hạng mục này, đã vượt môn ngựa* lão Du rất lâu mới nhận được. Vốn định mượn nó để làm nổi bật mình, ai ngờ khách hàng yêu cầu quá cao, cả tổ b tập trung làm trong một tháng trời cũng không đáp ứng được yêu cầu bên đó, lại còn bị phê bình.

* Vượt môn ngựa $\approx$ nịnh nọt.

Hiện tại, tổ a còn đang làm bốn hạng mục nhỏ, lão Du còn đem củ khoai lang nóng bỏng tay là "đá quý Fancy" giao cho Ngô Song, tất nhiên lão muốn hành tổ a đây mà.

Ngô Song đem "đại lễ" của lão Du mang về văn phòng của tổ, vốn đã bận rộn nay lại càng gấp rút hơn. Để hoàn thành kịp tiến độ, tổ a có tăng ca là chuyện thường ngày. Nhìn quanh một vòng, ngay cả người cuồng công việc như Ngô Song, trên mặt còn tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Nhưng mà, tổ a có bận rộn như vậy cũng không hẳn là chuyện xấu, có vài người tới nói, đối với đám người tham gia ầu đả ở nhà ăn công nhân lần trước mới là ác mộng.

Sau sự việc náo loạn ở nhà ăn, Liêu Tiến phái Jason đi điều tra, làm trợ lý bên người Liêu Tiến, hiệu suất công tác của Jason luôn rất cao. Trong ngày hôm đó, hắn điều tra ra tất cả những người có tham gia, điểm lại hết tất cả các bản kiểm điểm. Còn những người nào cố ý rời đi, hắn lôi danh tính ra hết, đem sa thải toàn bộ.

Trong đó, bộ phận thị trường của Vương Trường Tuấn là thảm nhất, tổng cộng có 5 người bị đuổi, bao gồm cả Vương Trường Tuấn.

Đáng thương cho hắn, lần trước bị Ngô Song đánh, cũng chỉ cần đi bệnh viện kiểm tra sơ sơ một chút. Lần này lại bị Phương Thiếu Tắc đánh, phải nằm viện mất ba ngày. :-))))

Với tính cách của Vương Trường Tuấn, sao nuốt trôi nỗi hận này, một lòng nghĩ muốn báo thù, nào biết mình còn chưa có xuất viện, một tờ giấy sa thải đã đặt trước mặt hắn.

Vương Trường Tuấn chấn động, liền cầm lên xé rách nó, kêu gào: "Vì cái gì muốn tôi đi, tôi không phục. Nhất định cậu đã bị mua chuộc, tôi muốn tố cáo cậu, tôi muốn tố cáo công ty, tôi muốn nói cho giới truyền thông, đem chuyện này phơi bày ra ánh sáng."

Thậm chí, mí mắt Jason cũng không thèm nâng một chút, trực tiếp đem tới thư tố cáo đã chuẩn bị trước, để trước mặt hắn: "Vương Trường Tuấn, lúc cậu làm việc ở công ty, đã lợi dụng chức vụ, thu tiền hoa hồng, làm tờ khai giả, chiếm dụng tài sản của công ty một cách phi pháp. Ở đây chứng cứ đã vô cùng xác thực, nếu cậu muốn tố cáo, công ty cũng rất sẵn lòng ra toà."

Sắc mặt Vương Trường Tuấn sớm tái đi rồi, sao còn dám nói cái gì nữa, vội vội vàng vàng ký tên vào tờ giấy thôi việc, sợ rằng chậm một giây mình sẽ phải đi hầu toà ngược lại.

Rốt cuộc Vương Trường Tuấn cũng bị sa thải.

Khi biết được tin này, vẻ mặt Ngô Song thật sự bình tĩnh, ngược lại dám thủ hạ của cô còn kích động hơn rất nhiều.

Ngũ Hoa vỗ bàn trầm trồ khen ngợi trước tiên, "Trong lòng thật sáng khoái nha, rốt cuộc không cần nhìn thấy mặt tên cặn bã đó ở công ty nữa. Sao tôi cảm thấy không khí ở công ty trong lành hơn rồi."

"Quả nhiên Liêu tổng rất biết đúng sai, tôi sẽ gia nhập hội fan nào tàn* của Liêu tổng!" Cái Lầu ở một bên, ánh mắt lấp lánh.

*fan cuồng.

"Cô tỉnh lại đi, Liêu tổng không gần nữ sắc đâu." Tiểu Trà trêu chọc.

"Thật sao, chẳng lẽ thích nam sắc sao?" Cái Lầu hướng ánh mắt đến người Phi Dao, "Phi Dao, hay là cậu đi thăm dò Liêu một chút?"

"Thật vậy chẳng, chẳng lẽ hẳn thích nam sắc?" Cái lầu đem ánh mắt đầu hướng Phi Dao, "Phi Dao ca, nếu không anh đi thăm dò Liêu tổng một chút?"

Phi Dao trợn mắt với bọn họ.

Ba "bát quái tinh" trong tổ đang cao hứng, lập tức nói thêm.

"Này, này, các người nói xem, thật sự Liêu tổng có phải là đồng tính không? Tôi chưa từng nghe nói ngài ấy có bạn gái, ngay cả trợ lý bên người cũng là nam."

"Nói không chừng, lại lưu hành cái kiểu tổng tài bá đạo là một đại công* đó."

*Công, một thuật ngữ trong thể loại đam mỹ, chỉ người đồng tính nhưng đóng vai trò là nam trong một couple.

"Vậy chẳng trợ lý Jason kia là tiểu thụ* sao?"

*Thụ, một thuật ngữ trong thể loại đam mỹ, chỉ người đồng tính nhưng đóng vai trò là nữ trong một couple.

"Ha ha ha ha!" Ngõ Hoa cười lớn, nhìn thấy Ngõ Song từ văn phòng ra tới, chạy nhanh đến giữ tay cô, "Chị Ngõ Song, chúng tôi đang thảo luận về couple Liêu Tiến với Jason, chị thấy bọn họ có xứng đôi không?"

Vẻ mặt Ngõ Song ngờ ngác, hoàn toàn không hiểu họ đang nói cái gì: "Hai người họ chẳng phải đều là nam sao?"

"Chính vì bọn họ cả hai đều là nam mới xứng đó, nam nữ ở bên nhau cũng chỉ vì sinh sản, duy trì nòi giống. Nam nam mới thật sự là tình yêu chân chính nha!" (Một hủ nữ lâu năm chia sẻ :-))))

"Đúng, hơn hẳn tình yêu khác phái!"

.....

Đầu Ngõ Song đầy vạch đen, lần đầu tiên nghe thấy lý luận như vậy. Hối hận chính mình không nên cùng những cô gái trẻ này thân cận quá, cho nên các cô mới bắt đầu nói chuyện mà không lựa lời với mình. Bỗng nhiên, cửa lớn văn phòng bị đẩy ra.

"Tức chết tôi mà!" Diêu Thiên Thiên mặc váy ngắn, mang giày cao gót, hùng hổ đứng ở cửa nói to, "Tôi vô dụng lắm hay sao, các người còn cần thiết tự làm nhiều việc như vậy? Kéo bè kéo lũ đánh nhau ở nhà ăn, vậy

còn ra bộ dáng gì? Hình tượng của công ty đã bị các người huỷ hết! Đối với hành vi này của các người, tôi muốn hỏi một câu: Tại sao các người không đem tôi theo cùng?"

Diêu Thiên Thiên nói xong, mọi người đều cười, Ngũ Hoa kích động mà vẫy tay với cô, "Chị Diêu à, chị bỏ lỡ một trò hay rồi, tới đây tới đây, chúng tôi sẽ kể lại cho chị nghe một lần!"

"Được đó, được đó!" Diêu Thiên Thiên hí hửng tiến vào.

"Các người ở đó mà nói chuyện đi, tôi đi ăn cơm." Ngô Song muốn chạy.

Diêu Thiên Thiên vội ngăn cô lại, "Ăn cơm thôi mà, gấp gì chứ? Cậu chờ mình nghe xong đã, rồi chúng ta cùng nhau đi ăn!"

Ngô Song đang muốn cự tuyệt, điện thoại đổ chuông, cô đành phải đi đến một góc yên tĩnh nghe máy, mặc kệ bọn người Ngũ Hoa ở bên kia ba hoa chích choè chuyện hôm trước.

"Alô, xin chào."

"Chào cô, xin hỏi cô là cô Ngô Song phải không?" Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nam.

"Là tôi, xin hỏi anh là?"

"Tôi là Mạc Dật, tổng giám đốc của Fancy."

"A, chào tổng giám đốc Mạc, xin hỏi có chuyện gì không?" Ngô Song hỏi.

"Tôi mới vừa nhìn qua phương án sơ bộ của quý công ty, rất độc đáo, rất có ấn tượng với mọi người. Không biết hiện tại tôi có thể mời cô dùng cơm, để thảo luận chi tiết hơn về phương án quảng cáo?."

"Được, xin hỏi gặp nhau ở đâu?"

"Mười phút sau, quán cà phê bên cạnh công ty của cô, được chứ?"

"Được, bây giờ tôi lập tức xuống dưới."

Rốt cuộc phương án của đá quý Fancy kia cũng có kết quả tốt, Ngô Song không dám trì hoãn, cúp máy liền chạy nhanh xuống lầu.

Diêu Thiên Thiên thắc mắc, chạy nhanh theo hỏi: "Ngô Song, cậu đi đâu vậy, không phải đã nói cùng nhau ăn cơm sao?"

"Không được rồi, tổng giám đốc của Fancy vừa gọi điện kêu tớ cùng ăn cơm, bàn bạc lại ý tưởng quảng cáo, lần sau chúng ta đi ăn cũng được."

"Tổng giám đốc của Fancy? Cậu nói Mạc Dật sao?" Hai mắt Diêu Thiên Thiên bỗng sáng ngời, "Mình cũng muốn đi!"

Ngô Song ngây ngẩn cả người, nghi hoặc hỏi: "Cậu biết hẳn?"

"Đâu chỉ mỗi mình biết, cậu cũng biết mà, không phải cậu đã quên người ta rồi chứ?" Diêu Thiên Thiên nhìn Ngô Song như quái vật, cuối cùng nói một câu long trời lở đất: "Hắn từng theo đuổi cậu mà!"

—————...—————

#Pi: ô ô, nam phụ xuất hiện nữa sao???? Thế còn a Liêu Tiến thì sao đây? Chị Cẩm làm e bối rối quá nha, cũng tò mò rốt cuộc ai mới là nam phụ chân chính chứ. Thôi Pi tranh thủ làm tiếp để giải đáp thắc mắc. Các bạn nào tò mò như Pi thì.....tiếp tục chờ nhé. He he.

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mạc Dật Lên Sóng.

Nếu không phải Diêu Thiên Thiên nhắc nhở, rất có khả năng cả đời này Ngô Song cũng không nhớ nổi Mạc Dật là ai. Nhưng khi Diêu Thiên Thiên vừa nhắc tới, lập tức Ngô Song đã nhớ lại.

Mạc Dật, sinh viên khoa nghệ thuật thiết kế, hội trưởng Hội Học Sinh, tài hoa hơn người, là một thiên tài về nghệ thuật trong mắt thầy cô và các bạn. Đồng thời cũng là học trưởng (đàn anh khoá trên) của Ngô Song và Diêu Thiên Thiên.

Năm đó, bởi vì Ngô Song có thành tích tốt nên được chọn để tham gia trại hè về nghệ thuật. Cô cùng Mạc Dật chỉ quen biết qua lại trong một tháng ngắn ngủi. Nhưng cũng trong lúc đó, Mạc Dật nảy sinh tình cảm với Ngô Song, rồi thổ lộ trước mặt mọi người.

Lúc bấy giờ, được Mạc Dật công khai tỏ tình như Ngô Song là ao ước của đa số các cô gái, nhưng Ngô Song không cho người ta chút mặt mũi nào mà cự tuyệt, lý do là: "Thật xin lỗi, em không thích anh."

Chuyện này gây chấn động không nhỏ ở thời điểm đó, còn làm Ngô Song "nổi tiếng" chỉ trong tích tắc. Thậm chí, bị không ít fan náo loạn của Mạc Dật công kích. Cũng may là không lâu sau đó, Mạc Dật xuất ngoại, chuyện này cũng dần dần bị mọi người lãng quên.

Năm trước, Diêu Thiên Thiên đi họp lớp, vô tình biết được Mạc Dật đã về nước, tiếp quản sự nghiệp của gia tộc, trở thành tổng giám đốc công

ty đá quý lớn nhất nước, đá quý Fancy. Vì thế, cô còn luyến tiếc vô cùng, cảm thấy Ngô Song còn quá non trong chuyện tình cảm, độ linh hội quá thấp, không biết nắm bắt người đàn ông ưu tú như Mạc Dật.

Ngàn lần cũng không nghĩ tới, hiện giờ Mạc Dật lại trở thành khách hàng lớn của Ngô Song. Có dùng ngón chân suy nghĩ, Diêu Thiên thiên cũng biết Ngô Song sẽ lại bỏ lỡ cơ hội lần này. Nên cô quyết định tự mình ra tay, thúc đẩy mối nhân duyên của hai người bọn họ.

.....

Diêu Thiên Thiên hạ quyết tâm, liều chết quần lấy Ngô Song cùng đi gặp Mạc Dật. Ngô Song nhớ lại sự việc năm đó cũng có chút xấu hổ, vì thế liền mang Diêu Thiên Thiên cùng đi đến chỗ hẹn.

Hai người vừa đến quán cà phê đã thấy Mạc Dật sớm chờ ở đó. Mười năm không gặp, Mạc Dật so với năm đó trầm ổn hơn nhiều, từ một thiếu niên tài hoa đã trở thành một người đàn ông tinh anh trong giới thương nhân. Cách nói chuyện hoà nhã, mang nét phong độ trí thức.

Diêu Thiên Thiên thấy Mạc Dật không có cao ngạo thì cảm thấy vui mừng vô cùng. Ba người nhanh chóng nói xong việc công, cô đã chớp lấy thời cơ, đem đề tài chuyển đến những năm đại học.

"Học trưởng, nhớ năm đó anh rất được cái cô gái trong trường yêu thích, không ít nữ sinh mơ ước được làm bạn gái của anh. Nhưng anh lại vô tình phất tay áo ra nước ngoài, một chút cơ hội cũng không để lại cho người một nhà." Diêu Thiên Thiên trêu đùa.

"Thật oan uổng, anh đã tạo cơ hội rất nhiều, đáng tiếc không ai chấp nhận." Mạc Dật cười rộ lên, ánh mắt như vô tình nhìn về phía Ngô Song.

Ngô Song bưng cà phê đưa lên miệng uống, làm bộ như không nghe thấy.

"Sao lại như vậy? Học trưởng, anh khiêm tốn quá rồi! Người ưu tú như anh, chắc sớm đã có bạn gái rồi mới phải?"

Mạc Dật nhún vai: "Thật đáng tiếc, cả bạn trai cũng không có." ☹️

Diêu Thiên Thiên bật cười ha hả: "Thật khéo nha, Song Song cũng chưa có bạn trai đâu."

Ngô Song đã nghe không nổi nữa, nhìn đồng hồ nói: "Thật ngại quá, tổng giám đốc Mạc, buổi chiều tôi còn có hẹn để thảo luận ý tưởng quảng cáo. Còn về phương án, sau khi trở về tôi sẽ dựa theo những gì này giờ thảo luận mà sửa lại."

"Không cần gấp như vậy, chúng ta còn nhiều thời gian mà." Mạc Dật nhìn Ngô Song chăm chú, đứng lên, hào phóng vươn tay ra bắt.

"Công ty chúng tôi chú trọng hiệu suất, Mạc tổng cứ yên tâm." Ngô Song duỗi tay, khách sáo bắt tay xong đã nhanh chóng buông ra.

Tay Mạc Dật dừng lại ở giữa không trung, cười cười thu tay về: "Em làm việc tôi đương nhiên rất yên tâm, chẳng qua lần sau có gặp mặt, học muội có thể gọi tôi một tiếng học trưởng, đừng xa cách như người ngoài."

"Mạc tổng khách khí rồi." Ngô Song không dao động.

Diêu Thiên Thiên ở một bên sốt ruột, rõ ràng Mạc Dật vẫn có ý với Ngô Song, nhưng cô ngốc này lại bày ra bộ dáng xa cách vạn dặm. Vậy chẳng phải lại bỏ phí cơ hội tốt câu rùa vàng sao?

Cho nên, chờ Ngô Song vừa đi, Diêu Thiên Thiên liền lôi kéo Mạc Dật giải thích: "Học trưởng, chúng ta đều có quen biết, em có lời nói thẳng, tính tình Ngô Song mười năm không thay đổi, ngàn vạn lần anh đừng để ý nha!"

"Thiên Thiên, đi thôi." Ngô Song dừng chân, quay đầu lại thúc giục.

"Tới liền." Diêu Thiên Thiên đáp một tiếng, nháy nháy mắt với Mạc Dật, "Em sẽ liên lạc với anh sao, có rảnh hẹn ra ngoài ăn cơm, đến lúc đó nhất định em sẽ lôi Song Song theo."

"Vậy làm phiền học muội."

"Yên tâm đi, em bảo đảm cho hai người." Diêu Thiên Thiên tươi cười với Mạc Dật, chạy nhanh đuổi theo Ngô Song, không quên quay đầu lại nói lớn: "Học trưởng, lần sau chúng ta gặp lại." Khi nói chuyện, đôi giày cao gót đỏ chót còn nện lên sàn lộp cộp.

Mạc Dật mỉm cười, nhìn theo hướng hai người rời đi đến khi khuất bóng. Quay đầu lại, nhớ tới chuyện vừa rồi, khoé miệng tươi cười càng thêm vui vẻ.

.....

Sau khi tạm biệt Mạc Dật ở quán cà phê, Ngô Song cũng không rảnh rỗi, lại chạy ngay đến địa điểm quay quảng cáo cho thương hiệu điện thoại Mars. Cùng đạo diễn tiến hành thảo luận phương án rồi quay quảng cáo.

Trước khi đi, cô nhớ tới cử chỉ của Diêu Thiên Thiên lúc nãy, cảm thấy không yên tâm, cố tình nhắc nhở: "Thiên Thiên, hiện tại tớ với Mạc Dật chỉ là quan hệ hợp tác, tớ không nghĩ sẽ có mối quan hệ phức tạp hơn với người ta đâu."

"Với cậu là công tư phân minh, tớ biết mà!" Diêu Thiên Thiên tỏ ra mình đã hiểu ý Ngô Song.

Nhìn dáng vẻ này của Diêu Thiên Thiên, Ngô Song cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng chỗ nào thì lại không rõ, đành thôi.

Ngô Song vừa đi, hai mắt Diêu Thiên Thiên lập tức sáng lên, hoá tốc lấy danh thiếp khi này Mạc Dật đưa, thêm hẳn vào Wechat.

Chỉ chốc lát sau, Mạc Dật đã đồng ý thêm bạn, đối phương còn gửi đến icon mặt cười. Diêu Thiên Thiên không quanh co dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Đào chi Diêu Diêu: Học trưởng, khi nào rảnh, em sắp xếp cho anh với Ngô Song ăn cơm nha.

Mạc Dật: Lúc nào cũng rảnh, nhưng em xác định cô ấy sẽ đến?

Đào chi Diêu Diêu: anh không thấy là ai ra tay sao?

Mạc Dật: Vậy tôi sẽ đợi tin tốt của em.

Đào chi Diêu Diêu: Yên tâm đi, nhất định thành công!

Mạc Dật: Khó có được học muội quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của tôi như vậy, thật không biết tôi nên báo đáp em như thế nào mới tốt?

Đào chi Diêu Diêu: khách sáo quá rồi, về sau các anh có thứ gì tốt, nhớ đến học muội một chút là được rồi.

Mạc Dật: Không thành vấn đề, một đời đã định.

Đào chi Diêu Diêu: Rất tốt, một lời đã định!

Diêu Thiên Thiên đặc ý, đem điện thoại cất vào túi xách, bắt đầu suy tính trong đầu "Một trăm phương án tạo cơ hội cho Ngô Song và Mạc Dật".

Nhưng mà Ngô Song không cảm kích chuyện này chút nào, đạo diễn quay xong, cô trở lại công ty mở cuộc họp. Dem phương án đã thảo luận sửa chữa với Mạc Dật ra phân phó cho các tổ viên. Làm xong, cô trở lại văn phòng, vui đầu vào sửa sang lại số liệu từ bộ phận thị trường đưa tới.

Thời gian chậm chậm trôi qua, chờ Ngô Song giải quyết xong hết công việc của một ngày, đã 10 giờ tối. Cô duỗi eo lưng biếng đứng dậy, thu dọn bàn làm việc một chút, định về nhà.

Đêm đã khuya, văn phòng tối sầm, chỉ còn lại ánh đèn yếu ớt ngoài hành lang. Trong đó có một bóng đèn bị hỏng, chớp tắt chớp tắt, thật dọa người.

Ngô Song không khỏi nhớ tới Diêu Thiên Thiên, cô ấy sợ bóng tối, đừng nói một mình tăng ca ở công ty, mà ngủ ở nhà một mình vẫn thấy sợ. Còn nhớ một lần kia, Diêu Thiên Thiên tăng ca đến khuya, một đồng nghiệp nữ tăng ca cùng cô ấy có việc gấp đi về trước, cô nàng sợ đến mức kêu cha gọi mẹ, điện thoại cho Ngô Song đến đón cô về.

Thật trùng hợp, Ngô Song đang nghĩ tới Diêu Thiên Thiên thì cô ấy cũng gọi điện thoại tới.

Diêu Thiên Thiên hỏi: "Này, Ngô Song, cậu đang ở đâu vậy?"

"Công ty."

"Cái gì? Đã 20 giờ rồi, cậu còn tăng ca sao? Không phải chỉ có mỗi mình cậu đó chứ?" Diêu Thiên Thiên kinh hô.

"Ừ, mình về ngay đây mà." Ngô Song vừa nói, vừa đi đến thang máy.

"Mình nói lá gan của cậu cũng lớn thật, đã trẻ thế này còn tăng ca một mình, nếu là mình chắc sớm bị dọa cho tè ra quần rồi!"

"Có gì phải sợ, không phải còn có bảo vệ sao?"

"Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chờ bảo vệ tới, thì mọi việc chắc cũng xong hết rồi. Đúng rồi, mình nói cho cậu biết, bây giờ cậu đừng đi thang máy xuống lầu. Mấy hôm trước mình nghe người ta nói, thang máy công ty

chúng ta có ma, thời điểm buổi tối không có ai, nhưng nó vẫn tự động lên xuống, quá khủng khiếp mà!"

Ngô Song đứng trước cửa thang máy, bỗng nhiên nghe được lời nói của Diêu Thiên Thiên, liền bật cười: "Cậu đừng nghe mưa thành bão, bây giờ mình đang đứng trước cửa thang máy, bình thường, không có chuyện gì xảy ra cả."

"Không phải đâu, bọn họ nói sự thật mà, vài đồng nghiệp đã gặp qua rồi. Mình xin cậu, ngàn vạn lần đừng đi thang máy, nó thật sự có vấn đề mà." Diêu Thiên Thiên sợ hãi, ngữ khí mang theo chút cầu xin.

"Được rồi, mình không đi thang máy là được chứ gì?" Ngoài miệng Ngô Song nói vậy, nhưng tay đã ấn nút thang máy.

Nhưng mà, tay vừa giơ lên, chưa kịp ấn nút thì thang máy hiển thị từ tầng 1 nhảy đến tầng 2, lên trên nữa.

Ngô Song ngây ngẩn cả người, tay cứng đờ giữa không trung.

Diêu Thiên Thiên tiếp tục nói trong điện thoại: "Như vậy chẳng phải tốt hơn không, đi thang bộ cũng tốt lắm, cậu coi như đang tập thể dục đi. Đúng rồi, tối thứ bảy cậu có rảnh không? Chúng ta đi ăn cơm đi.....Song Song, cậu còn đang nghe không vậy?"

Thang máy nhảy từ 14 đến 15, chớp mắt đã đến tầng 16 Ngô Song đang đứng.

"Về nhà tớ gọi cho cậu." Ngô Song vội vàng cúp máy, mắt thấy thang máy đã đến tầng 16, bỗng nhiên kêu "đình" một tiếng, dừng lại.

Cho dù gan lớn như Ngô Song, giờ phút này cũng có chút hoảng sợ, thấy cửa thang máy sắp mở ra, cô thủ sẵn tư thế, cuối cùng muốn nhìn thử xem là người hay quỷ.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, một hình bóng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt Ngô Song.

Là Phương Thiếu Tắc? Còn hơn gặp phải quý!

—————...—————

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Chúng Ta Kết Hôn Đi.

"Hết hồn!" Ở cửa thang máy, Phương Thiếu Tắc bị bộ dáng đang thủ võ của Ngô Song dọa cho nhảy dựng lên, "Hơn nửa đêm, chị không lên tiếng mà đứng ở cửa thang máy đã dọa người lắm rồi, còn làm cái tư thế gì vậy? Chị không biết như thế sẽ dọa chết người sao!"

Thật là, người xấu còn dám đi cáo trạng trước!

Ngô Song thu lại bộ dáng thủ thế, liếc mắt Phương Thiếu Tắc một cái, "Tôi mới là người nên hỏi, nửa đêm cậu không về nhà, chạy đến công ty làm gì?"

Phương Thiếu Tắc trả lời hợp tình hợp lý, "Còn không phải vì chị sao, tôi đi ăn khuya với mấy người bạn, về ngang qua nơi này thấy văn phòng chị còn sáng đèn, nên tôi đi lên xem sao. Đã 10 giờ rồi, một cô gái như chị, nửa đêm ở lại công ty mới kỳ lạ đó?"

Thấy vậy mà tên tiểu tử này cũng cẩn thận lắm, Ngô Song ngẩn ra, tức giận nói: "Vậy tôi nên nói lời cảm ơn cậu rồi."

"Vậy thì không cần, lấy thân báo đáp đi." Phương Thiếu Tắc cười hì hì nói.

"Chờ kiếp sau cậu đầu thai sớm hơn tôi đi rồi hả nói." Ngô Song sớm đã miễn dịch với thái độ không đứng đắn của hắn rồi, đi vào thang máy, mắt cũng không nhìn hắn cái nào.

"Thì ra, cả kiếp sau của chúng ta chị cũng nghĩ đến luôn rồi, tôi thật cảm động." Phương Thiếu Tắc một bên giả bộ cảm động.

Ngô Song lười phải khua môi múa mép với hắn, không thèm để ý mà ấn nút thang máy.

Thang máy chậm rãi đi xuống, Phương Thiếu Tắc còn tiếp tục tự kỷ, "Thật ra kiếp sau cũng chưa chắc đã như ý đâu, lỡ như chị đầu thai làm con trai, vậy thì tôi với chị sẽ là couple Gay sao? Tuy rằng tôi không để ý lắm đến vấn đề này, nhưng mà hai đứa con trai muốn kết hôn cũng phiền toái lắm nha. Nếu muốn thì chúng ta phải ra nước ngoài kết hôn. Cho nên, tôi cảm thấy trước tiên chúng ta nên trân trọng tình cảm ở kiếp này cái đã."

Ngô Song trầm mặc, thời điểm nghe Phương Thiếu Tắc nói đến "kết hôn", thần sắc trên mặt liền thay đổi, trực tiếp hỏi: "Chẳng lẽ đời này cậu muốn kết hôn với tôi?"

Phương Thiếu Tắc ngơ ngẩn, những lời nói lúc nãy chỉ là thuận miệng mà nói ra thôi, hoàn toàn không nghĩ tới Ngô Song sẽ chú ý đến đề tài "kết hôn" kia. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn không biết trả lời cô như thế nào.

Ngô Song phát ra một tiếng cười lạnh.

"Thật ra, tôi cảm thấy chúng ta có thể tìm hiểu thử xem." Phương Thiếu Tắc nuốt nước miếng, khó khăn mở miệng.

Ngô Song lại cười lạnh một trận, "Mao chủ tịch đã từng nói, yêu đương mà không lấy mục đích là kết hôn làm tiền đề đều là chơi qua đường."

Phương Thiếu Tắc bị nụ cười của Ngô Song dọa sợ, "Chị cười lên rất đẹp, nhưng đừng cười như vậy, nhìn dọa người lắm."

"Thế nào, thấy sợ sao?" Ngô Song tới gần một bước, nhận ra rằng mình đã tìm được biện pháp tốt hù dọa tên tiểu tử này rồi.

Quả nhiên, Phương Thiểu Tắc lui về sau một bước, dính sát vào thang máy, biểu tình có chút khẩn trương.

Ánh đèn phản chiếu qua cánh cửa thang máy chiếu lên gương mặt cười quỷ dị của Ngô Song, môi đỏ khê mở, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, trầm giọng nói: "Phương Thiểu Tắc, cậu luôn miệng nói thích tôi, vậy sao lại không dám cưới tôi?"

Đột nhiên nói tới vấn đề này, tâm trí Phương Thiểu Tắc hơi rối loạn, ấp úng nói: "Tôi...."

Còn chưa dứt lời, đèn thang máy bỗng nhiên loé sáng, ngay sau đó thang máy cũng xóc nảy một trận kịch liệt.

Ngô Song đứng không vững, đầu va phải Phương Thiểu Tắc, hai người ngã song song trên sàn nhà.

Khoảnh khắc té ngã, đèn cũng vụt tắt, ngay cả màn hình hiển thị lên xuống cũng tối đen. Thang máy không còn xóc nảy nữa, hình như bị hư rồi.

"Sao lại thế này, chị không có sao chứ?" Trong thang máy tối đen, Phương Thiểu Tắc luống cuống tay chân mò mẫm điện thoại trong người.

"Không sao, chỉ cần cậu không sờ tôi." Ngô Song nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

"Oan uổng quá, tôi tìm điện thoại, nơi này tối quá." Phương Thiểu Tắc kêu oan.

"Tìm được chưa?" Ngô Song hỏi.

"Tìm được rồi, tìm được rồi." Phương Thiểu Tắc mở màn hình lên, rồi cuộc cũng có một chút ánh sáng yếu ớt chiếu vào không gian.

"Vậy xin hỏi cậu, có thể dịch ra khỏi người tôi được chưa?" Ngô Song đen mặt hỏi.

"A, thật ngại quá!" Phương Thiểu Tắc nhanh chóng dịch người ra, xoay người ngồi vào bên cạnh, duỗi tay muốn đỡ Ngô Song dậy vì lúc này bị chính mình đè trên mặt đất.

"Đừng đụng vào tôi!" Ngô Song giãy giụa, từ trên mặt đất ngồi dậy. Cảm thấy mắt cá chân đau đến thấu tim, nhìn không được khẽ hừ một tiếng.

"Làm sao vậy?" Phương Thiểu Tắc tiến lại gần hỏi.

"Không phải chuyện của cậu!" Ngô Song không khách khí đẩy hẳn ra, hai tay chống mặt đất muốn đứng lên, nhưng hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

"Chị bị thương?" Phương Thiểu Tắc tiến lên đỡ lấy tay nàng.

"Đã nói đừng đụng vào tôi!" Ngô Song phủi tay, xoa xoa mắt cá chân đang đau nhứt.

"Cô gái này!" Bỗng nhiên ngữ khí Phương Thiểu Tắc cường ngạnh, giữ chặt vai Ngô Song, liền kéo đến trước mặt mình.

"Phương....."

"Im lặng!" Phương Thiểu Tắc cao giọng, kéo bàn tay đang che mắt cá chân của cô ra, nhờ vào ánh đèn của điện thoại, nhẹ nhàng ấn vào mắt cá chân, hỏi: "Đau ở đây sao?"

Ngô Song không nói chuyện, cứng đờ mà xê dịch thân mình.

"Đừng nhúc nhích." Phương Thiếu Tắc giữ chặt mắt cá chân của cô, tay nhẹ nhàng đem giày cao gót của cô cởi ra, dùng bàn tay giữ chặt chỗ bị thương, hết sức chăm chú mát xa, "Như vậy có đỡ hơn không?"

Hai bàn tay mềm mại lại ấm áp xoa mắt cá chân cô, lúc đó, đau đớn dường như biến mất, mà cảm giác nóng ran bỗng nhiên kéo đến, từ mắt cá chân lan đến toàn thân.

"Phương Thiếu Tắc, thật sự cậu không cần đối với tôi như vậy, tôi sẽ không....."

"Tôi cưới chị." Phương Thiếu Tắc bỗng dừng ngẩn đầu, quyết đoán mà nói.

Đèn pin chiếu sáng không gian xung quanh bọn họ, bốn mắt nhìn nhau, Ngô Song có thể thấy được vẻ kiên định trong mắt Phương Thiếu Tắc. Trong lòng cô bỗng nhiên hoảng loạn một cái, vội vàng né tránh ánh mắt của hắn, nhẹ giọng nói: "Cậu đừng nói đùa."

"Tôi đang nghiêm túc." Phương Thiếu Tắc tiếp tục nói: "Tôi biết con người của tôi nhìn qua rất không đáng tin cậy, nhưng tôi thề, với chuyện tình cảm tôi rất nghiêm túc. Từ lần đầu tiên tôi gặp chị, tôi đã cảm thấy giữa chúng ta có một mối duyên phận, loại cảm giác này không liên quan gì đến tuổi tác với thân phận. Tôi không thể cam đoan tương lai sẽ ra sao, nhưng tôi có thể khẳng định với chị, tình cảm tôi dành cho chị không phải bỗng bặt nhất thời. Tôi thích chị, muốn ở bên chị, chỉ đơn giản vậy thôi."

Nói xong, Phương Thiếu Tắc bỗng nhiên hít sâu một hơi, trịnh trọng nói: "Ngô Song, chúng ta kết hôn đi!"

Nội tâm Ngô Song chấn động, cô ngẩn đầu, mắt đối mắt với Phương thiếu Tắc, đầu có chút choáng váng. Đã từng có rất nhiều đàn ông biểu đạt tình cảm với cô, những kẻ kiên trì đến cùng cũng không ít, nhưng việc cầu hôn cô, chỉ có tên tiểu tử này là người đầu tiên.

Rốt cuộc tên đàn ông trước mặt này là người như thế nào, Ngô Song có chút hoang mang. Hắn không đùa giỡn mà nghiêm túc như vậy, trong cái nghiêm túc cũng có phần xúc động, mà xúc động thì sẽ không có kiên trì.

Chẳng lẽ là duyên phận đã được định sẵn thật sao?

Ngô Song hoảng sợ với suy nghĩ này của mình, bình tĩnh lại, rũ mắt xuống, nhàn nhạt nói: "Cậu sẽ hối hận."

"Tôi không sợ hối hận!" Phương Thiểu Tắc giữ chặt bả vai cô, ánh sáng mỏng manh chiếu sáng hai tròng mắt ánh lên vẻ kiên định của hắn, "Cho tôi một cơ hội, chỉ một lần thôi cũng được!"

Giờ phút này, khoảng cách giữa bọn họ chỉ có mấy xăng-ti-mét, trong không gian kín như thế này, tất cả chỉ còn lại sự im lặng, ngay cả hô hấp của Ngô Song cũng ngưng trệ.

Ngô Song có thể cảm giác được lớp phòng tuyến trong tâm của mình đã xuất hiện một cái khe, thiếu chút nữa đã sụp đổ. Ngay lúc đó, đèn trên đỉnh đầu bỗng nhiên bật sáng, thang máy lại vận hành.

Ánh đèn sáng ngời chiếu vào mắt Ngô Song, đầu óc cô lập tức thức tỉnh lại, cô vịn vào tường muốn đứng lên.

"Chị còn chưa trả lời tôi!" Phương Thiểu Tắc không cam tâm bỏ qua như vậy.

"Tôi đã sớm cho cậu đáp án."

"Tôi muốn chị đưa ra đáp án ngay bây giờ."

Ngô Song hít sâu một hơi, kiên định mở miệng: "Đáp án là....."

Đing____

Cửa thang máy mở ra, cậu bảo vệ trẻ tuổi kinh ngạc đứng ngoài cửa, "Ôi, làm tôi sợ muốn chết, có người bên trong thật sao? Thang máy có chút trục trặc, hai người sao rồi, không có việc gì chứ?"

"Không sao." Ngô Song đẩy tay Phương Thiếu Tắc ra, đem đôi giày cao gót cầm lên tay, đứng lên, khập khiễng đi ra ngoài.

"Như vậy mà nói không sao à? Muốn què luôn rồi, nên tới bệnh viện thôi." Bảo vệ trực đêm nay vẫn là người mới, cũng không biết mặt Ngô Song, càng không có kinh nghiệm xử lý sự việc bất ngờ như vậy, gấp đến độ tay chân run run.

Phương Thiếu Tắc tiến lên giữ vai của hắn, "Để tôi đưa cô ấy đi bệnh viện, cậu nhanh chóng kêu người đến sửa lại thang máy đi."

Nói xong, trước ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ, vài bước đã đuổi kịp Ngô Song, trực tiếp từ sau lưng tiến lại bế ngang người cô lên.

Không đợi Ngô Song lấy lại tinh thần, cô đã nằm trong vòm ngực của Phương Thiếu Tắc rồi, cô giãy giụa, miệng như muốn nói cái gì.

"Im lặng." Phương Thiếu Tắc cắt ngang lời cô, đè thấp giọng nói: "Có người đang nhìn, chị không muốn ngày mai trở thành chủ đề bàn tán của mọi người thì im lặng đi."

Ngô Song quay đầu nhìn lại, người bảo vệ trẻ tuổi còn đang kinh ngạc đứng đó, cuối cùng vẫn có chút không muốn, nhỏ giọng nói: "Tự tôi đi được."

"Đừng xạo, chị có tin tôi hôn chị bây giờ luôn không?"

"....." Ngô Song tin, rụt đầu lại.

Trên mặt Phương đại thiếu gia lộ ra vẻ tươi cười, ôm Ngô Song đi nhanh ra cổng công ty.

Khi bóng dáng hai người biến mất ngoài cửa, ở một góc khuất không ai nhìn thấy, có bóng người đang lén chụp ảnh bọn họ. Tên đó nâng mắt kính, khoé môi lộ ra nụ cười gian xảo.

_____..._____

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Da Mặt Hắc.Rất Dày!

Hôm nay ai lên sóng?

Là idol của Fanqin: Ngô Diệc Phàm (Kris ♥)

Xin lỗi hôm nay Pi có chút việc nên đăng hơi trễ, các bạn có đi chơi Trung thu k nè?

—————...—————

Chính giờ sáng thứ 7, Diêu Thiên Thiên nhận được tin nhắn Wechat của Mạc Dật.

Mạc Dật: tiến triển sao rồi?

Đào chi Diêu Diêu: mọi chuyện thuận lợi.

Mạc Dật: thật sao?

Đào chi Diêu Diêu: Này, không được hoài nghi năng lực của em!

Mạc Dật: vậy chờ tin tốt từ em.

Đào chi Diêu Diêu: chờ coi!

Cất điện thoại, Diêu Thiên Thiên có chút tức giận, cô cảm thấy mình lọt hố rồi. Vốn định giúp Ngô Song tìm một người đàn ông tốt, không ngờ nhìn tên Mạc Dật hào hoa phong nhã như vậy, mà lại là người hấp tấp.

Chẳng qua chỉ muốn ăn một bữa cơm với Ngô Song thôi mà, cũng không phải chuyện đại sự gì, lại dám nghi ngờ năng lực của cô!

Diêu Thiên Thiên vừa nghĩ liền gọi điện cho Ngô Song, trong lòng tính toán xem chút nữa nên thuyết phục cậu ấy như thế nào.

"A lô." Điện thoại thông, thanh âm Ngô Song nghe có chút tiều tụy.

"Song Song, hôm qua cậu bị làm sao vậy? Mình chờ điện thoại của cậu, cậu ngủ quên luôn sao?" Diêu Thiên Thiên hỏi.

"Không có gì, hôm qua mình hơi mệt, về đến nhà là ngủ luôn, quên gọi lại cho cậu."

"Cậu cũng quá liều mạng rồi, tăng ca đến 10 giờ không mệt được sao? Là phụ nữ mà bon chen như vậy làm gì, cứ hưởng thụ cuộc sống trước đã!"

"Ừm." Giọng nói Ngô Song nghe có chút mơ hồ.

"Nói chính sự đi, mình mới biết một quán ăn không tồi, đêm nay cùng nhau đi nha, mình mời!" Diêu Thiên Thiên bắt đầu đề tài.

"Hôm khác đi, mình có chút không được khỏe."

"Chỗ nào không khỏe? Cậu bị bệnh sao? Mình tới thăm cậu!"

"Không cần, mình không có việc gì, nghỉ ngơi sẽ khỏi thôi."

Diêu Thiên Thiên nóng nảy, "Cậu nói nghỉ ngơi nên không ra ngoài, nhưng ở nhà cũng không cần ăn cơm sao? Cùng đi đi, quán ăn kia cách nhà cậu không xa, nằm ở phía Tây quảng trường. Khung cảnh cũng rất đẹp, còn không cần cậu bỏ tiền, không đi tiếc lắm nha."

Ngô Song cảnh giác, "Thiên Thiên, cậu gạt mình cái gì phải không?"

Diêu Thiên Thiên chột dạ, lập tức hắng giọng, nói: "Này, sao cậu lại nghĩ mình như vậy chứ. Tại mình mới được lãnh tiền thưởng, muốn mời cậu ăn bữa cơm thôi. Cậu đã không biết cảm kích, lại còn hoài nghi mình. Diêu Thiên Thiên mình là người quang minh lỗi lạc, sao có chuyện gì gạt cậu chứ!"

"Lần trước cậu gạt mình đi xem mắt với tên đầu trọc, cậu cũng nói y như vậy." Ngô Song nhàn nhạt nói.

Diêu Thiên Thiên cười hi hi, "A, cậu còn nhớ chuyện này à, không phải nói người tốt không mang thù sao? Lúc ấy chị Trương nói với mình, tên đầu trọc đó là anh tài, anh tuấn phong độ, nên mình mới giới thiệu cho cậu. Không ngờ là một tên đầu trọc a! Cậu yên tâm, lần này mình đã tìm hiểu qua cả mười tám đời nhà hắc, hàng thật giá thật, nhân tài lại anh tuấn, tuyệt đối không có gen đầu trọc."

Ngô Song: "Quả nhiên lại là xem mắt."

Diêu Thiên Thiên bất chấp, năn nỉ: "Được rồi, mình nói thật. Mình kêu cậu đi xem mắt, hơn nữa mình đã đồng ý đi thay cậu rồi. Người ta đối với cậu là có ý, hơn nữa người ta có gia cảnh rất tốt, cậu không đi thì uổng phí lắm nha. Song tỷ tỷ, mình gọi cậu là tỷ tỷ luôn rồi, coi như nể mặt mình, đi một lần đi, chỉ lần này thôi!"

"Lần trước cậu cũng nói như vậy."

"Sao cậu cứ nhắc đến lần trước mãi thế!"

"Thiên Thiên, ý tốt của cậu mình nhận, nhưng mình sẽ không đi, cậu thay mình nói xin lỗi với người ta luôn nha."

"Này, sao cậu có thể làm vậy được chứ!"

"Mình có việc, cúp máy đây, tạm biệt." Ngô Song nói xong, liền cúp máy.

Nghe đến tiếng tút tút trong điện thoại, Diêu Thiên Thiên tức giận muốn học máu. Lại nhớ đến khi nãy nói chuyện trên Wechat, Mạc Dật còn nghi ngờ cô, càng thêm buồn bực. Ngửa mặt lên trời than vãn một tiếng: "Ôi, làm mai khó lắm, phải đâu chuyện đùa!"

.....

Ngô Song cất điện thoại, sững sờ nhìn chăm chăm vào mắt cá chân đang bị băng của mình. Cô có thể cảm nhận được ý tốt của Diêu Thiên Thiên, nếu là ngày thường, cô đã đáp ứng rồi. Nhưng mà hôm nay thì không thích hợp, huống chi cô còn tên tiểu tử khó chơi kia....

Nghĩ đến Phương Thiếu Tắc, Ngô Song cảm thấy đau đầu.

Tối hôm qua, hai người bọn họ chạy tới chạy lui một đêm. Từ công ty đến bệnh viện, lại từ bệnh viện về nhà Ngô Song đã là hai giờ sáng.

Lúc sau, Phương Thiếu Tắc mặt dày mày dạn không chịu đi, Ngô Song cũng không còn hơi sức đâu mà đuổi hăn, vì thế vào phòng khoá cửa lại đi ngủ. Bỏ hăn ở nước ngoài phòng khách tự sinh tự diệt.

Phương Thiếu Tắc cũng biết điều, ngoan ngoãn ngủ ở phòng khách một đêm. Nhưng Ngô Song lại ngủ không ngon giấc, thật không biết sau sự việc cầu hôn lúc tối, cô nên đổi mặt với tên đàn ông này thế nào.

* Không phải mình dịch lung tung đâu nha, quả thật nguyên gốc chị Cẩm có khi để là "tên tiểu tử", khi lại để "tên đàn ông". Chắc tùy vào ngữ cảnh đó ạ. :-))))

Thế nhưng, Ngô Song không thể không đi ra ngoài, bởi vì cô đói bụng, lại còn quá xót ruột.

Khi Ngô Song mở cửa phòng ra, ngửi được một mùi thơm quen thuộc, là mùi của bánh quẩy và bánh bao, thật phong phú.

Bởi vì hôm qua không ăn cơm chiều, lại còn náo loạn một đêm. Hiện giờ, ngửi được mùi vị này, bụng cô lại réo lên khiêu nại. Nhưng nghĩ đến đây là do Phương Thiếu Tắc chuẩn bị, lập tức cô cảm thấy hết muốn ăn.

Nghe được động tĩnh, Phương Thiếu Tắc đi lại phía cô, cười tủm tỉm nói: "Song Song, chị dậy rồi? Tôi đã mua bữa sáng, còn mua rất nhiều loại, tùy ý chị chọn."

Đầu Ngô Song càng đau hơn, "Đừng gọi tôi là Song Song, chúng ta không thân."

Phương Thiếu Tắc xua xua tay, "Không sao cả, kêu riết cũng thân."

Da mặt thật dày, Ngô Song có chút nổi nóng, đang muốn phát tác, lại thất hăn xoay người mang hộp bánh lại đây, đưa đến trước mặt cô: "Song Song, chị nếm thử cái này, tôi đến quán bánh ngọt Mị Hương mà chị thích ăn nhất để mua đó."

Giờ phút này, mặt trời vừa ló dạng ngoài cửa sổ, ánh sáng chiếu vào phòng khách, chiếu lên gương mặt tươi cười của Phương Thiếu Tắc. Làm cho Ngô Song nhớ lại sự việc tối hôm qua, lại có chút say đắm.

"Không được." Coi hồi tỉnh, lùi lại cách xa hăn một chút, lại quên bây giờ chân đang bị thương, liền mất thăng bằng.

"Cẩn thận!" Phương Thiếu Tắc nhanh tay, ôm lấy eo cô, đem cô ôm đến trước mặt, hộp bánh trong tay rơi đầy đất.

Phương Thiếu Tắc còn trẻ, không có thói quen hút thuốc hay uống rượu, ngày thường cũng hay vận động. Lúc này, Ngô Song có thể cảm nhận được sức mạnh từ cánh tay của hăn, cánh tay lực lưỡng, mỗi một khối cơ

bắp đều rắn chắc. Dưới ánh mặt trời, phát hoạ đường cong càng thêm khoa trương, cũng đủ mê người.

Một cánh tay đã như thế, những bộ phận giấu bên trong bộ quần áo kia càng khỏi phải nói. Tuy duy Ngô Song không khỏi suy nghĩ lung tung, gương mặt có chút đỏ lên.

Phương Thiếu Tắc cúi đầu, vừa lúc nhìn thấy bộ dạng thất thần của Ngô Song. Trên đôi má trắng nõn ửng lên hai vệt hồng hồng, chiếc mũi tinh xảo, đôi môi căng mọng bóng loáng dưới ánh mặt trời, đẹp không sao tả xiết.

Cơ hội tốt như vậy, nếu không biết tận dụng, thì thật có lỗi với chính mình. Hắn không chần chừ, trực tiếp cúi đầu, hôn lên môi Ngô Song.

"Phương Thiếu Tắc!" Ngô Song nhanh chóng lấy lại tinh thần, giận không thể đẩy hắn ra, không nói hai lời, hướng trên mặt hắn tát một cái.

Tuy cái tát này không nhẹ, nhưng nhớ tới lần trước mình cũng làm như vậy, trực tiếp bị quăng ngã xuống đất. Phương Thiếu Tắc cảm thấy những nỗ lực của mình cũng được đền đáp. Trên mặt tự nhiên cũng không thấy đau nữa, cười hì hì nói với Ngô Song: "Bánh đã rót dơ rồi, chị chờ một chút, tôi sẽ đi mua cái mới."

"Được." Ngô Song cắn răng nói, trong lòng suy nghĩ, mong tên này nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Nhưng Phương Thiếu Tắc lại thay đổi chủ ý: "Tôi cảm thấy, tôi mà đi ra rồi nhất định chị sẽ không cho tôi vào nữa." Dứt lời, liền đi qua bàn ăn bên cạnh ngồi xuống. Cầm lấy cái bánh bao cắn một cái. Bày ra tư thế "Có đánh chết tôi cũng không đi!"

Ngô Song nắm tay thành năm đấm, nhìn Phương Thiếu Tắc, lại nhìn xuống chân mình, cuối cùng còn nhìn đến con dao phay trong phòng bếp.

Nhìn xong, hít sâu một hơi, cô quyết định đi WC trước, bình tĩnh một chút.

_____..._____

#Pi: Đúng rồi, chị nên đi WC để xả giận trước đi, nếu chị còn đứng đó....chắc hết truyện sớm quá. Bởi nam 9 bị nữ 9 chém chết rồi, còn cái gì viết được nữa đâu mà đọc. Không khéo có cái kết SE, cầu huyết ấy chứ! Amen ==

Pi đi xa quá rồi nhỉ. >"<

Comment tên idol đi man. :-))))

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ra Điều Kiện.

Diêu Thiên Thiên gấp gấp gửi tin nhắn Wechat cho Mạc Dật.

Đào chi Diêu Diêu: Học trưởng, anh ở đâu?

Mạc Dật: Quả nhiên không đến sao?

Đào chi Diêu Diêu: Sao có thể? Em đã ra tay đâu?

Mạc Dật: Học muội lợi hại!

Đào chi Diêu Diêu: Chuyện này còn phải nói?

Diêu Thiên Thiên cắt điện thoại, đánh vào tay phải của mình, vừa đánh vừa mắng: "Cái tay phá rồi, sao phải nói dối như vậy, mày bị bệnh tâm thần sao!"

Mắng xong, cô lại bắt đầu tức giận bất bình, cái gì gọi là "Quả nhiên không đến" chứ? Hoá ra ngay từ đầu, tên họ Mạc đó đã nghi ngờ năng lực của cô rồi sao, hoàn toàn không xem nhân vật nhỏ như cô ra gì phải không?

Nhất định hôm nay phải hện Ngô Song ra cho bằng được, cho tên Mạc Dật kia thấy được bản lĩnh của Diêu Thiên Thiên cô. Sự việc phát triển đến như vậy, không chỉ là vấn đề chung thân đại sự nữa rồi, mà còn liên quan đến tôn nghiêm của cô!

Vì bảo vệ tôn nghiêm của mình trước mặt Mạc Dật, Diêu Thiên Thiên quyết định tự mình thúc ngựa ra trận (tự mình ra tay), dù có khiêng cũng phải khiêng Ngô Song đến chỗ hẹn.

.....

"Song Song, không phải chị ăn cái gì vậy rồi chứ?" Đột nhiên Phương Thiếu Tắc hỏi.

"Cậu nói cái gì?"

Phương Thiếu Tắc: "Từ này đến giờ chỉ mới có hai giờ đồng hồ trôi qua, mà chị đã vào toilet 5 lần rồi ,trung bình 24 phút một lần. Tôi thấy chị uống nước không nhiều, không phải bữa sáng lúc này có vấn đề chứ? Chính tôi cũng có ăn, sao không có phản ứng?"

Mặt Ngô Song đen lại, đi đến trước sofa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi đi toilet mấy lần thì kệ tôi, ai cần cậu quản, Cậu có thể về được rồi!"

"Không được!" Phương Thiếu app lập tức cự tuyệt, "Sao tôi có thể để một người bệnh như chị ở nhà một mình, tôi phải ở lại chăm sóc cho chị!"

"Tôi rất khỏe, không cần cậu chăm sóc."

"Bình thường người say rượu đều sẽ nói mình không hề uống rượu, tôi hiểu mà!" Phương Thiếu Tắc vừa nói vừa nhìn chăm chăm TV, trong tay còn cầm khoai tây lát nhai rồm rộp, quả thật hẳn xem nơi đây như nhà của mình rồi.

Chỉ khi đi vào toilet mới làm Ngô Song bình tĩnh lại. Cố kìm nén, cô nói: "Phương Thiếu Tắc, cậu nhìn cho kỹ, đây là nhà của tôi."

"Tôi biết, tôi còn lấy chìa khóa mở cửa là từ trong túi xách của chị mà. Không sai được." Phương Thiếu Tắc vẫn ăn khoai tây lát, không để ý nói.

"Vậy mời cậu ra khỏi nhà tôi, đây là quyền lợi của chủ nhà là tôi!"

Căn bản Phương Thiếu Tắc không xem lời cô nói ra gì, chăm chú xem bóng đá trên TV, nói: "Đợi lát nữa nói tiếp, tôi xem bóng đá cái đã. Ô, chị đứng tránh ra một chút, tôi thấy không rõ, sút đi sút đi.....Giỏi lắm, vào rồi! Này, sao chị lại tắt TV? Trận bóng còn chưa hết mà!" Hắn từ trên sofa bật dậy, kháng nghị với Ngô Song.

"Thích xem bóng đá phải không? Hay là chúng ta tự đá đi, cậu làm trái bóng, tôi là cầu thủ, được không?"

Phương Thiếu Tắc vừa nghe, lập tức nằm hình chữ X trên sofa, mặt dày mày dạn mà nói: "Chị sai rồi, tôi là cầu môn, không phải trái bóng....Ai, chị không thể đá hư cầu môn nha! Đừng túm tôi, cầu môn không được chuyển động....."

Ngô Song mặc kệ hắn nói gì, túm lấy hai chân của hắn kéo ra ngoài.

"Này, chị bị thương sao sức lực còn lớn như vậy, cẩn thận chút a....." Phương Thiếu Tắc gắt gao ôm lấy sofa.

"Rốt cuộc cậu có đi hay không?"

"Không đi!"

"Cậu phải đi!"

"Tôi là một người có nguyên tắc, nói không đi thì sẽ không đi!"

.....

Hai người giằng co một lúc, chuông cửa vang lên.

Phương Thiếu Tắc như được đại xá, nhanh chóng buông sofa ra, chạy thẳng đến phía cửa.

Ngô Song nóng nảy: "Cậu định làm gì?"

"Có người tới, tôi muốn xem là ai."

"Không được mở!" Ngô Song chịu đựng cơn đau, đi qua đó, muốn ngăn cản Phương Thiếu Tắc. Nhưng không kịp nữa rồi, gương mặt của Diêu Thiên Thiên đã xuất hiện trên màn hình.

Ngô Song đẩy Phương Thiếu Tắc qua quên cạnh, cảnh cáo: "Mau tránh đi, nhanh lên!"

"Song Song, cậu nói cái gì? Ồ, nhà cậu đang có khách sao?" Diêu Thiên Thiên hỏi.

"Không, chỉ có mỗi mình ở nhà, cậu có chuyện gì sao?"

"Đương nhiên là có, nếu không mình chạy tới đây tìm cậu làm gì? Mở cửa nhanh lên, mình có chuyện gấp!" Diêu Thiên Thiên thúc giục.

Ngô Song hết cách, đành phải mở cửa, thừa dịp Diêu Thiên Thiên còn chưa kịp đi lên, nhanh chóng đẩy Phương Thiếu Tắc giấu vào trong.

"Cậu mau tránh đi, còn đứng đó làm gì?"

"Sao tôi lại phải trốn? Đâu phải tôi xấu đến mức không thể gặp người. Hơn nữa, quan hệ của hai chúng ta sớm muộn gì cũng công khai, không cần phải che che dấu dấu." Người nào đó đứng yên như pho tượng, trong miệng còn lải nhải.

Ngô Song gấp đến phát khóc, liều mạng đẩy hẳn: "Ai có quan hệ với cậu? Cậu đừng nói bậy, Diêu Thiên Thiên sắp lên tới rồi, cậu mau tránh đi, nhanh lên."

"Chúng ta đã ở chung một nhà thế này rồi, sao lại nói không có quan hệ? Nói ra cũng không ai tin, hay là chị hỏi Diêu Thiên Thiên xem, cô ấy

sắp lên tới rồi." Mặt Phương Thiếu Tắc dày đến cực hạn rồi.

Ngô Song bắt lực với hắn: "Đừng để cậu ấy thấy cậu, coi như tôi năn nỉ cậu."

"Chị năn nỉ tôi?" Lập tức, Phương Thiếu Tắc trở nên đặc ý: "Chị là cấp trên của tôi, chị năn nỉ tôi như vậy không thất xấu hổ sao?"

"Phương Thiếu Tắc, tôi ra lệnh cho cậu đi vào!"

"Hôm nay là cuối tuần, là thời gian nghỉ ngơi nên không có quan hệ cấp trên hay cấp dưới. Nếu là bạn gái ra lệnh cho tôi, chắc chắn tôi sẽ nghe lời suốt 24 giờ."

Chuông cửa lại lần nữa vang lên, Diêu Thiên Thiên đã đứng ngoài cửa.

Diêu Thiên Thiên: "Ngô Song, mở cửa đi!"

"Ừm, cậu đợi chút, mình đang thay quần áo!" Ngô Song nói, quay đầu nhìn về mặt đặc ý của Phương Thiếu Tắc, nói: "Nếu cậu chịu tránh đi, tôi đảm bảo sau này sẽ không đánh cậu."

Phương Thiếu Tắc lắc đầu: "Không sao đâu, tôi chịu được."

Ngô Song: ".....Rốt cuộc cậu muốn thế nào?"

"Làm bạn gái tôi."

"Năm mơ đi!"

"Về sau nhà chị, tôi muốn tới lúc nào thì tới, không được đuổi tôi ra ngoài."

Ngô Song do dự một chút: "Thời hạn một tuần."

Phương Thiếu Tắc giờ ba ngón tay: "Ba tháng."

Ngô Song cắn chặt răng: "Một tháng, thêm một ngày nữa cậu cũng dừng hồng."

"Thành giao!" Phương Thiếu Tắc tươi cười nham hiểm. Sau đó chui vào bên cạnh phòng thay đồ, động tác mau lẹ.

Diêu Thiên Thiên ngoài cửa chờ đến hết kiên nhẫn, bắt đầu gõ cửa: "Mở cửa, sao cậu thay quần áo lại lâu như vậy chứ? Mình cũng không phải là đàn ông, nếu cậu không mặc quần áo mở cửa, mình cũng không ngại đâu!"

Đang nói chuyện thì cửa mở, Ngô Song mặc đồ ngủ đứng bên trong, vẻ mặt hấp tấp.

Diêu Thiên Thiên quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, "Không phải cậu thay quần áo ra ngoài sao, sao bây giờ lại mặc đồ ngủ? A, chân cậu bị làm sao vậy?" Vừa nói vừa vào phòng, cúi đầu nhìn phần băng gạc trên mắt cá chân của Ngô Song.

Ngô Song đóng cửa lại, lò cò một chân đi vào nhà, "Không có việc gì, trật chân một chút thôi."

"Có nghiêm trọng không, để mình xem? Ai, cậu mau ngồi xuống!" Diêu Thiên Thiên ấn Ngô Song ngồi xuống sofa, nâng chân cô lên xem.

"Thật sự mình không sao mà, đã đến bệnh viện kiểm tra rồi, bác sĩ nói nghỉ ngơi hai ngày thì tốt rồi."

"Vậy là tốt rồi, sao cậu lại bị thương vậy? Một mình cậu đến bệnh viện sao? Sao không gọi cho mình?" Diêu Thiên Thiên hỏi tới tấp.

Ngô Song sợ nói nhiều rồi lỡ miệng thì nguy, dứt khoát nói sang chủ đề khác: "Đúng rồi, sao cậu lại tới đây?"

Ngô Song hỏi vậy làm Diêu Thiên Thiên nhớ tới chính sự, nhanh chóng nói: "Mình đến là vì chuyện khi nãy nói qua điện thoại với cậu, nhưng xem bộ dạng hiện tại của cậu, xem ra là hết cách rồi."

Ngô Song như trút được gánh nặng, vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, mình bị thương như vậy, không đi được đâu."

"Ai, hay là mình gọi hân đến nhà cậu?" Vì không muốn mất mặt trước Mạc Dật, Diêu Thiên Thiên đành bất chấp.

"Đừng nha." Ngô Song nóng nảy, "Mình đã nói với cậu, mình không có thời gian, cũng không có ý muốn, cậu đừng ngọc công thay mình nữa. Lại nói, đây là nhà mình, sao có thể tùy tiện để đàn ông ra vào như vậy?"

"Cậu nói cũng đúng." Diêu Thiên Thiên bị thuyết phục, lẩm bẩm, "Gọi hân tới nhà cậu quả thật không thích hợp, hay là như vậy đi, tôi nói tình cảnh của cậu hiện tại cho hân biết một chút, chờ cậu hồi phục, mình lại sắp xếp cho hai người gặp mặt."

"Tôi sẽ không để chị đi gặp hân!" Phòng chứa đồ đột nhiên bị mở ra, Phương Thiếu Tắc mang đôi dép lê, vẻ mặt phẫn nộ mà đi ra.

Diêu Thiên Thiên.....hoá đá.

_____..._____

Tác giả có lời muốn nói:

08:03:37 _ 08-12-2015.

Hôn lễ càng ngày càng gần, lần đầu tiên gã chồng (- -|||) khẩn trương lắm, hy vọng ngày đó có thể thuận lợi.....

Mặc khác, truyện sẽ không bị ảnh hưởng bởi hôn lễ mà ra trễ nải đâu, mong mọi người yên tâm.

—————...—————

#Pi:Ồ ồ ồ, mới biết được thông tin mới, chị Cẩm lên xe bông vào cuối năm 2015 nha. Như vậy, hiện tại chị ấy lấy chồng được hai năm rồi, không biết đã có baby chưa hén? Biết đâu mấy chương sau lại có thêm thông tin mới. Khắc khắc...

#Thông báo: vì lý do cá nhân, bắt đầu từ chương này Pi xin ngừng Mini games. Tuy nhiên, nếu bạn muốn cũng có thể đề nghị chương sau Pi up ảnh idol của bạn, nhưng Pi chỉ up theo yêu cầu, không phải mini games nữa. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho truyện. :-))

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cá Cược.

"Đây là nhà cậu, sao có thể tùy tiện để đàn ông ra vào như vậy? Đây là nhà cậu, sao có thể tùy tiện để đàn ông ra vào như vậy?.....chắc chắc....." Diêu Thiên Thiên miệng không ngừng lặp lại lời Ngô Song từng nói, một mặt đánh giá Phương Thiếu Tắc từ trên xuống dưới, còn dùng ngón tay chọc chọc cánh tay rắn chắc của hắn.

Ngô Song ở một bên đỡ trán, so với chân thì đầu còn đau hơn.

Phương Thiếu Tắc giải thích: "Tôi cũng không phải tùy tiện mà ra vào, đêm qua tôi ở chỗ này mà."

"Im miệng!" Ngô Song đứng lên.

Diêu Thiên Thiên vươn tay, ngăn cản Ngô Song, "Cậu im miệng, ngồi xuống, để hắn nói hết!" Dứt lời, cười tủm tỉm quay đầu lại, nhìn Phương Thiếu Tắc nói: "Soái ca, cậu tên gì quên rồi, Phương....."

"Phương Thiếu Tắc."

"À, nhớ rồi. Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?" Diêu Thiên Thiên cười tươi hơn cả hoa.

Phương Thiếu Tắc ngoan ngoãn trả lời: "Dạ chị Thiên Thiên, năm nay tôi hai mươi ba."

"Hai mươi ba!" Diêu Thiên Thiên hưng phấn đến mức cười to, ngón tay chọc chọc cánh tay Phương Thiếu Tắc lại càng hăng say. "Thật là tốt quá nha, nhìn cậu tuổi trẻ sức bền, thân thể cũng rắn chắc lắm, cậu có cơ bụng sáu múi không?"

Phương Thiếu Tắc hào phóng giở áo lên, lộ ra cơ bụng rắn chắc: "Còn đang tập luyện, cũng chưa lộ rõ lắm."

Diêu Thiên Thiên ngăm đến tròng mắt muốn rớt ra ngoài, nước miếng nhỏ giọt, "Đủ rồi đủ rồi, cậu còn trẻ, không cần quá sốt ruột, còn rất nhiều thời gian để rèn luyện thân thể."

Dứt lời, ánh mắt cô nàng dừng lại trên người Ngô Song, vẻ mặt kì quái hỏi: "Mình nói đúng không, Song Song?"

Ngô Song không thèm để ý đến hai người bọn họ.

Diêu Thiên Thiên mặc kệ cô, một lần nữa nhìn Phương Thiếu Tắc: "Hôm qua cậu ngủ ở đây à?"

"Đúng vậy, tôi còn mua đồ ăn sáng, chị Thiên Thiên đã ăn gì chưa? Cùng nhau ăn đi?"

"Được, được!" Diêu Thiên Thiên gật đầu như già tởm, hoàn toàn quên luôn mục đích mình đến đây làm gì. Tung ta tung tăng đi theo Phương Thiếu Tắc ngồi vào bàn ăn.

"Song Song, sao cậu không lại ăn luôn?" Diêu Thiên Thiên kêu.

"Mình không muốn ăn, các người ăn đi." Ngô Song nói xong, liền đi về phòng. Đối với cục diện hiện tại, cô đã từ bỏ việc giải thích rồi.

"Song Song!" Phương Thiếu Tắc muốn đuổi theo cô.

Diêu Thiên Thiên giữ tay hắt lại ngăn cản, "Đuổi cái gì mà đuổi, chờ tôi về rồi, cậu còn rất nhiều thời gian để xem cậu ấy. Ngồi xuống ngồi xuống, cùng tỷ tỷ ăn sáng nào."

Phượng Thiếu Tắc nhìn theo hướng Ngô Song vừa đi, quay đầu lại, cười tủm tỉm hỏi: "Chị Thiên Thiên, đồ ăn có hợp khẩu vị không?"

Diêu Thiên Thiên nhìn hắt chăm chăm, không chớp mắt: "Hợp, đương nhiên là hợp khẩu vị rồi. Đồ ăn sáng thì phải mới mẻ ăn mới thấy ngon, còn với loại đồ ăn thừa kia thì cho rớt!"

"Hắt xì!" Mặc Dật ở trong văn phòng vô duyên vô cớ hắt xì một cái, mắt nhìn đến điện thoại trên bàn, rồi tiếp tục làm việc.

"Tiểu tử, người nhà cậu làm gì?" Diêu Thiên Thiên truy hỏi.

"Người trong nhà đều là dân làm ăn." Phượng Thiếu Tắc trả lời.

Người trong nhà đều buôn bán, vậy khẳng định là xí nghiệp gia tộc, chung quy vẫn là phú nhị đại (con ông cháu cha/xin cháu của thương nhân có tiếng). Diêu Thiên Thiên càng hài lòng, tiếp tục hỏi: "Cậu với Ngô Song qua lại khi nào?"

"Thời điểm tôi đến công ty làm việc."

"Vậy cũng chỉ mới mất tuần thôi à? Thật đúng là rất nhanh nha, hai người khi nào thì bắt đầu? Ý tôi là, giống như đêm qua vậy đó."

"Đại khái là nửa tháng trước, chị ấy qua đêm ở nhà tôi."

"Vậy là nửa...tháng...rồi...sao!" Diêu Thiên Thiên nói chuyện, giọng nói có chút hào hứng, "Thật là không nghĩ tới nha, tốc độ này, hiệu suất này, chặc chặc chặc.....Rốt cuộc là người trẻ tuổi, tinh lực tràn đầy, không

giống như những người đã có tuổi, dây dưa dây cà, một chút hiệu suất cũng không có."

"Hắt xì!" Mạc Dật sờ sờ cái mũi, hỏi trợ lý: "Hôm nay điều hoà có phải hơi lạnh hay không?"

Trợ lý: "Mạc tổng, điều hòa mở 30 độ như mọi ngày. Hay là tôi tăng nhiệt độ lên thêm?"

"Ừ." Mạc Dật cúi đầu, tiếp tục xem văn kiện.

.....

"Tiểu tử, mặc dù tính tình của Ngô Song nhà tôi có hơi lạnh lùng, nhưng mà người thì tuyệt đối tốt không có chỗ chê. Tôi quen biết cậu ấy mười mấy năm, từ nhỏ cậu ấy đã là hoa khôi trong trường, lớn lên xinh đẹp, thành tích cũng rất tốt. Lại chưa bao giờ có mối quan hệ nam nữ lung tung, phương diện tình cảm rất sạch sẽ, giống như một trang giấy trắng vậy. Chuyện trước kia với Vương Trường Tuấn, bọn họ mới quen nhau có ba tháng, căn bản là chưa hiểu nhau hết."

"Chuyện này tôi biết." Phương Thiếu Tắc gật đầu.

"Chuyện này cậu đều đã biết a!" Diêu Thiên Thiên cảm thấy khi còn sống mình được nhìn thấy cảnh này, cơ bản đã xem như viên mãn. "Không phải tôi khen cậu, hiệu suất cao, quá vao! Người trẻ tuổi, cùng với những tên ba mươi, bốn mươi tuổi quả thật không giống nhau."

"Hắt xì." Mạc Dật ngẩng đầu, nói với trợ lý, "Tắt điều hòa đi."

"Vâng." Trợ lý tắt điều hòa.

"Được rồi!" Mạc Dật đóng văn kiện lại, "Tôi ra ngoài có chút việc, có chuyện thì đợi lát nữa tôi về xử lý."

"Được, ngài đi thông thả."

Mạc Dật đứng dậy rời đi, mắt lại nhìn đến điện thoại, cất vào trong túi.

.....

Ngô Song nằm trong phòng, hai tay xoa huyết Thái Dương, đầu đau muốn nổ tung. Một mình Phương Thiểu Tắc đã đủ phiền toái, bây giờ lại thêm Diêu Thiên Thiên, xem ra cuộc sống sắp của cô sẽ long trời lở đất rồi.

Đúng lúc này, điện thoại của cô báo có tin nhắn, là Diêu Thiên Thiên gửi tin qua Wechat.

Đào chi Diêu Diêu: Song Song, thật ra cậu che giấu mình nhiều chuyện như vậy, thật không có lương tâm!

Rốt cuộc ở bên ngoài Phương Thiểu Tắc đã nói với Diêu Thiên Thiên cái gì? Ngô Song ngồi không yên, quyết định đi ra ngoài hỏi cho rõ

Ngô Song hối hận vì đã cho Phương Thiểu Tắc cơ hội hồ ngôn loạn ngữ, vội vàng đi ra ngoài. Lại không thấy Diêu Thiên Thiên, chỉ thấy một mình Phương Thiểu Tắc ngồi trên sofa xem bóng đá.

Ngô Song đi lại hỏi: "Thiên Thiên đâu?"

Phương Thiểu Tắc chăm chú xem TV, đầu cũng không quay lại, nói: "Về rồi."

"Rốt cuộc cậu đã nói gì với Thiên Thiên vậy?"

"Nói cái nên nói." Bộ dáng Phương Thiểu Tắc vẫn bình thường như không.

Ngô Song bị chọc giận, đi qua bắt lấy cổ áo Phương Thiểu Tắc: "Rốt cuộc cậu đã nói hươu nói vượn cái gì?"

Chân Ngô Song còn đang bị thương, thời điểm nắm cổ áo hần hầu như cả người đều đề lên Phương Thiếu Tắc. Dù vậy, bộ dáng cô vẫn hùng hổ, khí thế không yếu đi chút nào.

Bộ dáng bây giờ của Ngô Song khiến Phương Thiếu Tắc có chút đau lòng: "Hiện tại chị đang bị thương như vậy, hay là trước đừng động thủ với tôi. Chờ chị khoẻ lại rồi, tôi đứng yên cho chị đánh thoải mái, được không?"

Ngô Song càng phần nộ.

"Được được, đừng giận đừng giận, không phải chị sợ Diêu Thiên Thiên đi ra ngoài nói bậy sao? Vừa rồi tôi đã nói tốt với chị ấy, quan hệ của chúng ta, chị ấy sẽ thay chúng ta giữ bí mật, tuyệt đối sẽ không để ai biết." Phương Thiếu Tắc trấn an cô.

Vậy là tốt rồi, Ngô Song nhẹ nhàng thở ra, bỗng nhiên có phản ứng lại: "Tôi và cậu không có quan hệ gì cả!"

"Đang như vậy, chị còn cảm thấy chúng ta không có quan hệ sao?" Phương Thiếu Tắc nói xong, không nói chuyện nữa, yên lặng nhìn Ngô Song, lại nhìn chính mình.

Ngô Song sửng sốt, bình tĩnh lại.

Nhìn đến Phương Thiếu Tắc, giờ phút này, hần mang dép lê, bộ dáng cợt nhả ngồi trên sofa nhà cô.

Nhìn lại mình, một thân áo ngủ, người cô còn đang đề trên người hần.

Như thế này mà muốn nói hai người không có quan hệ gì, chính cô còn không tin.

Ý thức được điều này, Ngô Song tức khắc cảm thấy xấu hổ, mà Phương Thiều Tắc còn cố ý dùng ánh mắt cười như không cười nhìn cô chăm chăm.

Bốn mắt nhìn nhau, như bị điện giật, cô lập tức rời khỏi người hấn. Hoàn toàn không biết mình phòng ngự như vậy, càng làm Phương Thiều Tắc thấy thú vị, được một tắc lại muốn thêm một trượng, lấn tới.

Ngô Song: "Cậu mau rút ra ngoài cho tôi."

"Vừa nãy không phải đã nói rồi sao, trong vòng một tháng tới, tôi muốn đến nhà chị lúc nào thì đến, chị không thể đuổi tôi đi, nói lời phải giữ lời."

"Cậu cũng chưa tránh đi, dựa vào cái gì muốn tôi giữ lời hứa?" Nói đến chuyện này, Ngô Song giận sôi máu.

Phương Thiều Tắc kêu oan: "Chị chỉ nói tôi tránh đi, lại chưa nói không cho tôi đi ra. Tôi đã tránh rồi, chị không được chơi xấu!"

"Cậu....." Ngô Song bị lý luận vô liêm sỉ của hấn làm cho nghẹn họng, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Phương Thiều Tắc chiếm được tiện nghi, lập tức bắt đầu khoe mẽ: "Được, nếu sự việc đã xảy ra như vậy, chị cũng đừng để ý chi tiết mấy cái đó. Đi, tôi khẳng định sẽ không đi, chị yên tâm, tôi đường đường là nam tử hán, đã nói thích chị, chỉ cần chị không đồng ý, tuyệt đối tôi sẽ không chiếm tiện nghi của chị đâu."

Ngô Song nhìn vết thương ở chân của mình, trong lòng thầm suy tính, với sức chiến đấu của mình bây giờ, liệu có đánh chết hấn được không?

Phương Thiều Tắc tiếp tục nói: "Lại nói, chị đang bị thương, ở một mình cũng không tiện, tôi không đi là vì chăm sóc cho chị."

"Cậu, chăm sóc, tôi?" Ngô Song cảm thấy, lời này từ miệng một thiếu gia không lo vấn đề cơm áo nói ra, nghe qua rất buồn cười.

"Đương nhiên tôi sẽ chăm sóc chị." Phương Thiếu Tắc tỏ vẻ đó là đương nhiên.

"Cậu chăm sóc tôi kiểu gì?" Ngô Song chỉ chỉ mớ quần áo lộn xộn, rồi mấy gói khoai lát ăn dở, chỉ đến mấy cái bánh ăn sáng còn thừa trên bàn, lại chỉ vào vài băng trên chân của mình, hỏi: "Cậu sẽ giặt quần áo, dọn dẹp phòng? Hay nấu cơm, thay băng gạc cho tôi? Cậu đang nói thật sao?"

"Ai nói là tôi không nói thật?" Phương Thiếu Tắc từ trên sofa đứng lên, nói: "Tôi muốn chăm sóc chị, tuyệt đối giữ lời."

"Nếu cậu có thể làm được, tôi liền cảm tạ trời đất." Ngô Song trợn mắt với hắn.

"Nếu tôi làm tốt, có phải chị sẽ không đuổi tôi đi?"

"Nếu cậu làm tốt, chìa khóa nhà tôi sẽ đưa cho cậu." Ngô Song ngẩng đầu ưỡn ngực, cùng hắn giằng co, cô không tin tên thiếu gia sống trong nhung lụa này có thể làm được mấy việc này đâu.

"Được, nói chuyện giữ lời, chị thua chắc rồi!" Phương Thiếu Tắc nhìn về phía Ngô Song, mỉm cười định liệu trước cho cô.

—————...—————

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bất Ngờ.

Nguyên cả buổi sáng, Phương Thiếu Tắc ở nhà Ngô Song ra ra vào vào mà dọn dẹp nhà ở, lau dọn vệ sinh, làm đến vui vẻ vô cùng.

Ngô Song trừng lớn hai mắt, thấy cảnh trước mắt này, vô cảm thấy khiếp sợ, đồng thời cũng có chút tò mò. Trong ấn tượng của cô, Phương Thiếu Tắc là đại thiếu gia, duỗi tay há miệng là có cơm đưa đến tận nơi, sao lại biết làm những việc này?

Phương Thiếu Tắc lau thật kỹ tấm ảnh chụp Ngô Song hôm tốt nghiệp đại học, hẳn quay lại mỉm cười thật tươi với cô.

Ngô Song vội né tránh ánh mắt của hắn, vì che đi xấu hổ, cô với tay lấy cái bánh bao ăn sáng còn thừa trên bàn.

"Chờ một chút!" Phương Thiếu Tắc xông tới ngăn cản: "Cái này nguội lạnh rồi, không được ăn."

Ngô Song nhìn Phương Thiếu Tắc như nhìn sinh vật ngoài hành tinh.

Phương Thiếu Tắc cầm thùng rác, đem hết thức ăn thừa đổ vào, vừa đổ vừa nói: "Chị đang bị thương, ăn chút thức ăn nóng sẽ tốt hơn."

Ngô Song không biết nói với người trước mặt này thế nào, cô duỗi tay, lấy đồ dùng pha cà phê.

Phương Thiếu Tắc vội đoạt lại, nói: "Đói bụng mà uống cà phê là không tốt."

Rốt cuộc Ngô Song nhin không được nữa: "Vậy tôi có thể ăn cái gì?"

"Tôi nấu cho chị ăn." Phương Thiếu Tắc nói.

"Vậy cậu định nấu cái gì?"

"Tủ lạnh chị có cái gì, tôi sẽ nấu cái đó."

"Tủ lạnh tôi chỉ có trứng gà, sữa bò, một ít rau dưa. Nếu cậu định làm món cà chua xào trứng thì quên đi, tôi đã ngán lắm rồi." Ngô Song thở dài, có cảm giác mình thất bại. Ngay cả việc chăm lo cho cái bao tử của mình còn không bằng Phương Thiếu Tắc.

"Không thành vấn đề, chị chờ chút." Phương Thiếu Tắc vào nhà bếp, mở tủ lạnh.

.....

Một ly sữa bò nóng hổi, một đĩa salad tươi ngon màu sắc sặc sỡ, một phần cơm chiên trứng rau củ vàng óng, và hai chén canh trứng cà chua.

Đơn giản, nhưng cũng đủ để phá hủy sự tự tin của Ngô Song trước mặt Phương Thiếu Tắc.

Cô cầm đôi đũa, chần chừ không có xuống tay.

"Ăn đi, kéo nguội." Phương Thiếu Tắc thúc giục.

Ngô Song do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định hỏi: "Cậu học được ở đâu vậy?"

"Tôi từng đi du học, hiểu không?"

Ngô Song lắc đầu: "Không hiểu."

"Đồ ăn bên đó rất khó ăn!"

Ngô Song đã hiểu, nhưng vẫn không rõ vì sao , đường đường là đại thiếu gia như hắt lại tự đi nấu cơm, cô hỏi: "Bạn không muốn người giúp việc sao?"

"Muốn người giúp việc rất tốn kém." Câu trả lời của Phương Thiếu Tắc làm người ta kinh ngạc, nhưng mà hắt cũng nhanh chóng giải thích: "Tôi có anh họ ăn chơi đàn đúm bên nước ngoài, lại nghiện ma túy. Cha tôi thấy vậy, ông sợ tôi không có năng lực chống lại những cám dỗ, nên hạn chế chi tiêu và quản lý kinh tế của tôi. Nhớ khi đó, tôi vờ xin việc trong nhà hàng để nuôi sống bản thân. Đến bây giờ về nước, kinh tế mới được tự do."

"À." Ngô Song đáp, rốt cuộc vẫn động đũa.

Sữa bò rất thơm và béo, cơm chiên vừa rời vừa xốp, sốt trộn salad rất vừa ăn, nộm canh cũng vừa miệng. Tóm lại, tuy không bằng đầu bếp, nhưng vẫn mang hương vị riêng.

"Ngon không?" Phương Thiếu Tắc thò đầu qua, cười tủm tỉm hỏi.

"Ừm." Ngô Song sẽ không nói dối.

"Vậy mỗi ngày tôi sẽ nấu cho chị ăn, được không?" Hắt lại hỏi.

Thiếu chút nữa Ngô Song ghen rồi: "Không cần!"

Phương Thiếu Tắc không cam lòng, tiếp tục nói: "Tôi biết nấu rất nhiều món, nếu nhà chị có lò nướng, tôi sẽ làm bánh kem cho chị ăn, không phải chị rất thích ăn ngọt sao? Tôi sẽ học làm thêm mấy món ngọt khác, chị

muốn ăn món gì, tôi sẽ làm món đó, nếu như không biết, tôi có thể học, năng lực lĩnh hội của tôi nhanh lắm nha."

Khi Phương Thiếu Tắc nói những lời này, ánh mắt trong veo như nước, lập lòe ánh sáng chân thành, làm Ngô Song thật sự cảm động.

Ngô Song buông chén đũa, thở dài một hơi: "Cảm ơn cậu vì tôi mà làm những chuyện này, hiện tại tôi đã tin tưởng rằng cậu thật sự thích tôi. Nhưng tôi không thích cậu, như vậy làm tôi thấy rất áy náy."

Trong mắt Phương Thiếu Tắc hiện lên một tia mất mát, nhưng hân mau chóng lấy lại tinh thần, đứng lên, giữ chặt tay Ngô Song: "Chị theo tôi lại đây."

"Cậu làm gì?" Ngô Song kinh ngạc nhìn hân.

Phương Thiếu Tắc không nói nhiều, đi đến trước mặt cô, ôm cô lên như một nàng công chúa.

"Phương Thiếu Tắc, cậu làm cái gì vậy? Mau thả tôi xuống!" Ngô Song nóng nảy, rõ ràng vừa rồi còn nói chuyện rất nghiêm túc, sao bỗng nhiên tên tiểu tử này lại nổi điên như vậy.

Phương Thiếu Tắc mặc kệ sự phản đối của Ngô Song, bế cô lên, đi vào phòng.

Tim Ngô Song muốn nhảy lên tới cổ họng: "Bỏ tôi xuống mau, cậu muốn làm gì? Nếu cậu còn như vậy nữa tôi sẽ không khách khí đâu, cậu đừng cho là tôi bị thương thì đánh không lại cậu. Tôi cảnh cáo cậu, lập tức bỏ tôi xuống, nếu không...."

Lời còn chưa nói xong, Phương Thiếu Tắc đã đặt cô lên giường. Thân thể Ngô Song nằm trên chiếc nệm mềm mại, Phương Thiếu Tắc chống tay

hai bên người cô, đem cô áp chế hoàn toàn dưới người mình, ánh mắt sáng ngời nhìn cô.

Giờ phút này, khoảng cách của hai người gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau. Ngô Song cảm giác được, trái tim trong lồng ngực mình đang đập một cách điên cuồng.

Ánh mắt Phương Thiểu Tắc chậm rãi dịch xuống đôi môi Ngô Song, cách mặt cô càng gần, Ngô Song không tự giác nhắm mắt lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng là ngắn ngủi hay dài lâu, trong đầu Ngô Song lúc này đã không thể nào nghĩ được gì nữa.

Bỗng nhiên, phần nệm bên cạnh bị lún xuống, cảm giác được hơi thở bên trên biến mất. Ngô Song mở mắt ra, nhìn thấy Phương Thiểu Tắc không biết đã ngồi xuống bên cạnh cô khi nào, trong tay cầm thuốc với bông băng hôm qua mua ở bệnh viện.

Hắn muốn làm gì?

Không chờ Ngô Song mở miệng hỏi, Phương Thiểu Tắc đã ngồi thẳng, bắt lấy chân Ngô Song kéo qua, để trên đùi của mình, bắt đầu tháo băng gạc trên chân cô.

"Cậu....muốn làm gì?" Ngô Song mở miệng, phát hiện thanh âm mình đã khô khốc.

"Thực hiện ước định." Phương Thiểu Tắc nói, đã gỡ băng gạc ra hết, lấy bông thấm thuốc, nhẹ nhàng sát lên vết thương của Ngô Song.

Hắn không phải bác sĩ, nên động tác có chút ngượng ngập, nhưng rất nhẹ nhàng cẩn thận.

Sự đề phòng trong lòng Ngô Song chậm rãi buông xuống, nơi mềm mại trong lòng ngực bị hành động này của hã làm cảm động. Cô yên lặng quan sát nhất cử nhất động của Phương Thiểu Tắc, bộ dạng hã nghiêm túc cúi đầu, hai ngón tay mát xa nhẹ nhàng, bất chờ ngẩng đầu mỉm cười với Ngô Song....

Ngô Song vội tránh ánh mắt của hã, sớm đã quên mất cảm giác đau nhức ở chân, nội tâm một phen hỗn loạn.

Mỗi một động tác, ngón tay Phương Thiểu Tắc làm rất thông thả, Ngô Song có ý đồ muốn rút chân về, lại bị hã gắt gao giữ chặt.

"Đừng lộn xộn, còn chưa có xong mà."

Ngô Song chỉ có thể giả bộ nhìn chăm chăm vết thương, để giảm bớt cảm giác xấu hổ. Thầm nghĩ sao thời gian trôi chậm như vậy.

Phương Thiểu Tắc bôi thuốc xong, ngẩng đầu hỏi: "Khá hơn chút nào không? Không có làm đau chị chứ?"

Ngô Song nhìn chăm chăm trần nhà lấy lại tinh thần, thật vất vả mới giảm bớt cảm giác lúng túng: "Khá hơn nhiều, cảm ơn.....cậu có thể buông ra....."

Phương Thiểu Tắc không để ý lời cô, lấy miếng băng gạc mới, cẩn thận băng vết thương ở mắt cá chân lại.

Bàn tay ấm áp của hã chạm vào mắt cá chân trần trụi của cô, đem nhiệt độ cơ thể truyền cho nhau. Ngô Song nhìn chăm chăm tay Phương Thiểu Tắc, thon dài có lực, các đốt ngón tay rất rõ ràng, hoàn mỹ như điêu khắc.

Nhiệt, có nhiệt, Ngô Song cảm thấy mình sắp bị thiêu cháy rồi.

Rốt cuộc, Phương Thiếu Tắc băng vết thương xong, ngẩng đầu mỉm cười nói: "Được rồi!"

Ngô Song nhanh chóng rút chân về, vừa muốn đứng dậy, liền bị Phương Thiếu Tắc giữ chặt.

"Cậu còn muốn làm gì?" Ngô Song mất kiên nhẫn hỏi.

"Chị đi nhanh như vậy làm gì?" Phương Thiếu Tắc hỏi.

"Tôi....." Ngô Song không tìm được cái cớ, ngập ngừng, "Tôi còn có việc, cậu buông tay....."

"Không phải chị muốn chạy trốn chứ?" Phương Thiếu Tắc cười tủm tỉm hỏi, "Tôi rất tốt? Có thích tôi rồi thì cũng đừng che giấu."

"Có quỷ mới thích cậu." Ngô Song mở miệng phủ nhận.

"Tôi không tin!" Hắn nói, trên tay bỗng nhiên tăng thêm lực.

Ngô Song không kịp phòng bị, bị hắn kéo qua, cả người đều bổ nhào vào lòng ngực Phương Thiếu Tắc. Cô muốn rời đi, thân thể lại bị hai cánh tay hắn dùng lực ôm chặt.

Phương Thiếu Tắc trở mình, thân mình rắn chắc đè trên người Ngô Song, nhìn cô cười tủm tỉm hỏi: "Nếu đã bôi thuốc xong rồi, thì tiếp tục chuyện vừa rồi đi. Nói thật, vừa rồi có phải chị cho rằng tôi sẽ hôn chị hay không?"

Ngô Song: "....."

"Chị nhắm mắt lại, là đồng ý để tôi hôn đúng không?"

Ngô Song: "....."

"Chúng ta tiếp tục được không?" Hần cúi đầu, kề mặt lại gần, tươi cười như sắp làm chuyện xấu.

Đúng lúc này, điện thoại Ngô Song reo lên. Cô như được đại xá, vội vàng đẩy Phương Thiếu Tắc ra, đi qua nghe điện thoại.

Điện thoại là Diêu Thiên Thiên gọi tới, vừa bắt máy đã nghe cô ấy gào to: "Bốn giờ ba mươi sáu phút lẻ tám giây! Mình đợi cậu bốn giờ ba mươi sáu phút lẻ tám giây, vì sao cậu không trả lời tin nhắn Wechat cho mình? Vì chờ hồi âm của cậu, cơm mình còn chưa ăn. Có phải cậu có tên tiểu thýt tươi kại rồi, liền quên mình phải không, cậu nói đi, cậu nói đi!"

Nghe điện thoại, lại nhìn vẻ mặt đặc ý của Phương Thiếu Tắc, Ngô Song đau đầu, nói với Diêu Thiên Thiên: "Cậu bình tĩnh một chút, lỗi tai của mình bị cậu làm cho điếc luôn rồi."

"Mình bình tĩnh? Mình bình tĩnh thế nào được! Cậu trả lời tin nhắn Wechat cho mình thì sẽ chết sao? Chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, mình đâu có đối xử tệ với cậu? Vì sao cậu có tiểu thýt tươi rồi, lại quên mất mình như vậy. Hiện tại mình rất đau lòng, đau lòng lắm a!"

"Chúng ta không phải như cậu nghĩ đâu." Ngô Song bất đắc dĩ giải thích.

"So với cô nghĩ còn nhiều hơn" Bỗng nhiên Phương Thiếu Tắc thò qua nói.

"Cậu tránh ra!" Ngô Song dùng bên chân không bị thương đá văng Phương Thiếu Tắc.

Bên kia điện thoại, thanh âm Diêu Thiên Thiên bỗng nhiên thay đổi: "Các người còn ở chung sao? Các người ở chung làm gì? Có phải mình đã quấy rầy hai người rồi không?"

Ngô Song: "....."

Diêu Thiên Thiên tiếp tục lải nhải: "Được rồi, dù sao gạo cũng đã nấu thành cơm, mình cũng đành chịu. Nhưng cậu không thể trọng sắc khinh bạn nha, về sau nhất định phải trả lời tin nhắn Wechat cho mình đó, cậu không trả lời mình, mình khó chịu lắm cậu biết hay không!"

"Tôi trả lời, tôi trả lời!" Bên phải là Phương Thiếu Tắc, bên trái là Diêu Thiên Thiên, Ngô Song sắp điên mất.

Vậy là tốt rồi, mình cúp máy trước, các người cứ tiếp tục. Nhớ kỹ, không nên quá kịch liệt, cậu cũng lớn tuổi rồi, một vừa hai phải thôi."

Điên rồi, điên rồi!

Ngô Song buồn bực cúp điện thoại, vừa quay đầu lại, thấy Phương Thiếu Tắc ngồi trên giường cười tủm tỉm, chìa tay ra trước mặt cô.

Ngô Song: "Cậu lại làm gì?"

Phương Thiếu Tắc hất cằm lên, lộ ra ý đồ tươi cười: "Tôi đã thắng, chìa khóa đâu?"

_____..._____

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Quần Áo Của Tôi.Ước Cả Rồi!

Đã đánh cuộc thì phải chịu thua, Ngô Song đem chìa khóa dự phòng đưa cho Phương Thiếu Tắc. Hai người ước định, trong vòng 1 tháng, Phương Thiếu Tắc có quyền tự do ra vào nhà Ngô Song.

Phương thiếu gia có được chìa khóa, ở nhà Ngô Song ăn luôn bữa cơm chiều. Vốn định ngủ lại một đêm nữa, nhưng thấy con dao phay trong tay Ngô Song, rốt cuộc vẫn phải rời đi.

Nhìn chìa khóa không dễ có được đang nằm trong tay mình, Phương Thiếu Tắc cười đến xán lạn. Tương lai còn dài, hắn đã lập kế hoạch, ngày mai phải tạo bất ngờ cho Ngô Song.

Bên này, rốt cuộc Ngô Song cũng được yên ổn với tên tiểu tử Phương Thiếu Tắc. Bên kia, Diêu Thiên Thiên chỉ mới vừa bắt đầu.

Tin nhắn Wechat của Mạc Dật lại tới nữa.

Mạc Dật: Học muội, thuyết phục được không?

Đào chi Diêu Diêu: Học trưởng, Ngô Song có chút việc, có lẽ không đến được.

Mạc Dật: Quả nhiên.

Đào chi Diêu Diêu: Học trưởng, anh không cần phải không tin tưởng em đến vậy chứ? Em đã nói Ngô Song bận rồi, nếu cô ấy rảnh, chắc chắn sẽ

đến được.

Mạc Dật: Tôi đã đặt chỗ trước luôn rồi.

Đào chi Diêu Diêu: Hồi lại đi.

Mạc Dật: Không thể.

Đào chi Diêu Diêu: Vậy anh muốn thế nào?

Mạc Dật: Em đến đây đi.

Cái gì?! Diêu Thiên Thiên nhìn Wechat mà choáng váng, thật lâu sau mới phản ứng lại, dứt khoát không trả lời.

Điện thoại lại báo có cuộc gọi:

Mạc Dật: "Em đang ở đâu, tôi đến đón em."

Diêu Thiên Thiên đã kinh ngạc lắm rồi: "Chờ một chút, em đã nói Ngô Song có việc, không đi được."

Mạc Dật: "Em tới." Hắn trả lời ngắn gọn rành mạch.

"Em tới làm gì?"

"Ăn cơm."

"Với ai? Anh sao?"

Mạc Dật: "Đương nhiên ăn cùng tôi."

"Em không đi." Diêu Thiên Thiên cứng rắn nói, "Học trưởng, anh đừng hiểu lầm, em thiết tình tác hợp cho anh và Song Song, cậu ấy không chịu em cũng hết cách. Em cũng không phải lấy cớ này mà tiếp cận anh đâu, em không có ý gì với anh cả."

"Em nghĩ nhiều rồi, tôi cũng không có ý gì cả." Mạc Dật cười nói.

Diêu Thiên Thiên ghen lời.

"Đừng nghĩ lung tung, tôi chỉ đơn thuần muốn mời em ăn cơm thôi, cảm ơn em đã lo lắng cho việc chung thân đại sự của tôi."

Nói cũng rất có đạo lý, dù sao buổi tối cũng không có việc gì, Diêu Thiên Thiên quyết định đi: "Nếu như vậy, em cũng không khách khí."

.....

Ngô Sinh suy nghĩ cả đêm về những chuyện giữa mình và Phương Thiếu Tắc, vẫn không nghĩ ra, tại sao vị thiếu gia họ Phương này lại thích cô? Trên thế giới này thật sự tồn tại chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên sao?"

Cô lại nghĩ, rốt cuộc quan hệ hiện tại của hai người là gì? Phương Thiếu Tắc đã có thể tự do ra vào nhà cô, chẳng lẽ thật sự cô muốn yêu đương cùng hắn?

Tưởng tượng đến đối phương là một người kém mình đến bảy tuổi, lại cảm thấy sao có thể?

Suy nghĩ cả đêm, nghĩ đến suy nhược thần kinh luôn mà vẫn không tìm ra nguyên nhân, Ngô Song mơ mơ màng màng tiếp đi.

"Mang vào đây, để ở nơi này, xích qua một chút...."

"Như vậy được rồi sao? Có cần thử một chút hay không?"

.....

Buổi sáng, thật vất vả Ngô Song mới ngủ được, lại bị động tĩnh bên ngoài đánh thức, thiếu chút nữa đã hô có trộm rồi.

Lại thấy Phương Thiếu Tắc cùng những nhân viên mặc trang phục của cửa hàng điện máy xxx, ở trong bếp đang trao đổi gì đó.

"Phương Thiếu Tắc." Ngô Song đi lên trước, "Cậu làm gì vậy?"

Phương Thiếu Tắc chỉ chỉ vào lò nướng mới tinh: "Tôi mới mua cái lò nướng, thế nào, nhìn không tồi phải không?"

"Ai kêu cậu mua cái này?" Ngô Song tức muốn hộc máu hỏi.

"Anh về được rồi, cảm ơn." Phương Thiếu Tắc tiễn nhân viên điện máy xxx, quay đầu lại nói với Ngô Song: "Hôm qua không phải đã nói rồi sao, tôi sẽ làm bánh kem cho chị ăn, chị xem, nguyên liệu tôi cũng đã mang tới rồi " Dứt lời, chỉ đến đồng hồ vật bên cạnh, bột mì cũng có.

"Ai nói cần cậu làm?"

"Được được." Phương Thiếu Tắc dỗ ngọt cô, "Mua cũng mua rồi, sao có thể đem trả lại? Coi như tôi tự mình đa tình, chị đừng nóng giận."

Ngô Song: ".....Sớm muộn gì tôi cũng bị cậu làm cho tức chết!"

"Không có việc gì chị cũng tức giận như vậy, không được, rốt cuộc tôi còn có một tháng thôi mà." Phương Thiếu Tắc giơ chìa khóa trong tay lên, nở nụ cười đắc ý.

"Trả lại cho tôi!" Ngô Song tiến lên định đoạt lại.

Vóc dáng Phương Thiếu Tắc rất cao, tay chân cũng dài, sao có thể để cô lấy lại chìa khoá mà hăn khó khăn lắm mới có chứ? Ngược lại còn thách thức cô.

Phương Thiếu Tắc: "Chị muốn lấy lại à, không được, tôi sẽ không để chị lấy lại đâu!"

"Mau đưa đây!" Ngô Song nhảy một chân lên, không cần thận mất thăng bằng, ngã nhào vào ngực Phương Thiếu Tắc.

Phương Thiếu Tắc chớp lấy cơ hội, ôm chặt eo cô, cười thật vui vẻ. Không cảm thấy người trước mặt này mới tỉnh ngủ, cặp mắt như gấu trúc, tóc tai lộn xộn, lôi thôi. Ngược lại, nhìn Ngô Song cảm thấy rất đáng yêu, càng nhìn càng thích.

Ôm cô gái mình thích vào trong ngực, mà không chiếm được tiện nghi thì thật có lỗi với bản thân mình. Phương Thiếu Tắc nhanh như chớp, cúi đầu xuống.

Sáng sớm hôn nhau, ánh nắng ấm áp soi bóng hai người bên trong, sắc vàng của nắng sớm chiếu lên người bọn họ, giống như mạ một lớp vàng.

Rất nhanh sau đó, hình ảnh diễm lệ này đã bị phá hỏng, tay Ngô Song tùy ý sờ phải thứ gì, trực tiếp trút lên đầu Phương Thiếu Tắc.

Trút lên rồi cô mới phát hiện, đây chính là...bột mì. Sự việc xảy ra rất nhanh, Phương Thiếu Tắc không kịp phòng bị, khuôn mặt anh tuần bị Ngô Song trút bột mì lên, mất đến một giờ mới rửa sạch sẽ.

Ngô Song ở bên cạnh trơ mắt nhìn, không có cảm giác tội lỗi gì cả, thậm chí còn có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

Nhưng chỉ trong chốc lát, cô không thể nào vui sướng được nữa. Bởi vì tắm rửa xong, Phương Thiếu Tắc từ trong phòng tắm đi ra, cả người trơn bóng, ngang hông chỉ quấn mỗi cái khăn tắm!

Mái tóc còn ướt rũ xuống, dính ở trên trán, thân thể hơi gầy nhưng rắn chắc còn dính bọt nước, theo đường cong cơ bắp mà trượt xuống. (Chảy máu mũi)

Đây là cơ thể của một người đàn ông trẻ tuổi, nếu ở tuổi 18 thì còn ngây ngô non nớt, còn đến 30 tuổi thì thô ráp. Như hăn bây giờ là vừa chuẩn nhất, mỗi một tắc da đều tản ra sức hút khó có thể chống cự.

Ngô Song nhìn thoáng qua, sắc mặt liền thay đổi, hô to: "Cậu làm gì vậy, mau mặc quần áo vào đi!"

"Tôi không đem theo quần áo." Phương Thiếu Tắc bất đắc dĩ nhìn Ngô Song, "Quần áo khi nãy dính toàn bột mì, tôi đã đem giặt rồi."

"Vậy cậu cũng không nên quần khăn tắm ra đây, đó là khăn tắm của tôi!"

"Chẳng lẽ đến khăn tắm chị cũng không cho tôi dùng? Vậy tôi sẽ tháo ra trả lại cho chị." Phương Thiếu Tắc nói, làm bộ muốn tháo ra thật.

"Dừng tay!" Ngô Song che hai mắt.

"Gạt chị thôi!" Phương Thiếu Tắc đắc ý, cười rộ lên, "Tôi không phải tên biến thái, thích để lộ thân thể như thế. Nhưng nếu chị muốn nhìn, nhất định tôi sẽ thoả mãn chị."

"Cậu biến thái!" Ngô Song đỏ mặt mắng, "Mau đi mặc quần áo vào, cậu còn như vậy tôi sẽ đuổi cậu ra ngoài!"

"Quần áo tôi ướt cả rồi." Phương Thiếu Tắc uỷ khuất nói.

Từ trong phòng ngủ, Ngô Song lấy ra bộ áo ngủ rộng thùng thình, đưa cho Phương Thiếu Tắc: "Cậu mặc vào rồi nói."

Phương Thiếu Tắc cầm lấy, vẻ mặt khó xử: "Đây là đồ nữ, sao tôi mặc được?"

"Tôi mặc kệ, cậu mau mặc vào!" Ngô Song mặc kệ hăn, quay đầu đi vào phòng tắm.

Khoảnh khắc cửa đóng lại, Ngô Song tựa lưng vào cửa, thở dài nhẹ nhõm một hơi, trước mắt lại hiện ra bộ dáng Phương Thiểu Tắc không mặc đồ, quảng cũng không ra.

Lúc này, chuông cửa vang lên. Diêu Thiên Thiên lại tới nữa, vẻ mặt nôn nóng đứng dưới lầu, thở hồng hộc mà nói: "Song Song, mau mở cửa, mình có việc gấp muốn nói với cậu!"

Ngô Song chạy nhanh mở cửa, trong chốc lát Diêu Thiên Thiên vội vàng giẫm đôi giày cao gót đi lên đây, quần áo trên người nhăn nhúm, đầu tóc có chút lộn xộn.

"Xảy ra chuyện gì?" Ngô Song hỏi.

Diêu Thiên Thiên bắt lấy tay Ngô Song, biểu tình sắp khóc tới nơi: "Song Song, mình sai rồi!!!"

"Chuyện gì?"

Sắc mặt Diêu Thiên Thiên rất khó coi, khó nhọc mở miệng: "Ngày hôm qua, mình cùng....Mạc Dật....đi ra ngoài ăn cơm...."

"Ai?" Ngô Song nghe không rõ.

"Mạc Dật...." Diêu Thiên Thiên gian nan lặp lại một lần cái tên này.

"Mạc Dật? Cậu ra ngoài ăn cơm với hắn thì sao?"

"Hôm qua, vốn dĩ mình tưởng...." Diêu Thiên Thiên nói đến một nửa, quyết định lướt bỏ lý do, nói: "Dù sao cũng vì nguyên nhân nào đó, Mạc Dật hẹn mình ăn cơm, dù sao ở nhà cũng nhàm chán, nên mình đi."

"Sau đó?" Ngô Song hỏi.

"Sau đó chúng ta đi ăn cơm, cơm nước xong ra về, đúng lúc gặp bằng hữu, liền lôi kéo nhau đến quán bar tụ tập. Dù sao cũng là bằng hữu, về nhà sớm cũng không có làm gì....mình cũng đi luôn. Sau đó....mình chỉ uống có chút xúu rượu...." Diêu Thiên Thiên nói đến đây, không biết nói thế nào nữa.

Ngô Song không hiểu ý cô: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó....mình liền....liền uống đến say....liền....liền cùng Mặc...."

"Tôi không muốn, tôi không mặc, quần áo này căn bản tôi mặc không vừa mà!" Đột nhiên, Phương Thiếu Tắc nổi giận đùng đùng, từ trong phòng tắm lao ra, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Diêu Thiên Thiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm khăn tắm của Phương Thiếu Tắc, cảm muốn rớt xuống.

Phương Thiếu Tắc thản nhiên chào hỏi: "Chị Thiên Thiên, chào, sao chị lại tới đây?"

Diêu Thiên Thiên chỉ vào hắn: "Cậu cậu cậu cậu!" Lại quay đầu chỉ vào Ngô Song, "Các người!"

Ngô Song: ㄝ (ㄟ _ ㄟ) ㄟ

"Thật quá đáng! Mình đang rất áy náy, thế nhưng các người.....Mình đi đây, các người tiếp tục đi, mình tìm người khác nói!" Diêu Thiên Thiên quay đi.

Ngô Song ngăn cản cô: "Cậu đừng đi mà, không phải như cậu nghĩ đâu!"

"Nghĩ cái gì? Là tận mắt mình thấy mà!"

Ngô Song cũng nóng nảy: "Cậu nhìn thấy cái gì?"

"Mình nhìn thấy hần!" Diêu Thiên Thiên chỉ vào Phương Thiếu Tắc, "Không có mặc quần áo!"

Ngô Song: "....."

"Cậu!" Diêu Thiên Thiên chỉ Ngô Song, "Quần áo không chỉnh tề!"

Ngô Song: "....."

"Mù mắt mình rồi!" Diêu Thiên Chỉ hô to một tiếng, lệ rơi ròn ròn rơi đi, cảm cũng không được.

Trên đầu Ngô Song đầy vạch đen, yên lặng đóng cửa lại. Thế nhưng Phương Thiếu Tắc lại đứng phía sau cười ha hả.

"Chị Thiên Thiên bị sao vậy? Chị ấy cũng đáng yêu quá đi, ha ha ha!"

"Đáng yêu sao?" Ngô Song nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong mắt hiện lên tia lạnh. "Có đáng yêu cũng không đáng yêu bằng cậu."

"Chị nói cái gì?" Phương Thiếu Tắc sửng sốt.

"Cậu đáng yêu đến mức tôi muốn đánh chết cậu." Dứt lời, cô đánh một quyền, mạnh mẽ đánh vào bụng Phương Thiếu Tắc.

"Ai da!" Phương Thiếu Tắc hét thảm một tiếng, gắt gao ôm bụng. Có lẽ bởi vì động tác quá mạnh, khăn tắm trên eo rơi xuống đất.

Khi khăn tắm rơi chạm đất, toàn bộ rơi vào an tĩnh.

Ngô Song cùng Phương Thiếu Tắc, người nhìn ta, ta nhìn người.

"A....."

Sau một lúc, trong phòng an tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng thét chói tai, gà bay chó sủa, thảm không nở nhin.

—————...—————

#Pi làm nhảm:

"Chị thấy của người ta hết rồi, bắt đền đó, ừ ừ." anh Tắc said. 😁

Hơizzz, đùa thôi. Hôm qua Pi mới đặt hai cuốn sách, thấy hiện tại trên wattpat này chưa ai đăng, đợi hàng về tui đọc trước, nếu hay tui sẽ up cho bà con cùng đọc. Đọc nhận xét của những người từng mua thấy sách cũng khá ổn, để xem sao đã, hy vọng là nó hay thật. Hiu hiu

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Lập Khế Ước.

Đồng hồ chỉ 10 giờ, mặt trời đã lên cao.

Phương Thiệu Tắc mặc bộ đồ ngủ của nữ, rất không vừa với size (kích cỡ) của hắn, ôm đầu gối, vẻ mặt ủ rũ khuất mà ngồi xõm trong một góc sofa. Từ này đến giờ, đến tận cùng là hắn đã trải qua bao nhiêu loại tra tấn tàn bạo, cũng chỉ có mỗi mình hắn biết.

Ngô Song cầm giấy bút lại đây, đen mặt bắt đầu viết trên giấy.

"Điều một, không được tùy tiện chạm vào tôi!" Ngô Song vừa viết vừa nói.

"Như thế này cũng không được sao?" Phương Thiệu Tắc dùng ngón tay, chọc chọc cánh tay Ngô Song.

Ngô Song bắt lấy ngón tay hắn, không nói nhiều liền bẻ ngược lại.

"Đau đau đau đau!" Phương Thiệu Tắc kêu to.

"Còn chạm vào tôi nữa không?" Ngô Song hỏi.

Phương Thiệu Tắc đau muốn ứa nước mắt, xin tha thứ: "Không chạm vào nữa, xin nữ hiệp tha mạng!"

Lúc này Ngô Song mới buông ngón tay hắn ra, hung hăng trừng mắt hắn một cái, cầm giấy bút lên viết tiếp.

"Điều hai, chưa được sự đồng ý của tôi, thì không được tùy tiện chạm vào đồ vật nhà tôi, mua đồ lung tung cũng không được!"

Phương Thiếu Tắc không phản bác, chỉ cúi đầu, không phục mà "Ừ" một tiếng.

Đối với biểu hiện này của hắn, Ngô Song rất hài lòng, bắt đầu viết thêm điều ba.

"Điều ba, vào nhà tôi phải ăn mặc chỉnh tề, không được lộ ra cổ với hạ bộ (đại khái hiểu là phần từ thắt lưng trở xuống)."

"Vậy tôi chẳng khác nào xác ướp?" Phương Thiếu Tắc kháng nghị.

Ngô Song giơ giơ năm tay lên, "Tin tôi đánh cậu thành xác ướp thật không?"

Phương Thiếu Tắc xù xuống, cúi đầu làm nhảm: "Vậy đồ tay ngắn có thể không?"

"Có thể."

"Còn quần đùi thì sao?"

"Không được!" Ngô Song kiên quyết.

"Chị quá cổ hủ....." vẻ mặt Phương Thiếu Tắc uỷ khuất nhìn cô, "Tôi biết chị có bóng ma*, nhưng tôi cũng có bóng ma mà, ai chiếm tiện nghi của ai còn chưa biết đâu....."

*Bóng ma ở đây là chỉ viết tụt cái khăn tắm, lộ JJ ở cuối chương trước đó.

^____^

"Cậu nói cái gì?"

"Tiếp tục, điều bốn đi!" Vẻ mặt Phương Thiếu Tắc như đưa đám nói.

"Điều bốn, quan hệ của chúng ta không thể nói cho ai biết."

Ngô Song nói xong, hai mắt Phương Thiếu Tắc lập tức sáng ngời:
"Quan hệ của chúng ta? Chị thừa nhận chúng ta có quan hệ?"

"Ai có quan hệ với cậu!" Ngô Song tự biết mình lỡ lời, tức giận nói,
"Ý tôi là, việc cậu ở nhà tôi, không được nói cho ai biết!"

"Chị Thiên Thiên thì sao?"

"Không được nói bậy với cô ấy nữa!"

"Nếu chị ấy hỏi thì sao?"

"Phương Thiếu Tắc, cậu muốn chết phải không?"

Phương Thiếu Tắc che miệng lại, lộ ra đôi mắt tội nghiệp nhìn Ngô Song, không một tiếng động lên án.

"Đừng bày vẻ mặt đáng thương đó ra với tôi, vô ích thôi!" Ngô Song trừng mắt liếc hằm hằm một cái. Đem bản khế ước đưa đến trước mặt Phương Thiếu Tắc, ra lệnh nói, "Ký tên, ấn dấu tay."

"Chị không cần khoa trương như vậy chứ?"

"Ký hay không ký?"

"Tôi ký, tôi ký!" Phương Thiếu Tắc nhanh chóng lấy giấy bút qua, ký rõ họ tên của mình, cầm mực đóng dấu, nhìn nhìn, nói: "Tên đã ký rồi, khỏi cần đóng dấu đi, sẽ làm dơ tay lắm."

Ngô Song trực tiếp cầm lấy tay hắn, hung hăng đóng dấu.

Phương Thiếu Tắc đau rút tay lại, ai oán nhìn cô, trong miệng bất mãn thì thầm: "Dữ như vậy làm gì, tôi đâu có làm gì sai, nếu không phải do chị đánh tôi, khăn tắm có thể tụt xuống sao? Tất cả đã bị chị nhìn thấy hết, tôi còn chưa bắt chị chịu trách nhiệm....."

Ngô Song đem tờ khế ước Phương Thiếu Tắc đã ký tên cất vào, cau mày hỏi: "Cậu làm nhầm cái gì, đang nói gì đó?"

"Không có gì!" Phương Thiếu Tắc lập tức đứng lên, ống quần của bộ đồ ngủ ngắn đến cẳng chân, áo quá ngắn lộ ra một phần cơ bụng rắn chắc. Trước ngực áo còn thêu một đoá hoa hướng dương, không biết có bao nhiêu khôi hài.

Ngô Song cố nén cười không phì cười.

Phương Thiếu Tắc không biết ngại, da mặt dày nói: "Được chưa? Được rồi thì tôi vào bếp làm bánh kem cho chị, tôi mua hai túi bột mì lặn."

"Ừm." Ngô Song nghiêm mặt đáp.

Phương Thiếu Tắc lập tức xoay người, bước đi tung ta tung tãng, mặt sau quần ngủ còn có hai cái túi, thêu một vòng hoa nhỏ xanh xanh đỏ đỏ. (Chọc mù mắt tui đi >v<)

"Phụt!" Rốt cuộc Ngô Song vẫn không nhịn được, phì cười.

Phương Thiếu Tắc quay đầu lại, cảnh giác mà nhìn cô.

Ngô Song lập tức thu lại nụ cười: "Còn không mau đi!"

"Dạ, Nữ vương! Không thành vấn đề, Nữ vương!"

Ngô Song: "....."

.....

Bởi vì bị thương, Ngô Song buộc phải xin công ty cho nghỉ bệnh, ở nhà nghỉ ngơi.

Ngày thường, Phương Thiếu Tắc đi làm "hai ngày đánh cá, ba ngày phơi vông"*. Hiện giờ Ngô Song xin nghỉ, hẳn càng không có cơ gì phải đi làm, mỗi ngày đều chạy đến nhà cô. Vừa thực hiện mưu đồ ở gần với cô, sẵn tiện chăm sóc cho bữa ăn mỗi ngày của cô luôn.

*Ý nói thời gian xin nghỉ còn nhiều hơn thời gian đi làm.

Có lẽ nhờ vào bản kế ước, làm cho vị Phương thiếu gia này thu liễm lại rất nhiều. Cũng bởi vì mỗi ngày đều thấy hắn đi đi lại lại, ít nhiều Ngô Song đã quen với sự có mặt của hắn.

Tóm lại, nghỉ bệnh ở nhà hai ngày, Ngô Song không cảm thấy Phương Thiếu Tắc có vướng bận gì. Ngược lại, cô có chút hưởng thụ, rốt cuộc có người quét dọn nhà cửa, cơm ba bữa cũng có người nấu, huống chi tài nấu nướng của Phương Thiếu Tắc lại không tồi.

Có lẽ, ở cùng một người đàn ông kém mình bảy tuổi, cũng không khó có thể chịu đựng như cô tưởng tượng.

Ngô Song đang xử lý công việc, bị suy nghĩ này của mình hù dọa, đến đổ mồ hôi lạnh.

Cô ra khỏi phòng, thấy Phương Thiếu Tắc đúng lúc làm xong cơm chiều, đang chuẩn bị gọi cô ra ăn cơm.

Hai chén cơm trắng, một phần cá tuyết chiên, một đĩa cần tây xào tỏi, lại thêm một tô canh xương hầm củ từ nóng hôi hổi, mùi thơm toả ra bốn phía.

"Ăn đi." Phương Thiếu Tắc đưa cho cô đôi đũa.

Ngô Song ăn hai miếng, ngẩng đầu nói: "Chân tôi đã đỡ hơn nhiều rồi, mấy ngày nay cảm ơn cậu đã chăm sóc cho tôi."

Lập tức, Phương Thiếu Tắc tỏ ra cảnh giác: "Sao tự dừng chị khách khí như vậy? Chẳng lẽ chị muốn đuổi tôi đi?"

"Ngày mai tôi có thể đi làm, về sau mỗi ngày cậu không cần nấu cơm cho tôi nữa, tôi ăn ở công ty được rồi."

"Tôi đã biết chị sẽ đuổi tôi đi, lợi dụng tôi xong, liền không cần tôi nữa....." vẻ mặt Phương Thiếu Tắc uỷ khuất.

Đầu Ngô Song đầy vạch đen.

"Ăn bên ngoài, mất vệ sinh lắm." Phương Thiếu Tắc nói.

"Lại còn tốn kém." Hần lại nói.

Lời này từ miệng một đại thiếu gia đi Maybach nói ra, thật sự không có sức thuyết phục, Ngô Song dở khóc dở cười.

"Chỉ cần chị không đuổi tôi đi, kêu tôi làm gì cũng được." Phương Thiếu Tắc lời thề son sắt nói.

Ngô Song buông chén đĩa xuống, thở dài: "Chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa."

"Tại sao vậy, như bây giờ không phải rất tốt sao?"

"Tôi thừa nhận, tôi hiểu lầm cậu, so với suy nghĩ của tôi, thật sự cậu tốt hơn một chút. Nhưng mà....."

"Chỉ có một chút thôi sao?" Phương Thiếu Tắc cắt ngang lời cô.

Ngô Song bất đắc dĩ: "Cậu rất tốt, nhưng tôi không thể ít kỷ mà tiếp nhận lòng tốt của cậu mãi như vậy. Tôi không báo đáp được cho cậu cái gì, đặc biệt là tình yêu."

"Nhưng tôi không ngại đâu." Vẻ mặt Phương Thiểu Tắc nhẹ nhàng, "Tôi biết chị không thích tôi, nên mới đối tốt với chị, làm cho chị thích tôi."

"Nếu tôi vĩnh viễn cũng không thích cậu thì sao?"

"Sẽ không đâu." Hắc mím cười, vẻ mặt đầy tự tin.

"Cậu tự phụ quá rồi." Ngô Song nói.

"Tôi chỉ biết là có loại tự tin gọi là lừa mình dối người."

Ngô Song lắc đầu: "Không có khả năng tôi sẽ thích cậu."

"Chị sẽ thích tôi!"

.....

Ngô Song còn muốn phản bác, điện thoại trên bàn đổ chuông.

"Chào chị Ngô Song, em là Ngũ Hoa." Bên kia điện thoại truyền đến âm thanh lãnh lút của Ngũ Hoa.

"Ngũ Hoa, có chuyện gì?" Ngô Song hỏi.

"Không có chuyện gì, em chỉ hỏi thăm chị một chút, Lão Du mới nói chân chị bị thương, em muốn hỏi xem chị đã đỡ hơn chưa?"

"Cảm ơn, tôi đã đỡ hơn rồi, ngày mai đã có thể đi làm."

"Vậy chị đang ở nhà sao?"

"Ừm, tôi đang ở nhà."

"Thật tốt quá, mau mở cửa, bọn em tới thăm chị."

Cái gì?!

Ngô Song cả kinh, liền nghe chuông cửa vang lên.

Ngũ Hoa ở trong điện thoại nói: "Chị Ngô Song, em ấn chuông cửa, là phòng 601 ở tầng 5 phải không?"

"Khẳng định là không sai, tôi đã xem hồ sơ công nhân rồi!?" Tiểu Trà bên cạnh chen vào.

Ngô Song đờ người: "Các người.... đều tới?"

"Đúng vậy, em, Cái Lầu, Tiểu Trà, Phi Dao, chúng em đều đang ở dưới lầu, mau mở cửa cho chúng em lên. Em có mang theo một đồng thức ăn ngon nữa!"

"Thật ra mọi người không cần....." Ngô Song biết không cự tuyệt được, đành phải nói: "Các người chờ một chút, tôi đi thay quần áo."

Cúp điện thoại, Ngô Song nôn nóng nhìn Phương Thiếu Tắc nói: "Mau, cậu mau tránh vào phòng tôi đi!"

"Làm sao vậy?" Phương Thiếu Tắc hỏi.

"Bọn người Ngũ Hoa tới, cậu mau tránh vào đi, ngàn vạn lần đừng đi ta!"

"Bọn họ tới thì có sao đâu, cùng lắm thì nói với họ, tôi cũng đến thăm chị, sớm hơn họ chút thôi." Phương Thiếu Tắc không muốn trốn nữa.

"Cậu đi vào cho tôi!" Ngô Song không nghe hấn nói nhảm, kiên quyết túm hấn lôi vào phòng, một tay đóng cửa lại, cảnh cáo: "Khôn hồn cậu ở

yên đó cho tôi, nếu lại giống như lần trước, cả đời này cũng đừng mong tôi nhìn đến mặt cậu nữa?"

"Nếu tôi không để bọn họ nhìn thấy, có phải cả đời này chị sẽ ở bên tôi không?" Phương Thiếu Tắc ở trong phòng nói vọng ra.

"Cậu câm miệng!" Ngô Song nói.

_____ • • • _____

Tác giả có lời muốn nói:

Thích Thiên Thiên cùng Mạc thiếu này thành một đôi? Chính văn sẽ không viết quá nhiều nga, nhưng mà về sau khả năng sẽ có phiên ngoại, nhưng mà có hay không, phải xem mọi người có thích hay không đã~~~~~

[illegible]

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Động Tâm.

Ngô Song vội vàng đem Phương Thiếu Tắc giấu vào phòng, sau đó ra ngoài mở cửa. Bốn thành viên tổ a, người cầm hoa tươi, người cầm đồ ăn thức uống xuất hiện ở cửa nhà cô.

Đi theo Ngô Song ở tổ a làm nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên họ tới nhà cô, trong lòng tràn ngập sự tò mò.

Ngũ Hoa rất tự nhiên, mang dép lê vào, bắt đầu đánh giá mọi nơi: "Ôi, chị Ngô Song, đây là nhà chị sao? Chị ở một mình thôi à? Nơi này rất lớn a, trang trí thật đẹp, chắc rộng tới một trăm hai trăm ba mét vuông phải không?"

"Không lớn vậy đâu, trừ đi diện tích ban công, còn không đến một trăm."

"Nhìn không giống a!"

"Có thể do cách bài trí, nên nhìn qua khá lớn." Ngô Song không chút để ý mà giải thích, lực chú ý đều dồn cả vào phòng ngủ rồi. Cô rất sợ Phương Thiếu Tắc lại đột nhiên nhào ra giống như lần trước, tạo sự "bất ngờ" cho bọn họ thì nguy.

"Phải rồi, chị Ngô Song, vết thương chị sao rồi? Nghe giám đốc Du nói, chị té nên bị thương ở chân?" Cái Lầu quan tâm hỏi, "Có đi bệnh viện chưa? Nghiêm trọng lắm không?"

"Không nghiêm trọng, nếu nghỉ ngơi điều trị tốt, sẽ mau khỏi thôi. Tôi định ngày mai sẽ đi làm."

Cô vừa dứt lời, Cái Lầu với Tiểu Trà liền phản ứng, vây quanh Ngô Song.

"Như vậy sao được? Các cụ có nói, bị thương gân cốt phải dưỡng trăm ngày, nhưng chị mới nghỉ có mấy ngày thôi mà?" Tiểu Trà nói.

Cái Lầu gật đầu phụ họa, "Đúng rồi đó chị, chị đừng thấy nó không nghiêm trọng mà tùy ý như vậy, dưỡng không tốt sẽ có di chứng về sau đó. Mẹ em đang rất hối hận, ngày đó bị thương không biết dưỡng cho kỹ, hậu quả bây giờ mỗi ngày thắt lưng, khớp gối đều đau."

"Tôi không sao thật mà, cảm ơn mọi người quan tâm." Đối mặt với sự quan tâm bây giờ này của các tổ viên, Ngô Song có chút bối rối.

"Thôi thôi" Cái Lầu nóng nảy, "Không sao không sao, chị cứ nói không sao. Năm kia chị phát sốt, vì kịp tiến độ của hạng mục chị cũng nói không có sao, kết quả thiếu chút nữa ngất xỉu. Chị cứ ngồi xuống đó đi, em có nhờ mẹ hầm giúp một ít xương, chị cũng chưa ăn cơm chiều phải không? Ngồi xuống uống đi, còn nóng đó."

Cái Lầu vừa nói, vừa kéo Ngô Song đi đến bàn ăn.

"Ừa?" Cái Lầu ngăn người, nghi hoặc hỏi: "Chị Ngô Song, chị nấu cơm sao? Còn dọn đến hai phần, nhà chị còn có ai nữa sao?"

Sắc mặt Ngô Song lúc xanh lúc trắng: "Cái này là....là....Thiên Thiên nói muốn tới đây, kết quả lại không đến....." Cô vừa nói vừa hấp tấp thu dọn chén đĩa của Phương Thiếu Tắc.

"Vậy à." Cái Lầu vô tâm vô tư, không suy nghĩ gì thêm.

Lúc này, Tiểu Trà lại đây thăm dò, kinh ngạc hỏi: "Ồ, chị Ngô Song, đồ ăn này đều do chị nấu sao?"

Trước giờ Ngô Song ít khi nói dối, mồ hôi trên trán bắt đầu đổ rồi, chột dạ nói: "Ừ, nấu đại thôi."

"Tuỳ tiện nấu mà hoành tráng như vậy, nếu chị nấu nghiêm túc, vậy chắc đem đãi tiệc được rồi? Chị Ngô Song, chị là chân nhân bất lộ tướng nha, không những lên được phòng khách, mà còn xuống được phòng bếp nữa. Ai mà cười chị, là phúc phận tám đời của người đó!"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Cái Lầu nhìn bàn thức ăn, nước miếng chảy xuống ròng ròng, gật mạnh đầu, "Đáng tiếc em là phụ nữ, nếu không, em cười chị thì tốt biết mấy."

Tiểu Trà cười to: "Yên tâm đi, tổ chúng ta còn Phi Dao mà, đúng không Phi Dao?"

Ngày thường Phi Dao ít nói, đến này giờ cũng chưa nói câu nào, nghe Tiểu Trà hỏi đến mình, rầu rĩ "Ừm" một tiếng.

Tiểu Trà lập tức vờ vẻ: "Phi Dao, năm nay anh 27 phải không? "Nữ lớn ba ôm khối vàng"* hay là anh theo đuổi Ngô Song đi, tôi sẽ làm quân sư, dạy anh vài chiêu!"

*Đại khái là nữ lớn hơn nam ba tuổi thì làm ăn sẽ khấm khá.

"Được đó, tôi làm phó quân sư!" Cái Lầu ở một bên ồn ào.

Luôn luôn trầm mặc như Phi Dao, thế nhưng mặt có chút đỏ.

Sao đề tài lại phát triển theo hướng kỳ quái như vậy?

Ngay lập tức, sự chú ý của Ngô Song từ phòng ngủ chuyển hướng lại đây, nghiêm mặt nói: "Hai người các người, đừng náo loạn, trò đùa này

không buồn cười chút nào."

Hai người nọ lập tức ngừng cười.

Tiểu Trà nhìn Cái Lầu: "Nói cô đó, Phi Đạo nhỏ hơn chị Ngô Song đến ba tuổi, cô nghĩ cái gì vậy?"

Cái Lầu uỷ khuất nhìn Tiểu Trà, bĩu môi oán giận: "Không phải cô nói trước sao?"

....

Nhìn hai người này, Ngô Song thực bất đắc dĩ. Trước kia, mấy cô gái này đâu dám nói hươu nói vượn như vậy, sao bỗng nhiên lại thay đổi thế này? Chẳng lẽ cô không đủ uy nghiêm sao? Nếu là như vậy, có khi nào bọn họ sẽ được nước lã tới không, ảnh hưởng đến công việc sau này?

Ngô Song đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn quên mất, còn có một người khi vừa vào cửa đã tràn ngập tò mò với căn nhà của cô. Đó là Ngũ Hoa.

Trước kia Ngũ Hoa có học qua thiết kế, tuy rằng sớm đã bỏ nghề cũ, nhưng mà với những thiết kế trong nhà, cô chưa từng hết hứng thú bao giờ.

Từ khi Ngô Song nói với cô, căn phòng này rộng không đến một trăm mét vuông, Ngũ Hoa đã ngạc nhiên rồi. Trong lòng rất muốn làm rõ, rốt cuộc "đại thần" đã thiết kế căn nhà này như thế nào, mà có thể làm cho diện tích như rộng hơn nhiều như vậy?

Để làm rõ vấn đề này, thậm chí Ngũ Hoa không tham gia vào việc thảo luận về những món ăn kia. Mà vẫn luôn nhìn đông ngó tây ở nhà Ngô Song, nhìn nhìn, cuối cùng đến cửa phòng của Ngô Song.

"Chị Ngô Song, đây là phòng của chị sao? Em vào xem một chút nha?" Cô nói, tay đã duỗi về phía tay nắm cửa.

Ngô Song lấy lại tinh thần, vội vàng nói không được, nhưng không kịp nữa rồi.

Ngũ Hoa mở cửa phòng Ngô Song ra, đứng ở cửa, "A!" hét to một tiếng.

Xong đời rồi!

Ngô Song cảm thấy trước mắt tối sầm, trong lòng đã dự đoán được lát nữa sẽ phát sinh ra chuyện kinh thiên động địa gì.

"Chuyện này sao có thể? Có phải lầm rồi không?" Ngũ Hoa trừng lớn hai mắt, trong miệng không ngừng cảm thán.

Ba người còn lại cảm thấy tò mò, sôi nổi đi qua.

Ngô Song đi sau cùng, tâm rối như tơ vò, hoàn toàn không biết giải thích thế nào chuyện Phương Thiếu Tắc xuất hiện trong phòng của mình.

"Mọi người đừng hiểu lầm, thật sự chúng tôi....." Nói đến một nửa, Ngô Song ngại ngùng cả người, nhìn căn phòng trống rỗng, buồn bực.

Phương Thiếu Tắc đâu?

Ngũ Hoa tiếp tục cảm thán: "Căn phòng này nhìn qua quá lớn, hoàn toàn không giống một trăm mét vuông. Phòng ngủ chính thiết kế thật khéo, còn có cái cửa sổ to như vậy!"

Thừa dịp mọi người đi đến xem cửa sổ, Ngô Song nhìn khắp căn phòng một lượt, cả một cọng tóc của Phương Thiếu Tắc cũng không thấy đâu.

Một người lớn như vậy, chẳng lẽ bốc hơi rồi sao? Ngô Song nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra.

Bởi vì bỗng nhiên không thấy Phương Thiếu Tắc, Ngô Song bị phân tâm, nói chuyện hay làm việc gì cũng mắc lỗi.

Thật vất vả mới đến 9 giờ, rốt cuộc bốn người cũng phải đi.

"Chị Ngô Song, canh xương hầm kia, nhất định chị phải uống nha, mẹ em nói nó rất tốt cho người bị thương ở chân như chị!" Cái Lầu dặn dò.

Tiểu Trà cũng nói theo: "Nếu chị chưa khỏi hẳn, thì ngày mai đừng đi làm, chúng tôi sẽ làm mọi việc thật tốt, phải không Phi Dao?"

"Ừ." Phi Dao có chút xấu hổ.

"Được rồi, bọn em về đây, chị nghỉ ngơi sớm một chút!" Ngũ Hoa nói, cùng ba người kia rời đi.

Thấy bọn họ đã đi khỏi tầm mắt, Ngô Song nhanh chóng đóng cửa lại, xoay người chạy vào phòng.

Phương Thiếu Tắc, rốt cuộc hẩn trốn ở đâu vậy?

Ngô Song gấp không chờ nổi, vọt vào phòng tìm Phương Thiếu Tắc. Cô khẳng định tên tiểu tử này không ra khỏi phòng nửa bước. Nhưng nhìn qua, trong phòng cũng không thấy bóng dáng hẩn đâu.

Chẳng lẽ.....hẩn nhảy cửa sổ?

Ở đây là lầu 6 nha! Trong lòng Ngô Song cả kinh, chạy nhanh đến bên cửa sổ, thò đầu ra ngoài xem. Tỉ mỉ nhìn thật lâu, cả một bóng người cũng không có, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Vậy hẩn đi đâu? Đúng rồi, còn tủ quần áo!

Một người sống sờ sờ, không có khả năng vô duyên vô cớ biến mất như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có tủ quần áo là có thể giấu người.

Cô đi đến trước tủ quần áo, gọi: "Phương Thiếu Tắc!"

Không có tiếng hản đáp lại.

"Tôi biết cậu ở bên trong, đừng giả thần giả quỷ, mau ra đây!"

Trong phòng im ắng, vẫn như cũ, không có ai trả lời cô.

Ngô Song có chút bực bội: "Cậu không ra đúng không, được, tôi sẽ lôi cậu ra!" Dứt lời, cô mở cửa tủ quần áo ra.

Quả nhiên, Phương Thiếu Tắc ở bên trong, gương mặt tươi cười, còn chào hỏi Ngô Song.

Ngô Song tức sôi máu: "Phương....."

Lời còn chưa nói xong, bỗng nhiên Phương Thiếu Tắc vươn tay, giữ chặt cánh tay cô, dùng sức một chút, kéo cả người cô vào túi quần áo, hơn nữa còn đóng cửa tủ lại.

Sự việc quá đột ngột, căn bản Ngô Song không nghĩ tới, Phương Thiếu Tắc sẽ hành động như vậy. Chờ khi cô phản ứng lại, xung quanh đã là một mảng tối đen, không gian nhỏ hẹp, hai người dính sát vào nhau, có thể nghe rõ tiếng tim đập và hô hấp của nhau.

Thậm chí Ngô Song có thể ngửi được hơi thở trên người Phương Thiếu Tắc, mang theo một vị cỏ xanh nhàn nhạt. Cùng với mùi long não trong tủ quần áo, hoà trộn lại thấy với nhau rất hợp.

Có tia một ánh sáng từ khe cửa chiếu vào, đan xen trên gương mặt Phương Thiếu Tắc, mà ánh mắt hản lại chuyên chú, trầm lặng như mặt hồ, trong veo mà thâm thúy, thật biết cách làm say lòng người.

Hồ hấp Ngô Song ngừng trệ, thân thể cứng đờ, hai mắt không chớp nhìn Phương Thiếu Tắc, đầu óc trống rỗng.

Bộ dáng cô mê mẩn kinh ngạc, thật đúng là mỹ nhân động tâm. Một mỹ nhân tốt đẹp như vậy xuất hiện trong cuộc đời của mình, sao có thể không nâng niu trong lòng bàn tay, yêu thương thật nhiều?

Phương Thiếu Tắc nâng mặt Ngô Song lên, cúi đầu, không chút do dự hôn lên môi cô.

Trong nháy mắt, hai đôi môi chạm nhau, giống như có thứ gì đó gõ mạnh vào trái tim Ngô Song, nháy mắt phá tan lớp phòng tuyến mỏng manh sau cùng.

Ngô Song nhắm mắt lại, ý thức được mình đã không thể khống chế được con tim nữa rồi. Hơn nữa, trong tương lai, sẽ mang đến cho cô vô số những sai lầm phiến toái.

Cô, động tâm rồi.

.....

#Pi: chội ôi e đốt pháo hoa ăn mừng nha chị Song ơi, cuối cùng tâm chị cũng động rồi. Hix hix. Nếu tâm chị còn chưa động thì không biết đến bao giờ chúng em mới được ăn thịt chị ạ. Em mòn mỏi mong chờ, chờ xem bộ này chị cấm có cho bọn e tí thịt nào không, hay cho ăn chay ấy chứ. Mấy bộ kia cũng không có thịt thà gì nhiều, mong rằng bộ này chị hào phóng hơn chút. Cầu thịt a.....!

P/s: Pi thuộc động vật ăn thịt, ai cùng họ điểm danh. Hí hí.

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Chị Muốn Hủy Ước Định Sao?

8 giờ sáng hôm sau, Ngô Song tới công đi.

Ngày thường, Ngô Song là người đến sớm nhất tổ, nhưng ngày đầu đi làm lại sau khi hết phép, cô phát hiện thế nhưng mình là người đến trễ nhất.

Ngũ Hoa, Cái Lầu, Tiểu Trà, Phi Dao.....ngay cả Phương Thiếu Tắc đã chinh tề mà ngồi trong văn phòng, thật sự không thể tưởng tượng. Ngô Song thu lại vẻ tò mò, sửa sang lại quần áo, vừa định đi vào liền thấy Ngũ Hoa bỗng nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Phương Thiếu Tắc, hỏi: "Đĩa bay, có một vấn đề, tôi ghen ở trong lòng đã lâu, không biết có nên hỏi cậu hay không."

"Chị hỏi đi." Phương Thiếu Tắc hào phóng đáp lại.

"Cậu tới công ty cũng đã hơn một tháng phải không? Nhưng chân chính đi làm cũng không đến một nửa, đáng lẽ phải thay đổi người khác, sớm bị sa thải. Vì sao cậu vẫn được ở lại, ngay cả chị Ngô Song đối với cậu làm như không thấy."

Ngũ Hoa nói xong, cảm thấy mình nói quá trực tiếp, lại vội vàng bổ sung nói, "Không phải tôi có ý kiến với cậu nha, tôi đơn thuần là tò mò thôi. Chủ tịch tập đoàn chúng ta họ Phương, vừa vặn cậu cũng họ Phương, tôi cùng Tiểu Trà đánh đố, đánh cuộc cậu có phải thân thích của chủ tịch hay không."

Từ trước đến nay Ngũ Hoa là người thẳng thắn, nhưng Ngô Song thật không nghĩ tới cô sẽ thẳng thắn đến vậy. Thế nhưng trực tiếp dò hỏi thân phận Phương Thiếu Tắc, hẳn sẽ trả lời như thế nào? Là tiếp tục dấu điểm thân phận, hay là thừa nhận tại đây?

Ngô Song tò mò đứng đó, đợi xem sự việc phát triển thế nào.

Trong văn phòng, biểu tình Phương Thiếu Tắc tức khắc trở nên trầm trọng lên, thở dài, nói: "Thật ra tôi nghĩ đã rất cẩn thận không ngờ tới vẫn là bị các người phát hiện....."

Tức khắc, toàn bộ văn phòng đều sôi trào, Tiểu Trà đi lại đây liền hỏi: "Oa, cậu thật sự là thân thích của chủ tịch sao?"

Phương Thiếu Tắc lắc lắc đầu: "Đúng là tôi có thể vào công ty là nhờ vào quan hệ, nhưng mà tôi không phải có quan hệ với chủ tịch, thật ra tôi là....."

"Là cái gì? Là cái gì?" Tất cả mọi người đều đi qua đi hỏi.

"Thật ra giám đốc Du là chú hai của tôi" Phương Thiếu Tắc trả lời.

"Vậy là không phải có quan hệ với chủ tịch sao?" Mọi người thất vọng.

"Sao vậy? Các người sẽ không cho rằng tôi là con trai chủ tịch chứ?" Phương Thiếu Tắc mặt không đổi sắc, tâm không chột dạ hỏi.

Ngũ Hoa với Tiểu Trà bốn mắt nhìn nhau: "Sao có thể a? Cậu cho rằng đang đóng phim truyền hình sao!"

"Thật ra tôi đúng là con trai chủ tịch đó!" Phương Thiếu Tắc nghiêm mặt nói.

"Ừ, cậu tỉnh mộng đi." Mọi người lập tức phản bác.

Cuối cùng Ngũ Hoa đi lại, vỗ vỗ bả vai Phương Thiếu Tắc: "Người trẻ tuổi, vẫn là mơ mộng viễn vông. Tôi khuyên cậu nên đi làm đúng giờ, làm việc cho tốt, bằng không, dù cậu có là cháu trai Lão Du, chị Ngô Song sẽ chí công vô tư thôi."

"Cám ơn chị Ngũ Hoa nhắc nhở, về sau tôi nhất định đi làm đúng giờ, làm việc thật tốt!"

Kỹ thuật diễn xuất này, cũng không tồi. Ngô Song đứng ở ngoài cửa, đầu đầy vạch đen.

Cái gì mà "cháu trai", cô cũng không dám động chứ. Nhưng mà nghĩ cách điều khiển đến tổ a là sự thật, rồi chuyện xảy tới hôm qua, nói thật, cô đã không biết nên đối mặt như thế nào với nam nhân kém cô bảy tuổi này.

Ngô Song ở trong lòng yên lặng thở dài, lấy lại dũng khí đi vào văn phòng. Cô vừa xuất hiện, tất cả mọi người xông tới.

"Chị Ngô Song, chị đã đến rồi a, vết thương đỡ rồi sao?"

"Canh xương hầm hôm qua uống được không? Để em về nhờ mẹ nấu thêm cho chị!"

"Chị Ngô Song, hai ngày này chị không đi làm, chúng em đã đem đề án kia làm rất tốt, khách hàng rất vừa lòng."

.....

Nhiều năm công tác như vậy, đây là lần đầu Ngô Song có cảm giác ấm áp ở công ty, trong lòng cô rất cảm động, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ nghiêm túc.

Lúc này, Phương Thiếu Tắc bỗng nhiên đi tới.

Trong lòng Ngô Song căng thẳng, lại vô cớ có chút khẩn trương.

"Chị Ngô Song, tôi cũng có chút việc, muốn nói riêng với chị."
Phương Thiếu Tắc nói.

Mọi người sôi nổi nhìn về phía Phương Thiếu Tắc, tò mò hẳn là làm sao vậy.

Ngô Song thu hồi ánh mắt, làm bộ trấn định mà nói: "Cậu vào đây với tôi."

Phương Thiếu Tắc đi theo Ngô Song vào văn phòng cô, vừa vào cửa, hẳn liền xoay người đóng cửa lại, còn nhấn khóa từ bên trong.

Nghe được thanh âm cửa bị khóa, trong lòng Ngô Song lộp bộp một chút, vội vàng xoay người, cảnh giác hỏi: "Cậu khóa cửa làm gì?"

Phương Thiếu Tắc không trả lời, bước đi đến trước mặt cô, vươn một bàn tay ra phía trước.

"Chìa khóa." Hẳn nói.

"Chìa khóa gì?"

"Đương nhiên là chìa khóa nhà chị." Phương Thiếu Tắc hợp tình hợp lý mà nói, "Đã nói, chìa khóa nhà chị cho tôi giữ một tháng. Nhưng tối hôm qua chị đuổi tôi ra ngoài, chìa khóa tôi còn để trên bàn, mau trả tôi!"

"Cậu đang kể chuyện cười sao? Là chìa khóa nhà của tôi, tôi có đưa cho cậu hay không là chuyện của tôi."

"Chị nói chuyện không giữ lời!" Phương Thiếu Tắc nổi giận.

Ngô Song cũng phát hỏa: "Còn nói tôi, cậu thì sao? Chúng ta đã ký ước định, cậu có tuân thủ không?"

"Ước định cái gì?"

"Cậu còn hỏi tôi ước định cái gì? Chính cậu ký tên vào ước định, cậu đã quên rồi sao?"

Phương Thiếu Tắc như ở trong mộng mới tỉnh: "À, chị nói cái ước định kia à."

Thái độ này của hắn, Ngô Song nhìn mà giận sôi máu: "Nếu cậu phá hủy ước định của tôi và cậu, vậy ước định của cậu với tôi cũng sẽ hủy bỏ. Từ hôm nay trở đi, nhà tôi không cho cậu bước vào nửa bước!"

"Tôi phản đối!" Phương Thiếu Tắc nóng nảy, "Ai nói tôi phá huỷ ước định, chị lấy chứng cứ ra đi."

Chứng cứ? Thế nhưng hắn còn muốn chứng cứ?

"Cậu không biết xấu hổ!" Ngô Song mắng.

"Lời nói không thể nói như vậy." Phương Thiếu Tắc phản bác, "Tuy rằng ngày hôm qua là tôi hôn chị, phá hủy ước định của chị với tôi. Nhưng mà tôi không ngờ rằng chị có thể hủy bỏ ước định của tôi với chị nha. Quả thật đây là hai chuyện khác nhau, trước đó chị có nói tôi phá hủy ước định liền phải tịch thu ta chìa khóa sao? Giấy trắng mực đen, chị lấy ra đưa tôi xem."

Logic của hắn, cũng hay thật.

"Mặt kệ cậu nói như thế nào, dù sao chìa khóa tôi sẽ không đưa lại cho cậu." Ngô Song quyết định khôn cùng hắn dây dưa nữa. Rốt cuộc với kẻ vô lại thì không cần nói đạo lý.

"Đưa cho tôi"

"Không đưa."

"Đưa đây!"

"Không!"

"Được!" Phương Thiếu Tắc tức muốn hộc máu, "Chị phá huỷ ước định đúng không? Tôi đây cũng phá huỷ ước định, tôi đây liền đi nói với mọi người, tôi ở tại nhà chị, tôi còn ngủ chung với chị, ba lần lận!"

"Được a, cậu còn có thể nói với mọi người, cậu là con trai phương chủ tịch, nên không có ai tin cậu." Ngô Song sẽ không dễ bị uy hiếp như vậy.

Phương Thiếu Tắc hơi mỉm cười, lấy điện thoại ra, nói: "Nếu có thêm cái này, điện thoại của tôi có không ít ảnh chụp tôi mặc áo ngủ của chị.....Này, điện thoại của tôi!"

Ngô Song nhanh nhẹn, động tác rất linh hoạt, không chờ hẵn nói xong, sớm đã tiến lên, đoạt lấy điện thoại trong tay hẵn. Nàng hết hồn, tiểu tử này, thế nhưng chụp lén nhiều ảnh của cô như vậy, ăn cơm, ngủ, đọc sách.....

Phương Thiếu Tắc cười tủm tỉm mà đem mặt gác lên trên vai cô: "Thế nào, tôi chụp ảnh bạn gái chụp tôi đẹp không?"

Ngô Song phản nộ: "Xóa!"

"Không xóa."

"Cậu không xóa, tôi xóa!"

"Chị xóa cũng vô dụng, tôi đã chuẩn bị trước, có mật mã."

"Cậu!" Ngô Song hung hăng đẩy Phương Thiếu Tắc ra, thật muốn đem hẵn từ cửa sổ quăng ra ngoài.

Lúc này, điện thoại trên bàn vang lên, cô đi lại nghe máy.

"Chào Ngô tổ trưởng, bên này có vị khách tới tìm cô, nói là bạn của chị, tên là..... À, anh tên gì?"

"Tên Nghị."

"Tên là Tên Nghị, cho anh ta lên không?"

Đại sư huynh, sao bỗng nhiên anh ta đến đây? Ngô Song sững sốt, sau đó nói: "Không cần, nói anh ta chờ trong chốc lát, tôi xuống liền."

Dứt lời, cô cúp điện thoại, trừng mắt nhìn Phương Thiếu Tắc một cái: "Tôi đi xuống một chút, đợi lát nữa lại đến tính sổ cậu!"

Phương Thiếu Tắc dứt tay vào túi quần, khuôn mặt anh tuấn lại cho cô một cái nụ cười thật tươi, cong cong lông mi, con ngươi trong suốt.

Trong lòng Ngô Song run lên, lại tới nữa, cảm giác đáng chết này!

—————...—————

#Pi: level mặt dày vô sỉ của Tắc đại ca ngày càng cao, sắp đạt đến trình độ thượng thừa rồi. (=o=)

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Phương Thiếu Quả Thật Có Rất Nhiều Tiền.

Ngô Song vội vội vàng vàng xuống đại sảnh, thấy Tần Nghị đang đứng ngồi không yên. Hắn vừa thấy Ngô Song, lập tức đi tới.

"Tiểu Song!"

"Đại sư huynh, sao huynh lại đến đây?" Ngô Song hỏi.

Tần Nghị nhìn xung quanh, khó xử mà nói: "Có chút việc, huynh phải gặp mặt nói với muội. Nhưng mà nơi này không tiện lắm, có thể đến nơi khác nói không?"

"Được." Ngô Song xoay người nói với nhân viên tiếp tân, "Tôi đi đây một chút, có người tới tìm thì gọi tôi."

"Vâng." Cô tiếp tân cười ngọt ngào, nhìn theo hai người rời đi, lập tức lấy điện thoại ra, gấp không chờ nổi gửi đi một tin tức.

【 Có tin hot! Có tin hot! Tổ trưởng tổ kế hoạch a Ngô Song, mới vừa đi cùng một người đàn ông rất đẹp trai! Soái ca kia còn gọi cô ấy là "Tiểu Song" nữa! Có biến!!! 】

"Tin hot" thông qua những "cái loa" di động, trong nháy mắt đã truyền khắp toàn bộ công ty. Cùng lúc đó, Ngô Song với Tần Nghị đi đến quán cà phê bên ngoài công ty.

"Sư huynh, ở đây ít người, có chuyện gì huynh cứ nói đi." Ngô Song nhìn Tần Nghị mày ử mặt ê (vẻ mặt buồn bã) nói.

"Tiểu Song, thật ra hôm nay huynh tới, là muốn..... muốn vay ít tiền."

"Không thành vấn đề." Ngô Song lập tức đáp ứng, hỏi, "Nhưng mà huynh nói, vì sao muốn vay tiền? Huynh chưa bao giờ vay tiền người khác, có phải võ quán có chuyện gì hay không?"

Tần Nghị gật gật đầu: "Quả thật ngày đó huynh gạt muội, mấy năm nay, võ sinh đến đăng ký càng ngày càng ít. Đặc biệt là nửa năm này, đối diện lại mở một phòng tập thể thao, đem học viên của chúng ta đi hết. Không ai tới học võ, mỗi ngày võ quán đều bù thêm tiền vào, tiền lương công nhân đã thiếu ba tháng, thật sự là huynh xoay sở không nổi nữa!"

"Tại sao lại như vậy, vì sao huynh không nói sớm việc này với muội?" Tần Đạo Đường là tâm huyết của sư phụ, Ngô Song không muốn nó cứ như vậy mà giải tán.

"Huynh..... huynh....." Tần Nghị đỏ mặt, ậm à ậm ừ, "Huynh ngại nói với muội."

"Huynh!" Ngô Song thật là bị Đại sư huynh này làm cho tức chết rồi, "Chuyện này có cái gì mà ngại? Muội là Đại sư tỷ ở võ quán, chuyện của võ quán cũng là chuyện của muội. Còn nữa, tình hình chiêu sinh không tốt, thì phải nghĩ cách làm nó tốt lên. Muội làm bên lĩnh vực quảng cáo nhiều năm như vậy, chắc chắn có biện pháp, tại sao huynh không đến tìm muội sớm hơn?"

"Huynh thật sự không biết phải nói thế nào!"

Ngô Song thở dài: "Được rồi, cần bao nhiêu tiền huynh nói đi."

"Một vạn hai trăm tệ*."

*Đổi đồng NDT ra VND đã chú thích ở chương 10. Một vạn hai trăm tệ tương đương 41,620,000 VNĐ.

"Chỉ cần một vạn hai trăm tệ?" Ngô Song kinh ngạc hỏi.

Tần Nghị gật gật đầu: "Ừ, những cái khác huynh đều tính cả rồi. Sân của Tần Đạo Đường đem cho thuê lại còn có một ít phí chuyển nhượng. Dụng cụ của võ quán còn có thể bán được ít tiền, trả tiền thuê nhà cùng tiền lương công nhân hẳn là không có vấn đề. Mặt khác còn có một số thẻ hội viên muốn rút lại, huynh đã gom đủ tiền rồi. Vấn đề hiện tại là, mấy hôm trước có tiểu sư đệ mới nhập môn, còn làm một thẻ hội viên có thời hạn ba năm đúng không? Một vạn hai đó, thật sự huynh lấy không ra, chỉ có thể tìm muội....."

"Muội không đồng ý!"

Bỗng nhiên Ngô Song đập bàn một cái, Tần Nghị hoảng sợ

"Tiểu Song, muội làm sao vậy?"

"Muội cho rằng huynh vay tiền là vì duy trì công việc của võ quán, không nghĩ tới huynh muốn đóng cửa Tần Đạo Đường. Đây chính là tâm huyết mấy mươi năm của sư phụ, huynh làm như vậy không thấy đã phụ tâm huyết của người sao? Huynh có hỏi qua ý kiến của người chưa?" Ngô Song tức giận hỏi.

Ngô Song chất vấn Tần Nghị, mắt cũng đỏ lên. Bỗng nhiên hắn đứng lên, rồi quỳ rạp trên đất: "Thực xin lỗi, Tiểu Song, huynh đã làm muội thất vọng rồi!"

Tần Nghị luôn luôn dám làm dám chịu, quỳ xuống như thế này chỉ là thói quen, thật sự là hơi quá rồi. Đặc biệt đây là ở quán cà phê, một nơi công cộng, quả thực gây sự chú ý rất lớn nha.

Vừa lúc có đồng nghiệp cũng gặp khách hàng ở quán cà phê này, trùng hợp có quen biết Ngô Song. Vì thế, lập tức lấy điện thoại ra chụp lại, đăng lên diễn đàn của công ty.

【 Tin hot! Tin hot! Có một người đàn ông ở quán cà phê quỳ xuống trước mặt Ngô Song, có hình ảnh làm chứng!!! 】

Tin tức vừa truyền ra ngoài, rất nhanh đã khiến cho toàn công ty chấn động.

Ngũ Hoa là người đầu tiên nhìn thấy tin này, lập tức hô to lên: "A, chuyện gì xảy ra vậy? Chị Ngô Song đi xuống sảnh gặp soái ca?"

Mọi người sôi nổi đi qua vây quanh cô nàng, Phương Thiều Tắc xông đến đầu tiên, nhanh tay đoạt lấy điện thoại từ Ngũ Hoa, cả khuôn mặt đen thui.

"Sao cậu còn gấp hơn cả tôi vậy, mau đem điện thoại trả tôi, tôi nhìn chưa rõ mà!" Ngũ Hoa đoạt lấy điện thoại, vừa nhìn vừa nói, "Tôi đã nói Ngô Song tỷ có sức hút rất lớn mà, Vương Trường Tuấn tính là gì, chỉ cần chị ấy đồng ý, liền có vô số soái ca quỳ gối dưới chân!"

"Đúng vậy." Vài người khác sôi nổi gật đầu.

"Ai! Lại tới nữa!" Ngũ Hoa kêu to, "Chội ôi, có gì đó không đúng nha, sao người này lại quỳ xuống trước mặt chị ấy vậy? Lại có ảnh chụp nữa?"

"Ảnh chụp cái gì?" Phương Thiều Tắc lại lần nữa đoạt lấy điện thoại.

Do ảnh hưởng là chụp lén nên góc độ không tốt, chỉ chụp thất bóng dáng Tần Nghị, hoả khí của Phương Thiều Tắc liền xông thẳng lên đầu, buông điện thoại, liền cất bước chạy đi.

Cùng lúc đó, một người khác cũng vào một cái, đi theo ra ngoài, chính là Phi Dao.

"Này, các người đi đâu vậy?" Ngũ Hoa ở phía sau sốt ruột hỏi.

"Này còn phải nói, khẳng định đi hỗ trợ mà. Nhất định tên kia đã làm chuyện gì có lỗi với chị Ngô Song, chúng ta không thể để chị ấy một mình, theo đến đó nhanh lên!"

Dứt lời, ba người còn lại cũng lập tức đi theo.

Bên kia, thành viên tổ a đang hấp tấp trên đường chạy đến. Bên này, Ngô Song không hiểu gì một phen kéo Tần Nghị đứng lên.

"Huynh xin lỗi muội thì có ích lợi gì? Hiện tại mấu chốt nhất chính là nghĩ cách, làm cách nào để Tần Đạo Đường tiếp tục kinh doanh!"

"Còn có biện pháp nào sao?" Về mặt Tần Nghị khó xử, "Tiểu Song, không phải huynh không nghĩ tới biện pháp. Huynh nói thật với muội, vốn dĩ Tần Đạo Đường sớm đã không chống đỡ nổi nữa, là huynh đem tiền tiết kiệm lấy ra xoay sở, mới cầm cự được nửa năm. Hiện tại có kết quả này, ai cũng không nghĩ tới. Thời thế thay đổi, rất nhiều người bỏ thời gian đi phòng tập thể thao nghe lời quảng cáo lừa dối, cũng không muốn tĩnh tâm tới võ quán cảm thụ tinh thần võ học. Mấy ngày hôm trước, thậm chí còn có người ở cửa Tần Đạo Đường viết khẩu hiệu phản Nhật, cho rằng chúng ta dạy nhu đạo, chính là sính ngoại, chính là Hán gian!"

Lời nói của Tần Nghị chạm thật sâu vào vết thương Ngô Song. Cô nghĩ đến mấy năm nay mình kiên trì sống một cách đơn giản nhất, lại ở công ty bị mọi người hiểu lầm, bị mọi người coi như khác người, những việc đã trải qua, cũng giống như việc của Tần Đạo Đường hiện giờ.

Có lẽ đúng như lời Tần Nghị đã nói, thời đại này thật sự thay đổi, nhịp sống sinh hoạt càng lúc càng nhanh, mà khoảng cách giữa người với người

càng ngày càng xa. Chỉ có ở Tần Đạo Đường mới có thể cảm nhận được sự yên lặng và thoải mái, nhưng sắp không còn tồn tại nữa rồi.

Một tia mắt mát lướt qua đáy mắt Ngô Song, cô ngẩng đầu, quyết liệt nói: "Bất luận bằng cách nào, muội cũng quyết không để Tần Đạo Đường phải giải tán!"

"Ngô Song!"

Một tiếng gọi cắt ngang lời Ngô Song, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Phương Thiếu Tắc thở hồng hộc mà đứng ở cửa tiệm cà phê.

Không chờ cô trả lời, Phi Dao, Ngũ Hoa, Cái lấu, Tiểu Trà tất cả đều chạy vào. Ánh mắt mọi người sắc bén như lưỡi dao, hung hăng mà nhìn về phía Tần Nghị bên cạnh cô.

Cho dù gan góc như Tần Nghị, sau lưng cũng nổi lên một trận lạnh lẽo.

.....

Bởi vì lời đồn đã truyền khắp công ty, các thành viên tổ a thiếu chút nữa đã ăn tươi nuốt sống Tần Nghị. Cũng may, Ngô Song nhanh chóng giải thích rõ ràng hết thảy, lúc này mới làm mọi người yên tâm hơn. Sáu người ngồi vây quanh một bàn, bắt đầu bày mưu tính kế giúp Tần Nghị.

"Tôi cảm thấy Tần Đạo Đường đã mở nhiều năm rồi, bỗng dưng giải tán như vậy, thật quá đáng tiếc." Ngũ Hoa phát biểu ý kiến của mình.

Đám người sôi nổi gật đầu.

Cái lấu nói: "Tôi cũng cảm thấy đáng tiếc, hiện tại phòng tập thể thao khắp nơi đều có, nhưng mà nhu đạo quán có tìm cũng không được mấy cái. Trước kia tôi vì giảm béo, bỏ ba ngàn đồng đến phòng tập thử, đi chỉ ba

lần. Những huấn luyện viên ở đó thực phiền phức, tôi không học lớp của bọn họ nữa, thì mỗi ngày đều gọi điện thoại tới phiền tôi. Ba hồi nói thế chất tôi không tốt, chốc lát lại nói muốn làm thẻ cho tôi luyện tập thử. Bọn họ là đang moi tiền của tôi, không phải thật muốn tốt cho tôi đâu."

Tần Nghị ngượng ngùng mà gãi gãi đầu: "Kỳ thật chúng ta cũng làm thẻ. Trước đó vài ngày, Phương sư đệ cũng làm một thẻ học thời hạn ba năm. Hắn chỉ tới một lần."

"Sau này tôi sẽ đến nữa!" Phương Thiếu Tắc biện hộ.

"Nhưng mà Phương sư đệ, cậu là đồng nghiệp của Tiểu Song sao? Các người đã quen biết nhau trước? Sao ngày đó biểu hiện giống như không quen biết vậy?" Rốt cuộc Tần Nghị phát hiện ra điểm không thích hợp.

Sắc mặt Ngô Song lập tức thay đổi, không biết nên giải thích như thế nào.

Vẫn là Phương Thiếu Tắc cơ trí: "Đó đều là trùng hợp thôi, vốn dĩ tôi muốn đi tập thể hình, kết quả đi nhầm chỗ. Tôi nghĩ dù sao cũng đều là rèn luyện cả mà, ha ha ha ha....."

Tần Nghị vẫn là nghĩ không thông, hỏi Ngô Song: "Nhưng mà Tiểu Song, sao mọi người không nói Phương sư đệ là đồng nghiệp của mọi người? Sớm biết như vậy, sao chúng ta không biết xấu hổ thu tiền cậu ấy?"

Phương Thiếu Tắc lập tức cướp lời: "Đó là bởi vì tôi đi làm không nghiêm túc, chọc chị Ngô Song nổi giận, chị ấy không để ý đến tôi thôi."

Tần Nghị bưng bình: "Mọi chuyện là như vậy à, Tiểu Song, vậy là mọi người không đúng rồi, cảm xúc trong công việc cũng không nên ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt. Phương sư đệ tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm làm việc không đủ, mọi người nên chỉ dạy cậu ấy nhiều hơn, giúp cậu ấy tiến bộ mới đúng."

"Chị Ngô Song có chăm sóc tôi, đúng không chị Ngô Song?" Phương Thiếu Tắc cười tủm tỉm nhìn về phía Ngô Song.

Nhìn Phương Thiếu Tắc được tiện nghi còn khoe mẽ, Ngô Song thật muốn đánh cho hắn một trận, để "chăm sóc" cho hắn một chút.

"Thôi thôi, hay chuyện này các người nói sau được không? Hiện tại chúng ta đang thảo luận cách vực dậy Tần Đạo Đường mà!" Ngũ Hoa không kiên nhẫn mà xen miệng.

"Đúng rồi, chúng ta phải nghĩ ra biện pháp làm Tần Đạo Đường 'sống' lại một lần nữa." Tiểu Trà nói theo.

Lại lần nữa Tần Nghị ngậy ngấn cả người: "Chẳng lẽ mọi người đã nghĩ đến biện pháp làm Tần Đạo Đường tiếp tục duy trì?"

"Hiện tại khẳng định không thể nghĩ được biện pháp, nhưng mà anh yên tâm, chúng tôi là tổ kế hoạch a đầy trí tuệ, khẳng định có thể nghĩ cách cứu Tần Đạo Đường!" Ngũ Hoa vỗ ngực cam đoan.

Tần Nghị lắc lắc đầu: "Không được, tôi cũng muốn cho Tần Đạo Đường lại tiếp tục hoạt động, cũng không còn tiền. Tiền lương công nhân muốn phát, tiền thuê nhà muốn trả, nhiều thứ cần đến tiền như vậy, biết đi đâu kiếm ra đây?"

"Bao nhiêu tiền?" Ngô Song hỏi.

"Tám vạn." Tần Nghị nói.

Tám vạn sao? Ngô Song tính toán số tiền tiết kiệm của mình, bởi vì mua căn nhà đang ở hiện tại, mỗi tháng cô đều phải trả sáu ngàn cho khoản vay mua nhà. Cũng thường giúp đỡ Ngô Dịch ở nước ngoài, lập tức muốn chi ra nhiều như vậy, thật đúng là rất khó khăn. Hay là hỏi mượn Diêu Thiên Thiên một ít?

Đang lúc tất cả mọi người vì một số tiền lớn như vậy lâm vào trầm mặc, Phương Thiếu Tắc nói một câu làm tất cả mọi người đều sợ ngáy người.

Hắn nói: "Tôi có."

Ngũ Hoa kinh ngạc cảm thán: "Đĩa bay, cậu có tiền sao, tám vạn cũng không phải là số nhỏ, tôi đi làm sáu năm, đến bây giờ tiền gửi ở ngân hàng cũng chỉ có ba con số không thôi."

"Tôi còn là số âm đây này!"

"Cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

Đối mặt với sự dò hỏi của mọi người, Phương Thiếu Tắc cười thần bí: "Các người đừng quên chú tôi là ai."

Lập tức mọi người bừng tỉnh ngộ, chỉ có Ngô Song vẻ mặt không tốt: "Phương Thiếu Tắc, cậu đừng làm loạn."

"Tôi có tiền, tôi thật sự có tiền." Phương Thiếu Tắc nói, liền móc ví ra, từ bên trong lấy ra một thẻ tín dụng màu đen*.

*Mấy loại thẻ này mình không rành, nên lên hỏi a gút gồ, và đây là trích dẫn từ câu trả lời của anh: Thẻ tín dụng bạch kim giúp chủ thẻ thanh toán và chi tiêu không giới hạn chưa kể các đặc quyền chỉ có riêng ở thẻ đó nhưng chúng vẫn có chung một đặc điểm- thẻ Visa màu đen.

Màu đen là màu sắc bí ẩn, không phô trương nhưng có sự cuốn hút kỳ lạ. Cảm hứng này được các tổ chức phát hành thẻ áp dụng cho chính sản phẩm của họ; thẻ tín dụng đen thường là thẻ hạng bạch kim (Platinum), biểu trưng cho sự sang trọng và tinh tế, những bí ẩn mà không phải ai cũng có thể biết. Thẻ này không còn đơn thuần là một hình thức cho vay của ngân hàng, nó còn hơn là thẻ tín dụng.

Đại khái có thể hiểu là xài thẻ màu đen là người có "nhiều tiền" nhỉ???

Hờ hờ.

+ _ + ||

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn, thật lòng mà cảm thán một câu: Giám đốc Du thực sự có tiền a!

.....

"Hắt xì!" Lão Du ở trong văn phòng hắt xì một cái, không khỏi buồn bực, chẳng lẽ điều hòa mở quá lạnh?

Hắn vừa định đứng dậy giảm nhiệt độ điều hòa, điện thoại liền đổ chuông.

"Tới văn phòng tôi một chuyến." giọng nói Liêu Tiến không mang theo chút cảm xúc nào, so với điều hòa còn lạnh hơn nhiều, Lão Du sợ tới mức Lão Du chân run

"Vâng, Liêu tổng, tôi tới ngay." Lão Du cúp điện thoại, vội vàng chạy tới văn phòng tổng tài.

Hình như hôm nay tâm tình Liêu Tiến không tốt lắm, một khuôn mặt lạnh, mở miệng liền hỏi: "Thiếu Tắc gần đây thế nào?"

"Thưa Liêu tổng, Phương thiếu gần đây khá tốt....."

"Nó tốt, tốt đến mức hai ngày đều không tới đi làm sao?"

Lão Du đổ mồ hôi lạnh: "Cái này, Liêu tổng, có khả năng Phương thiếu có chút việc, cho nên....."

"Cho nên không cần tới đi làm?" Liêu Tiến nghiêm khắc chất vấn, "Giám đốc Du, tôi đem Thiếu Tắc giao cho ông, là tin tưởng ông có thể đào

tạo nó cho tốt, nhưng thế nào? Ông thấy ông có đáng được sự tín nhiệm của tôi sao?"

Lão Du hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa liền quỳ xuống rồi: "Thực xin lỗi Liêu tổng, là tôi sai, tôi quá tin tưởng năng lực cấp dưới. Còn nghĩ rằng đem Phương thiếu giao cho Ngô Song, khẳng định cô có thể quản thật tốt. Tôi sẽ trở về phê bình Ngô Song, đem Phương thiếu điều đi tổ khác."

"Điều tổ thì không cần, tôi không nghĩ Thiếu Tắc thích hợp ở tổ khác." Liêu Tiến nói, "Giám đốc Du, ông m nhớ kỹ, Thiếu Tắc là người thừa kế tập đoàn, chủ tịch sắp xếp nó đến đây là rèn luyện cho nó, không phải kêu nó đến đây chơi."

"Dạ dạ dạ, nhất định tôi sẽ nhớ kỹ trong lòng!"

"Cơ hội tôi đã cho ông, nên làm như thế nào, ông tự giải quyết cho tốt đi." Liêu Tiến nói xong, phất tay cho Lão Du đi xuống.

Lão Du nơm nớp lo sợ rời đi, Liêu Tiến lại gọi Jason tiến vào.

"Tổng tài, có việc gì cần phân phó?" Jason hỏi.

"Ảnh chụp, truyền ra đi, đừng làm cho người ta nhận ra tiểu tử kia."

"Vâng!" Jason nhận nhiệm vụ, nhanh chóng đi làm.

Theo Jason rời đi, Liêu Tiến cúi đầu, mắt nhìn điện thoại, là mấy tin "Tin nóng" khi nãy, khoé miệng khẽ nhếch.

Muốn làm loạn thì làm cho lớn một chút, đúng không?

.....

Phương Thiếu Tắc cứ kiên trì nói mình có tiền, có thể giúp cho Tần Đạo Đường tiếp tục kinh doanh, nhưng mà Ngô Song lại kiên quyết không

đồng ý hẳn làm như vậy.

"Hiện tại Tần Đạo Đường cần nhất không phải tiền, mà là làm thế nào để có thể kinh doanh tốt hơn. Nếu hôm nay có này số tiền, ngày mai cũng sẽ đóng cửa, đây không phải là biện pháp lâu dài."

Lời nói của Ngô Song khiến cho mọi người đồng tình, chỉ có Phương Thiếu Tắc còn chưa từ bỏ ý định, chính là muốn đem thẻ tín dụng đưa cho Ngô Song: "Chị cứ giữ nó đi, xoay sở mấy vấn đề tiền bạc trước đã!"

"Cầm lại đi, tôi không cần tiền của cậu." Ngô Song nhìn cũng không nhìn một cái đến thẻ tín dụng của hắn.

"Chị cầm đi, tôi còn nhiều mà!" Phương Thiếu Tắc mở ví ra, bên trong còn một loạt các thẻ khác.

Mọi người nhìn đến choáng váng, vẫn là Tần Nghị phản ứng mau, khuyên nhủ: "Phương sư đệ, sư tỷ cậu nói rất đúng, tiền không thể giải quyết được vấn đề cốt lõi của Tần Đạo Đường, còn nữa, một vạn hai trăm kia tôi còn chưa có trả lại cho cậu, sao lại không biết xấu hổ vay tiền của cậu."

"Chuyện này có cái gì mà ngại, chúng ta là sư huynh đệ, tính toán làm gì." Phương Thiếu Tắc không cho là đúng.

"Phương sư đệ!" hai mắt Tần Nghị đỏ lên, thiếu chút nữa lại phải quỳ xuống.

Phương Thiếu Tắc doạ sợ, nhanh tay đem cất thẻ vào: "Chúng ta nghĩ biện pháp khác vậy."

Biện pháp khác sao? Ngô Song lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Liên ở ngay lúc này, điện thoại của cô reo, Lão Du gọi tới, vừa nói máy liên ở bên kia điện thoại rít gào: "Ngô Song, cô đang ở đâu? Tới văn phòng tôi một chuyến, lập tức! Lập tức!"

—————...—————

Tác giả có lời muốn nói:

Hôn lễ đã chuẩn bị xong, thật sự là bận quá. Ngày hôm qua 8 giờ ăn sáng xong liền đi trang trí phòng tân hôn. Buổi chiều lại vô cùng lo lắng mà đi khách sạn chọn thực đơn, mãi đến ba giờ rớt cuộc mới ăn được một ít cơm trưa. Thật sự là rất bận và mệt lắm đó, mọi người thả ★ khích lệ cho ta thêm động lực đi. Đa tạ mọi người. (*^__^*)

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Là Ai Đã Tung Ảnh Ra Ngoài?

Tạm biệt Tần Nghi, Ngô Song cùng đám người tổ a trở lại công ty, sau đó lập tức đi đến văn phòng Lão Du.

Vào văn phòng, Lão Du bắt đầu rút gào: "Ta có việc muốn tìm cô, đến tổ a các người tìm, bóng dáng một người cũng không có. Cô làm tổ trưởng như thế nào vậy?"

"Thực xin lỗi, giám đốc Du, chính tôi dẫn bọn họ đi ra ngoài, là lỗi của tôi." Ngô Song không muốn giải thích, liền đem trách nhiệm đều ôm vào người mình.

"Thực xin lỗi, xin lỗi có ích gì sao?" Lão Du tức giận đến phát run, "Ta hỏi cô, hai ngày trước Phương thiếu không có đi làm, cô có biết hay không?"

"Tôi biết."

"Cậu ta đã xin phép rồi sao? Lý do là gì? Cô phê chuẩn?" Giám đốc Du không thể hiểu được, nổi trận lôi đình. Hơn nữa, liên tiếp mấy vấn đề đều là nhằm vào Phương Thiếu Tắc, Ngô Song biết nguyên nhân trong đó nhất định không đơn giản, thản nhiên nói: "Phương Thiếu Tắc nghĩ là tôi phê chuẩn."

"Giấy xin phép nghỉ đâu? Vì sao cậu ta lại xin nghỉ? Cậu ta xin nghỉ thì cô không cần nói với ta sao?"

Đương nhiên, Ngô Song biết vì sao Phương Thiếu Tắc xin nghỉ làm. Hai ngày này, tên kia giống như thuốc cao bôi trên da chó (bám chặt không buông), dường như dính suốt ở bên người cô, đuổi cũng không đi. Nhưng mà nguyên nhân này, tuyệt đối không thể để Lão Du biết.

Vì thế Ngô Song dứt khoát nói: "Đây là sai lầm của tôi, ngài có thể phạt tôi."

"Cô!" Lão Du tức giận đến thiếu chút nữa nói không ra lời, chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui vài vòng trong văn phòng. Lúc này mới dừng lại chỉ vào Ngô Song, nói: "Ngô Song ơi là Ngô Song, cô làm ta quá thất vọng rồi!"

Ngô Song không giải thích, cúi đầu lẳng lặng chịu trận.

Lão Du thở dài, học theo miệng lưỡi Liêu Tiến nói: "Ngô tổ trưởng, ta đem Phương thiếu giao cho cô, là tin tưởng cô có thể chỉ dạy cho cậu ấy thật tốt, nhưng cô đã làm gì? Cô thấy mình có xứng đáng với sự tin tưởng của ta không?"

"Là năng lực của tôi không đủ, mong ngài đem hẳn giao cho người có năng lực khác dạy bảo."

Rõ ràng là nhận sai, nhưng Ngô Song không kiêu ngạo không xu nịnh, làm Lão Du thực không có cảm giác thành tựu, nghiêm túc nói: "Điều đến tổ khác thì không cần, ta không nghĩ Phương thiếu sẽ tốt hơn khi qua tổ khác. Ngô Song cô nhớ kỹ, Phương thiếu là người thừa kế của tập đoàn, chủ tịch sắp xếp cậu ấy đến đây là để rèn luyện, không phải đến đây chơi."

"Cũng chính vì Phương thiếu là người thừa kế tập đoàn, cậu ấy làm chuyện gì, chức vị của tôi không có quyền can thiệp."

"Tuy cậu ấy là người thừa kế tập đoàn, nhưng cũng là thủ hạ của cô, nếu ta đã giao cho cô, cô hãy coi cậu ta như nhân viên bình thường, như

vậy không được sao?"

"Giám đốc Du." Ngô Song ngẩng đầu, nghiêm mặt nói, "Ngài cũng đối đãi với cậu ta như nhân viên bình thường sao?"

Lão Du thiếu chút nữa sặc máu: "Ta..... Ta nói cho cô quản thì cô cứ quản đi, cô hỏi ta làm gì? Dù sao, từ hôm nay trở đi, cô quản cậu ấy thật tốt cho ta, không được lại để cậu ấy tùy tiện xin nghỉ. Ta mặc kệ cô phân phó cho Phương thiếu làm cái gì, dù là ngồi ở trong văn phòng xem báo chí cũng được, chỉ cần ta nhìn thấy cậu ấy mỗi ngày đều xuất hiện ở công ty, biết không?"

"Đã biết."

"Nếu một ngày nào đó, Phương thiếu lại không đi làm, cô cũng không nói với tôi, tự mình dọn đồ đạc về nhà đi là vừa" Lão Du tức giận đến mức lời nói có chút tàn nhẫn.

Ngô Song cắn cắn môi: "Vâng, tôi đã biết."

"Cơ hội ta đã cho cô, nên làm như thế nào, cô tự giải quyết cho tốt đi." Nói xong, Lão Du phất phất tay, kêu Ngô Song ra ngoài.

.....

Ngô Song đành mặt trở lại văn phòng, tất cả mọi người đều đoán được cô ở bên kia bị Lão Du mắng. Cho nên bọn họ đều không dám lên tiếng nói lời nào.

Chỉ có Phương Thiếu Tắc tung ta tung tăng đi đến, vừa định mở miệng đã bị Ngô Song đuổi tay chặn lại.

"Cậu!" Cô chỉ vào Phương Thiếu Tắc nói, "Theo tôi vào đây."

"Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày cậu phải đi làm đúng giờ, về cũng đúng giờ, không thể cá biệt như trước đây nữa." Trong văn phòng, Ngô Song lạnh mặt nói.

"Được!" Phương Thiểu Tắc nhanh chóng đáp ứng, vươn tay, "Nhưng mà, chị đem chìa khóa trả lại cho tôi trước đi."

"Cậu nằm mơ đi." Ngô Song nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

"Vậy tôi cũng hết cách, tôi chỉ có thể mỗi ngày ngồi trước cửa nhà chị, chờ chị đi làm về. Còn việc đến công ty, chị coi như cho tôi xin nghỉ dài hạn đi." Phương Thiểu Tắc cười hì hì nói.

"Cậu..... cậu thật quá vô lại!"

"Vốn dĩ tôi là tên vô lại mà, không phải chị không biết." Phương Thiểu Tắc nói, lại cười tủm tỉm mà mò lại gần, "Ai kêu chị khó theo đuổi như vậy."

Ngô Song khó thở, một quyền muốn đánh vào hăn.

Bị Phương Thiểu Tắc bắt được cánh tay, kéo tới bên người mình: "Đánh là yêu mắng là thương, chị hay động tay động chân với tôi như vậy, có phải đã yêu tôi lâu rồi không?"

Chỉ là lời nói không đứng đắn vui đùa của hăn, tim Ngô Song lại co rút. Cô dẫn lại cảm xúc tức muốn hộc máu, lạnh mặt đẩy Phương Thiểu Tắc ra, nhàn nhạt nói: "Đừng có nằm mơ, đi ra ngoài làm việc."

Cái vẻ mặt lãnh đạm này làm cho Phương Thiểu Tắc nhiều ít có chút thất vọng, hăn gần như dùng ngữ khí khẩn cầu nói: "Tôi thích chị như vậy, chị không thể thích tôi một chút sao?"

"Không thể."

Trả lời lạnh như băng, làm cho người ta nghe có chút khó chịu. Tuy da mặt Phương đại thiếu gia có dày thật, nhưng cũng có lúc buồn bực.

"Tôi đi làm việc." Về mặt hăn mặt hăm hực rồi đi, đóng cửa một cái thật mạnh.

Nhìn cánh cửa văn phòng khép chặt, Ngô Song nhắm hai mắt lại, cô không muốn để cảm xúc của mình biểu lộ trước mặt hăn. Cô sợ một lần mình trượt chân, sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng.

.....

Từ khi ý thức được mình đã dần dần động tâm với Phương Thiếu Tắc, Ngô Song cảm thấy quy luật sinh hoạt đã bị phá vỡ, ngay cả vận khí cũng đặc biệt đi xuống.

Buổi sáng Tần Nghị mang đến tin dữ, Tần Đạo Đường sắp đóng cửa. Ngay sau đó, Lão Du kêu cô vào văn phòng, vô duyên vô cớ phê bình một trận. Sau lại bị tên Phương Thiếu Tắc luôn luôn vô tâm vô phế (vô tư) kia, bỗng nhiên dờ chứng lên, ở cuộc họp bày ra bộ mặt như đưa đám, không cho cô một chút mặt mũi nào.

Từ khi đi làm đến nay, lần đầu tiên Ngô Song hy vọng thời gian nhanh chóng trôi qua, để cho cô tan tằm về nhà sớm một chút, thoát khỏi cái nơi thị phi này.

Cuối cùng, thời điểm tan làm cũng đến, lại có tin tức khác về cô được lan truyền ra khắp công ty, lại mang đến một trận sóng to gió lớn.

Tin tức phát ra là vài tấm ảnh chụp, trong ảnh, cô bị một người nam nhân cao lớn ôm vào trong ngực. Tuy rằng khuôn mặt nam nhân đã bị làm mờ, thấy không rõ bộ dáng, nhưng mà bối cảnh rất rõ ràng chụp ở công ty, lại còn là vào buổi tối.

Bởi vì mớ ảnh này, toàn công ty đều chấn động, Ngô Song biết đó là Phương Thiếu Tắc, nhưng mà người khác không biết. Mọi người sôi nổi thảo luận, vội vàng đoán xem, sau Vương Trường Tuấn sẽ là ai. Vì sao người nhìn qua thấy khó gần như Ngô Song, bỗng nhiên lại đào hoa nhất công ty như vậy? Rốt cuộc cô đã dùng thủ đoạn gì, làm cho nhiều nam nhân bám theo cô vậy chứ?

Ngô Song cũng thấy được những bức ảnh này, là Diêu Thiên Thiên gửi qua.

【 Còn dặn mình đừng nói ra ngoài, hai người cũng quá lộ liễu rồi, sớm hay muộn toàn thế giới đều biết! Hừ! 】

Nhìn ảnh chụp, Ngô Song tâm phiền ý loạn (cảm thấy phiền muộn).

Những bức ảnh là ai đã chụp lén? Vì sao lựa ngay lúc này truyền ra ngoài? Nếu đơn giản chỉ là vì nhiều chuyện, sao lại làm mờ khuôn mặt Phương Thiếu Tắc? Hẳn giữ lại ảnh gốc, sẽ còn làm ra chuyện kinh thiên động địa gì nữa?

Ngô Song đem ảnh chụp gửi sang cho Phương Thiếu Tắc.

【 Là cậu làm sao? 】

Không bao lâu sao, Phương Thiếu Tắc liền gửi tin lại.

【 Chị cứ như vậy mà không tin tôi! 】

Sau còn gửi thêm một cái biểu tình siêu cấp phần nộ.

Phảng phất Ngô Song có thể nhìn thấy bộ dáng Phương Thiếu Tắc trợn mắt phần nộ ngay trước mặt mình, không khỏi đau đầu một trận.

Cuộc sống này quá phiền, quá phiền mà!_____..._____

#Pi: Ngày mai là 20/10 rồi, Pi chúc các chị em ngày càng xinh đẹp, thành đạt, và hạnh phúc trong cuộc sống nhen. ♥♥♥

Pi edit còn vài chương nữa là hết, tranh thủ làm xong trong tuần này luôn, để mọi người không phải đợi lâu nữa. Gần cuối rồi, lại xảy ra sóng gió thị phi, hấp dẫn nên tui làm cũng hăng hơn, năng suất 2c/ngày luôn đó, mong là kịp xong trong tuần này. :-))))

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Bớt Đi Một Tình Dịch.

Sau khi sự kiện ảnh chụp phát sinh, một lần nữa Ngô Song đứng nơi đầu sóng ngọn gió. Tổ trưởng tổ b, La Hãn Quốc lần trước bị cô làm cho mất mặt, bây giờ có được cơ hội, ần ý châm chọc mỉa mai lại Ngô Song.

"Ai da Ngô tổ trưởng, nghe nói cô lại yêu đương, còn có tinh lực tập trung vào công việc sao? Nữ nhân tuổi đã lớn, yêu đương cũng nhất định phải mở mắt nhìn cho rõ. Ngàn vạn lần đừng lại giống như lần trước, để mọi chuyện bát nháo ra như vậy, người ta nhìn mà chê cười còn chưa nói, lại làm liên lụy đến người vô tội nha."

Ngô Song mặc kệ hăn, lập tức đi lướt qua.

La Hãn Quốc cố tình không biết sống chết mà chắn ở phía trước cô, tiếp tục được một tắc lại muốn tiến thêm một thước: "Ngô tổ trưởng, tôi đang nói chuyện với cô đó, sao cô không để ý tới tôi vậy? Nghe nói lúc này cô tìm được bạn trai, lại là trong công ty chúng ta, sao không giới thiệu cho mọi người biết với? Không phải là sợ hỏi tới tận nơi, quá xấu hổ chứ?"

Ngô Song dừng chân, nhìn hăn: "La tổ trưởng, anh rảnh lắm sao?"

Thấy Ngô Song giống như tức giận, La Hãn Quốc càng hăng hái: "Đừng nói như vậy chứ, tốt xấu gì mọi người cũng làm chung với nhau nhiều năm như vậy, đây là tôi quan tâm cô mà."

"Phải không?" Ngô Song cười lạnh, "Anh có tình lực quan tâm tôi, còn không bằng đem dự án đá quý Fancy lấy lại đi. Tổ a chúng tôi rất bận, không phải có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy, đi theo dọn shit (phân) cho các người."

Trong tích tắc, sắc mặt La Hãn Quốc đen thui, nhưng vẫn giả bộ: "Sao cô nói như vậy? Nói cái gì mà dọn shit? Thật thô tục? Dự án đá quý Fancy chúng tôi đã làm một nửa, là cô cướp đi mà? Thủ đoạn Ngô tổ trưởng đối phó với nam nhân, thật đúng là chúng tôi theo không kịp nha!"

Vốn dĩ Ngô Song vốn dĩ không muốn tính toán, nhưng tên ngốc La Hãn Quốc này cứ thích dây vào. Mắt thấy Lão Du đang đi qua bên đây, bất động thanh sắc hỏi: "Ý của La tổ trưởng nói, là tôi đoạt hạng mục của các người?"

"Còn không phải sao?" La Hãn Quốc ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng nói.

"Hạng mục là giám đốc Du chính tay phân phó xuống, tôi đoạt như thế nào chứ?" Ngô Song hỏi.

"Cô còn có mặt mũi hỏi, ai biết cô và giám đốc Du có thông đồng với nhau không chứ!"

"La! Hãn! Quốc!" Phía sau tiếng Lão Du gầm gừ, "Cậu đang nói xằng bậy cái gì đó, đến văn phòng ta một chuyến!"

La Hãn Quốc muốn tè ra quần, nơm nớp lo sợ đi theo Lão Du. Đi rồi còn không quên quay đầu lại hung tợn, trừng mắt liếc Ngô Song một cái: Cô chờ đó!

Loại uy hiếp như thế này, Ngô Song một chút cũng không quan tâm. Cô ôm văn kiện trở về văn phòng, Diêu Thiên Thiên sớm đã đợi cô lâu rồi.

"Cuối cùng cũng về tới, mau tới đây mau tới đây!" Diêu Thiên Thiên đem Ngô Song kéo vào văn phòng, khóa cửa lại, lập tức hỏi, "Hai người làm sao vậy? Ảnh chụp kia là thế nào mà có?"

"Mình không biết." Ngô Song buông tay, đem văn kiện để lại trên bàn, bắt đầu công việc.

Diêu Thiên Thiên tiến lên một bước, đoạt lấy văn kiện trong tay cô: "Này, sao cậu có thể bình thản như vậy? Mình còn gấp thay cậu muốn chết rồi nè!"

"Cậu gấp cái gì?" Ngô Song ngẩng đầu hỏi.

"Mình....." Diêu Thiên Thiên bị hỏi, luống cuống, thật lâu sau mới nói, "Không phải chính cậu đã nói sao, không muốn để người khác biết cậu à tên tiểu tử kia có quan hệ gì."

"Mình với hắn không có gì." Ngô Song giải thích lại lần nữa.

"Đừng xạo, với mình mà cậu còn giấu cái gì?" Diêu Thiên Thiên đặt mông ngồi lên bàn làm việc của Ngô Song, hai chân bắt chéo, nói, "Mình tận mắt nhìn thấy cả rồi, hai người đã như vậy, còn có thể nói không có gì?"

"Không phải như cậu nghĩ đâu."

"Mình tin những gì mình thấy, mình cũng đâu có mù!"

"Mình không thèm nói với cậu nữa." Ngô Song duỗi tay lấy lại văn kiện.

Diêu Thiên Thiên một phát chụp lại văn kiện: "Cậu thành thật nói cho mình, rốt cuộc cậu có tính cùng tiểu tử kia phát triển thêm không?"

"Căn bản mình với hắn không có bắt đầu, cũng sẽ không có phát triển." Ngô Song mắt cũng không nhìn lên mà nói.

"Nói như vậy là, cậu không phải là nghiêm túc với hửn?" Diêu Thiên Thiên nghĩ nghĩ, nghiêng thân mình qua đây, thần bí nói, "Nhưng mình cảm thấy, tiểu tử kia là nghiêm túc."

Ngô Song ngược mắt lên nhìn vào mắt Diêu Thiên Thiên, lập tức lại cúi đầu, làm bộ không thèm để ý mà nói: "Hửn nói cậu tin sao?"

"Không phải hửn nói, là mình nhìn ra được." Diêu Thiên Thiên phân tích nói, "Với kinh nghiệm vài chục năm tung hoành tình trường, mình thấy tiểu tử này thật không phải loại người dối trá, ánh mắt hửn nhìn cậu, với người khác không giống nhau."

"Hửn nhìn ai mà chẳng như vậy?" Ngô Song nhin không được nói tiếp.

"Chỉ khi hửn nhìn cậu, trông mắt mới là lấp lánh tỏa sáng, cậu biết cái này kêu là ánh mắt gì không? Đây là ánh mắt yêu thương, chỉ có thâm tình thích một người, mới có thể nhìn đối phương như vậy."

Trong lòng Ngô Song chấn động: "Cậu nói đều là lý luận vớ vẩn."

Diêu Thiên Thiên nóng nảy: "Ai nha, mình không gạt người, đây đều từ kinh nghiệm của mình nhìn ra mà!"

"Kinh nghiệm của cậu phong phú như vậy, sao không tấy cậu yêu đương với ai cả?"

"Ai nói mình không yêu đương, mình gọi một tiếng là có nam nhân đến liền!"

"Nhưng cậu chính là không quên được Bùi Khải."

"Cậu mới quên không được, cả nhà các người đều quên không được!" Diêu Thiên Thiên tức khắc liền nổi xung lên, từ trên bàn làm việc nhảy

xuống, chỉ vào Ngô Song nói, "Mình mặc kệ cậu thế nào, về sau chuyện của cậu với tên tiểu tử kia, mình không bao giờ quản nữa! Mình đi đây!"

"Này, Cậu!" Ngô Song muốn gọi cô lại, Diêu Thiên Thiên cũng đã đi ra khỏi văn phòng rồi.

Ngô Song ngồi trở lại trước bàn làm việc, hồi tưởng lại những lời vừa rồi Diêu Thiên Thiên nói, trong lòng hỗn loạn. Diêu Thiên Thiên không quên được Bùi Khải, cô trốn không thoát Phương Thiếu Tắc, tình yêu trên thế giới này, thật là quá phiền phức.

.....

Diêu Thiên Thiên nổi giận đùng đùng mà rời khỏi văn phòng Ngô Song, tâm tình lập tức tụt xuống mức âm luân rồi. Bên tai tất cả đều là câu nói kia của Ngô Song.

"Nhưng cậu không quên được Bùi Khải."

Đã ba năm, vì sao lại nhắc tới tên người nam nhân này, nghe như vậy thật khó chịu. Không phải cô không quên được, cô chỉ là không cam lòng mà thôi. Không cam lòng bị người nam nhân này không nói không rằng đã chia tay, đến một câu nói cũng không có.

Di động rung một chút, Diêu Thiên Thiên cầm lấy, nhìn thấy tên người nhắn, sắc mặt càng không tốt.

【 Mặc Dật: Sư muội, buổi tối có rảnh cùng nhau ăn cơm không? 】

Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn! Nam nhân đều là một loại dối trá, ngoài miệng nói ăn cơm, trong lòng nghĩ cách làm thế nào để ăn luôn mình!

Diêu Thiên Thiên căn bản không muốn để ý đến hắn, nhưng mà không biết tại sao, bên tai lại vang lên câu nói vừa rồi của Ngô Song.

"Nhưng cậu không quên được Bùi Khải."

Thật là càng nghĩ càng giận, ai nói cô quên không được? Cô chính là muốn quên thật nhanh để toàn thế giới xem!

【 Đào chi Diêu Diêu: Có a. 】

Nhìn di động xuất hiện tin nhắn, nét mặt Mạc Dật biểu lộ tươi cười.

Trợ lý ở bên cạnh hỏi: "Mạc tổng, đã lâu lắm rồi, cuối cùng cũng thấy ngài cười."

Mạc Dật thu hồi vẻ mặt tươi cười, nghiêm mặt nói: "Đi đem 'sky star' lấy tới cho tôi."

"Đó là đồ dùng để mang đi triển lãm đá quý ở Paris năm sau, ngài xác định dùng cái kia?" Trợ lý thiện ý mà nhắc nhở nói.

"Lấy tới, tôi đâu rảnh mà nói nhảm như vậy?"

"Vâng"

—————...—————

#Pi: một vệ tinh đã chuyển hướng, bây giờ a Tắc chỉ còn một đối thủ là Liêu Tiến mà thôi. Hiu hiu.

Cũng hơi bất ngờ, Pi cứ nghĩ a Dật đây sẽ cạnh tranh với a Tắc, ai ngờ bỗng nhiên chuyển hướng qua chị Thiên, chặc chặc....

Mà cũng phải nói, chị Thiên đạp phân chó (may mắn) rồi, vợ phải con rùa vàng Mạc Dật, biết đâu sau này lên hương luôn. He he he.....

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nghĩ Ra Biện Pháp Tốt.

Ngô Song bận cả một ngày, cuối cùng cũng về đến nhà, vừa mệt vừa đói. Thật sự không còn đủ tinh thần để tự nấu ăn cho mình, đành phải mở tủ lạnh ra, suy nghĩ có cái gì tùy tiện ăn đối phó một chút.

Kết quả cửa tủ lạnh vừa mở ra, liền phát hiện có một cái pudding trứng gà, là buổi chiều hôm trước Phương Thiếu Tắc làm.

Hắn nói trước nay chưa làm qua pudding, nên cầm điện thoại nghiên cứu công thức nửa ngày trời. Ở trong phòng bếp luống cuống tay chân hơn một giờ, cuối cùng cũng thành công làm ra cái này, kêu Ngô Song ăn, cô ngại khó coi nên không ăn, vẫn luôn để trong tủ lạnh.

Nhìn bánh kem do dự một hồi lâu, Ngô Song vươn tay, lấy nó ra, đem để trên bàn ăn cơm.

Nói thật, pudding trứng gà này quả thật khó coi, bên ngoài gồ ghề lồi lõm. Để cho đẹp, Phương Thiếu Tắc còn dùng chocolate vẽ một cái khuôn mặt tươi cười vắn vẹo ở trên, cười mà so với khóc còn khó coi hơn. (A Tắc đáng yêu quá. <3)

Nhìn đến khuôn mặt này, Ngô Song liền nghĩ đến Phương Thiếu Tắc. Mà nghĩ đến Phương Thiếu Tắc thì cô cảm thấy phiền. Định đem pudding bỏ đi, cũng không biết như thế nào, vào phòng bếp dạo qua một vòng, không những không đem pudding bỏ đi, mà còn cầm

tới một cái muống.

Bởi, người phiên chính là Phương Thiếu Tắc, lại không phải pudding, không thể lãng phí lương thực phải không?

Ngô Song ma xui quỷ khiến mà cầm cái muống, múc một miếng pudding bỏ vào trong miệng, hương vị ngọt ngào lập tức lan tỏa ở đầu lưỡi làm cô không khỏi nhắm mắt cảm nhận.

Ngon thật!

Khi cô định ăn muống thứ hai, tiếng đập cửa vang lên.

Chẳng lẽ là chủ nhà? Thật đáng ghét, làm phiền cô ăn pudding. Ngô Song không vui chạy tới vừa nhìn thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Má ơi, là Phương Thiếu Tắc!

Tên tiểu tử này, sao hắn có thể lên đây? Ngô Song gấp đến độ xoay loanh quanh trong nhà, lập tức chạy đến bàn ăn cơm muốn đem pudding đi bỏ, nghĩ lại thấy tiếc, lại vội vàng mà để lại vào tủ lạnh.

Lúc này, tiếng gõ cửa lại dồn dập hơn.

"Ngô Song, tôi biết chị ở bên trong, mau mở cửa!"

"Nếu chị không mở cửa, tôi liền nói cho bảo an chị ở bên trong bị trúng độc khí than đó?"

"Song song, cầu chị mở cửa cho tôi đi mà!"

"Chị có đói bụng không, tôi mua đồ ăn ngon cho chị nha!"

.....

Mặc kệ Phương Thiếu Tắc ở bên ngoài năn nỉ ỉ ôi, uy hiếp đe dọa, Ngô Song vẫn không mở miệng.

Rốt cuộc, Phương Thiếu Tắc tung ra đại chiêu.

"Tôi đã nghĩ ra biện pháp, có thể giúp Tần Đạo Đường tiếp tục hoạt động."

Rốt cuộc bên kia cánh cửa cũng truyền đến tiếng trả lời, Ngô Song hỏi: "Cậu không gạt tôi?"

Phương Thiếu Tắc âm thầm vui sướng trong lòng, nghiêm túc nói: "Tôi nói thật, lừa chị tôi chính là chó con."

Cuối cùng cũng mở cửa.

Ngô Song thò đầu ra, cảnh giác hỏi: "Thật sự cậu có biện pháp duy trì Tần Đạo Đường?"

"Gâu gâu gâu." (-_- "!!")

Hết thuốc chữa rồi!

"Cậu!" Ngô Song làm bộ muốn đóng cửa lại.

Phương Thiếu Tắc nhanh miệng nói: "Tôi đùa với chị thôi, cho tôi đi vào, vào rồi tôi sẽ nói cho chị."

"Ai tin cậu!" Ngô Song trừng mắt nhìn hằm một cái, muốn đóng cửa lại.

Nhưng Phương Thiếu Tắc đã nhanh chóng chen nửa thân mình vào tới: "Tôi thật không lừa chị, hôm nay tôi suy nghĩ cả một ngày mới nghĩ ra được biện pháp này, tuyệt đối dùng được, nhất định có thể duy trì được Tần Đạo Đường."

Hắn nói chắc như đinh đóng cột, Ngô Song do dự một chút, lập tức bị hấn lách qua chỗ trống, vào phòng.

Trong tay Phương Thiểu Tắc cầm bao lớn bao nhỏ, vào phòng liền nói: "Tôi mới vừa đi siêu thị mua cho chị nước ép trái cây, để cho chị giải nhiệt, không thôi lại sinh bệnh."

Ngô Song ngăn hắn lại: "Cậu nói rõ ràng trước, biện pháp gì?"

"Trước tiên chị để tôi đi cất đồ cái đã, cứu vớt Tần Đạo Đường là đại sự, vội vội vàng vàng như thế sao nói cho rõ ràng được?" Phương Thiểu Tắc nói xong liền đi đến tủ lạnh bên kia.

Tên tiểu tử này, nhất định là hắn chơi nàng, Ngô Song nổi đóa, tiến lên giữ chặt Phương Thiểu Tắc: "Nếu không nói, tôi sẽ từ nơi này quăng cậu ra ngoài!"

"Tỷ tỷ, chị gấp cái gì, chuyện này thật sự quan trọng, chị để tôi đem đồ vật đi cất trước rồi nói không được sao?"

"Không được!"

.....

Xô đẩy qua lại, cửa tủ lạnh bị mở ra, một cái pudding bị ăn một nửa lẻ loi mà xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Ngô Song ngẩn ra, ngay sau đó cả khuôn mặt đều đỏ lên.

Phương Thiểu Tắc buông đồ trong tay xuống, lấy pudding ra nhìn xem, đi đến trước mặt Ngô Song, cười xấu xa hỏi: "Là chị ăn sao?"

Ngô Song: "....."

"Ăn ngon không?"

"....."

"Khi ăn có hay nghĩ đến tôi không?"

"Phương Thiếu Tắc!" Ngô Song không thể nhịn được nữa, bắt lấy cổ áo sơ mi Phương Thiếu Tắc, "Cậu thích bị đánh có phải không?"

"Đừng đánh đừng đánh." Phương Thiếu Tắc che mặt lại, vội vàng cầu xin tha thứ, "Tôi sai rồi, chị buông tay trước được không, có chuyện gì từ từ nói."

Ngô Song buông tay ra, cảnh cáo: "Nếu cậu lại không nói thật, tôi sẽ không khách khí."

"Tôi nói, tôi nói." Phương Thiếu Tắc đĩa bánh pudding xuống, lấy điện thoại hiện ra một cái tin tức, đưa cho Ngô Song, "Tin tức này, chị nhìn xem."

Ngô Song hoài nghi đón lấy điện thoại, thấy được một cái tiêu đề là:
<< Cô gái đi làm ca đêm, trên đường về nhà gặp sắc lang dâm loạn >>

Tin tức có nói, khoảng thời gian gần đây, ở kế bên thành Tây, phụ nữ đi làm ca đêm về nhà, liên tiếp gặp phải sắc lang dâm loạn, kẻ đó có dáng người tầm trung (không ca cũng không thấp), trên mặt đeo khẩu trang, thường xuyên cải trang thành nhiều bộ dạng để gây án. Hơn nữa, động tác hấn rất nhanh, thân thủ lợi hại, cảnh sát vây bắt rất nhiều lần cũng chưa thể bắt được hấn. Hy vọng phụ nữ không nên đi làm về quá khuya, chú ý an toàn cho bản thân.

Thông báo này là ở thành Tây, nhưng mà Ngô Song không rõ Phương Thiếu Tắc cho cô xem tin tức này là có ý tứ gì.

Phương Thiếu Tắc lấy điện thoại lại, giải thích nói: "Tôi đã tìm người hỏi thăm, trong khoảng thời gian này, công ty ở thành Tây quả thật có sắc

lang lui tới, đã có vài nữ nhân viên gặp phải hấn. Hơn nữa đối phương còn rất kiêu ngạo, ở đường lớn cũng dám ra tay, làm người ta khó lòng phòng bị, cảnh sát đã không có biện pháp với hấn."

"Sau đó thì sao?" Ngô Song hỏi.

"Bởi vì vẫn luôn không bắt được sắc lang này, sự việc càng ngày càng loạn. Hiện tại đã truyền tới tai giới truyền thông, khiến cho lòng người hoảng sợ. Nếu ngay lúc này, có người có thể bắt được tên sắc lang đó, nhất định sẽ khiến cho mọi người chấn động một phen."

"Ý của cậu là, để người của Tần Đạo Đường đi bắt sắc lang?" Ngô Song nghe qua đã hiểu ý tứ của hấn.

Phương Thiếu Tắc gật đầu: "Không sai, nếu cảnh sát đã bất lực với tội phạm, Tần Đạo Đường có thể bắt được, truyền thông nhất định sẽ tranh nhau đưa tin tuyên truyền. Đến lúc đó, chúng ta lại tùy tiện tuyên truyền một chút nhu đạo có thể giúp thân thể khoẻ mạnh hơn, lại còn phòng được sắc lang gì đó, còn sợ không có học viên đến học sao?"

Phương Thiếu Tắc nói làm Ngô Song lâm vào trầm tư, chủ ý này quả thật không tồi, nếu Tần Đạo Đường có thể bắt được sắc lang, nhất định có thể tuyên truyền cho võ quán. Nhưng mà, ngay cả cảnh sát cũng không bắt được tội phạm, Tần Đạo Đường có thể bắt được không?

Phương Thiếu Tắc không do dự, quyết đoán nói: "Đây tuyệt đối là cơ hội ngàn năm có một, nếu Tần Đạo Đường muốn hành động thì nhất định phải mau lên, phải bắt được tội phạm trước khi cảnh sát ra tay, lúc này mới có thể khiến cho mọi người chú ý."

"Được." Ngô Song ngẩng đầu, nói, "Làm theo lời cậu đi."

—————...—————

#Pi: còn bảy chương cuối mà điện thoại hư mất rồi, không thể edit tiếp nữa bà con ơi. 🙏

Cũng may tui làm trước mấy chục chương rồi, nên bà con cứ yên tâm, sẽ đăng đều. Còn mấy chương đó tui ráng tìm cách lết lết chắc cũng xong, hy vọng vậy. :-))))

Ai hiểu được lòng em????! :'-(

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bị Người Quen Bắt Gặp.

Ngày hôm sau là cuối tuần.

Ngô Song dẫn theo toàn thể thành viên tổ a đến Tần Đạo Đường, đem chủ ý của Phương Thiếu Tắc nói với mọi người.

Một vài người cảm thấy biện pháp này rất hay, nhưng một số người khác, như là Tần Nghị và Giang Tiểu Dương cảm thấy nghi ngờ đối biện pháp này.

"Nhưng mà, cả cảnh sát cũng không bắt được tội phạm, dựa vào mấy người chúng ta sao có thể chứ? Tôi đi bắt cũng không sao, lỡ như trong các người có ai bị thương, tôi biết ăn nói với người nhà các người như thế nào đây?" Tần Nghị lo lắng mà nói.

"Đại sư huynh nói rất có đạo lý, bắt tội phạm cũng không phải là đùa giỡn, lỡ như đối phương có hung khí thì sao?" Giang Tiểu Dương nhút nhát sợ sệt, phát biểu ý kiến của mình.

"Chúng ta có nhiều người như vậy, một người một ngụm nước bọt cũng đủ dìm chết tên sắc lang kia, có gì phải sợ? Thật tốn công cậu biết võ nữa!" Ngũ Hoa nhìn Giang Tiểu Dương tỏ vẻ khinh bỉ.

Ngô Song ý bảo mọi người yên lặng, nói: "Biện pháp này tôi cũng suy nghĩ qua, chắc chắn sẽ nguy hiểm một chút. Tôi cũng không định cho các

người đơn độc đi ra ngoài bắt người, việc cấp bách hiện tại là tìm ra tên sắc lang kia trước đây."

"Có thể tìm như thế nào đây?" Giang Tiểu Dương hỏi.

Ngô Song nhìn Phương Thiếu Tắc: "Cậu tới nói đi."

Phương Thiếu Tắc lập tức đi lại, cầm lấy bút viết viết vẽ vẽ trên giấy, vừa ghi vừa nói.

"Tôi đã điều tra trước, phạm vi tên sắc lang này chủ yếu lui tới là thành Tây, mà chủ yếu thành Tây có năm con đường, phân cách ra tám khu vực lớn. Phân biệt là, ở trung tâm là tập đoàn Phương Tín, đối diện phía nam là trung tâm thương mại....."

Phương Thiếu Tắc thao thao bất tuyệt mà nói, ở trên giấy vẽ ra toàn bộ bản đồ thành Tây, cũng nhanh chóng đánh dấu mấy địa điểm sắc lang thường xuyên gây án nhất. Nhìn hẳn thành thạo như vậy, hiển nhiên đã xem xét rất kỹ lưỡng.

Sau khi phân tích xong vụ án, Phương Thiếu Tắc còn phân phó nhiệm vụ cho mỗi người, bọn Ngũ Hoa có sức chiến đấu yếu, nên phụ trách hỏi thăm tin tức với liên lạc. Người của Tần Đạo Đường chia tổ, buổi tối mỗi ngày đi tuần tra ở đoạn đường sắc lang lui tới nhiều nhất.

Phương Thiếu Tắc nói xong, Ngô Song lại đứng ra hỏi: "Cái phương án này, các người cảm thấy thế nào?"

Mọi người sôi nổi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Rất hay, cứ làm như vậy đi. Từ hôm nay trở đi, Ngũ Hoa, Cái Lầu với Tiểu Trà phụ trách thu thập tin tức, những người khác chia ra ba tổ đi tuần tra."

"Tôi muốn cùng một tổ với chị." Ngô Song vừa nói xong, Phương Thiếu Tắc lập tức xung phong nhận việc.

Thậm chí Ngô Song không liếc hăn một cái, nói: "Tôi với Tiểu Dương, Chương Nhu và Phi Dao. Đại sư huynh, dư lại một tên phiên toái, huynh tự mình giải quyết đi. Tan họp!"

Phương Thiếu Tắc mãnh liệt kháng nghị: "Nói cái gì dư lại tên phiên toái? Còn có tôi mà, tôi muốn cùng tổ với chị!"

"Đi thôi Phương sư đệ, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt cậu!" Tần Nghị mặc kệ hăn ý kiến gì, lôi đi hăn.

.....

Với sự dẫn dắt của Ngô Song, hành động bắt giữ sắc lang ở thành Tây, chính thức bắt đầu. Nhưng tên sắc lang này gây án xuất quỷ nhập thần, cảnh sát cũng không làm gì được hăn, đừng nói là đám dân thường bọn họ, nên đêm đầu đi tuần tra không có thu hoạch gì.

Mọi người không nản lòng, buổi tối 9 giờ hôm sau, tiếp tục tuần tra.

Ngô Song tan làm, vội vàng về nhà ăn cơm, liền đúng hẹn ở góc đường chờ Giang Tiểu Dương. Kết quả Giang Tiểu Dương không thất, lại thấy người đến là Phương Thiếu Tắc.

Vừa thấy Phương Thiếu Tắc, Ngô Song mặt liền đen thui: "Sao lại là cậu? Giang Tiểu Dương đâu?"

"Tiểu Dương sư huynh có việc gấp, nên tôi đổi ca với hăn." Phương Thiếu Tắc cười tủm tỉm mà nói.

Ngô Song không tin lời hăn, lấy điện thoại ra muốn gọi cho Giang Tiểu Dương hỏi lại, bị Phương Thiếu Tắc kéo tay lại: "Đi thôi, đừng lãng

phí thời gian, không thâu để tên sắc lang đó có thêm cơ hội ra tay."

Tay hần thực ấm áp, nháy mắt bị hần dắt đi, Ngô Song liền thất thần. Trong lúc cô thất thần, Phương Thiểu Tắc đã lôi kéo cô đi được một đoạn đường dài rồi.

Giờ phút này, sự kiềm chế rung động trong lòng Ngô Song lại ngo ngoe rục rịch lên. Cô cố ý muốn giữ khoảng cách với Phương Thiểu Tắc, rút tay lại, nói: "Cậu buông tay, tôi tự mình đi được."

Nhưng mà Phương Thiểu Tắc không muốn buông tay, còn chỉ vào cách đó không xa nói: "Chị nhìn bên kia!"

Ngô Song ngẩng đầu nhìn lại, thấy chợ đêm gần quảng trường trung tâm thương mại ở thành Tây, mọi người bắt đầu đi dạo đông đúc, thật náo nhiệt.

"Đi, chúng ta qua đi nhìn xem!" Phương Thiểu Tắc nói, không đợi cô đồng ý, trực tiếp lôi kéo Ngô Song đi về hướng đó.

Chợ đêm gần quảng trường trung tâm thương mại thành Tây mới được mở ra cánh đây không lâu. Ở giữa đường dành riêng cho người đi bộ bày hai dãy quầy hàng bán đủ loại đồ, hai bên trái phải còn có các quầy thức ăn nhanh, có ăn có chơi, hấp dẫn không lường khách đến.

Phương Thiểu Tắc giống như rất có hứng thú với mấy thứ này, lôi kéo Ngô Song nhìn ngó khắp các quầy hàng.

Chung quanh đều là người, Ngô Song cũng ngượng ngùng cùng Phương Thiểu Tắc như vậy, liền hỏi: "Chúng ta là muốn đi làm chính sự, cậu tới nơi này làm gì?"

"Bắt sắc lang, ở đây nhiều người, nói không chừng sắc lang sẽ gây án ở đây cũng nên." Ngoài miệng Phương Thiểu Tắc nói như vậy, hai mắt lại

nhìn đến một cửa hàng bán trang sức cửa hàng, cầm lấy một cái vòng cổ hỏi cô, "Chị xem, cái này đáng yêu không?"

Chiếc vòng cổ được làm bằng bạc, các mắt xích tinh tế nối nhau, tinh xảo lá lướt, đặc biệt đáng yêu.

Ngô Song nhìn hắn: "Ấu trĩ."

"Không ấu trĩ nha, tôi cảm thấy rất thích hợp với chị, chị nhìn thử xem." Phương Thiếu Tắc nói liền muốn ướm thử lên cổ Ngô Song

"Tôi không cần!" Ngô Song đẩy tay hắn ra.

"Ướm thử một chút thôi, thật sự tôi cảm thấy cái này rất thích hợp với chị." Phương Thiếu Tắc bỗng nhiên bày ra bộ mặt đáng thương, ánh đèn neon ở quầy trường hiện lên trong con ngươi hắn, đặt biệt rất đẹp.

Ngô Song cảm thấy não mình bị đình trệ, ồm ờ, thế nhưng làm Phương Thiếu Tắc chớp được thời cơ, hắn đeo chiếc vòng cổ mảnh khảnh vào cần cổ trắng nõn của cô, lung linh xinh đẹp.

Phương Thiếu Tắc nhìn ngẩn một hồi lâu, quay đầu lại hỏi chủ quán: "Cái này bao nhiêu tiền?"

"Hai trăm."

"Giá hơi cao quá rồi, một trăm." Đường đường Phương tiểu thiếu gia, thế nhưng lại cò kè mặc cả.

"Soái ca, cậu muốn trả giá cũng không thể không cho tôi có lãi vậy chứ. Một trăm năm mươi, cậu cầm đi!"

"Một trăm hai."

"Một trăm ba!"

"Không được, một trăm hai thôi."

Chủ quán thực bất đắc dĩ: "Soái ca, bạn gái cậu đeo vào đẹp như vậy, thêm có mười đồng cậu cũng tiếc vậy sao?"

Phương Thiếu Tắc nghiêm trang mà nói: "Bạn gái tôi đeo đẹp, là bởi vì vốn dĩ cô ấy đẹp sẵn rồi, vòng cổ của chị chỉ có tác dụng điểm xuyết thêm thôi. Nếu là để một đầu heo mẹ đeo vòng cổ của chị vào, vậy vòng cổ này còn có thể đẹp nữa sao? Bạn gái tôi làm vòng cổ của chị biến thành đẹp như vậy, mười đồng tiền này chị cho đi!" _(. _.)_

Chủ quán nghe đến choáng váng, Ngô Song cũng choáng váng.

Người nam nhân trước mắt này đúng thật là Phương Thiếu Tắc mà cô quen biết sao? Vì sao quen biết hẵn càng lâu, cô càng cảm thấy xa lạ như vậy?

"Được rồi được rồi, tôi nói không lại cậu, một trăm hai thì một trăm hai." Chủ quán dở khóc dở cười.

Phương Thiếu Tắc thật cao hứng mà thanh toán một trăm hai mươi đồng tiền, quay đầu lại, nhìn thấy Ngô Song đang nhìn hẵn mà như nhìn người ngoài hành tinh.

Hắn hỏi: "Làm sao vậy, ta soái đến mức làm chị không dời mắt được sao?"

"Cậu quả thực rất ba hoa*." Ngô Song cảm thán.

*Ba hoa: nói nhiều, phóng đại quá sự thật, có ý khoe khoang. (Theo wiktionary)

"Ba hoa thì sao vậy, ba hoa cũng là hoa." Nói xong, hắn cười tủm tỉm mà để sát vào Ngô Song, hỏi, "Chị cảm thấy đóa "ba hoa" này, có thể nở rộ

trong hoa viên của chị không?"

"Không biết xấu hổ!" Ngô Song trừng mắt liếc hắt một cái, quay đầu đi trước.

"Ai, chị đừng đi! Từ từ, đợi tôi với!" Phương Thiếu Tắc lập tức theo sau, đuổi theo Ngô Song kêu.

Trên đường, người đi đường rất nhiều, Ngô Song đi nhanh, Phương Thiếu Tắc đuổi theo một đoạn đường rất dài. Mắt thấy đuổi theo sắp tới rồi, bỗng nhiên, Ngô Song dừng chân lại, xoay người một cái, nhào vào trong ngực Phương Thiếu Tắc.

Phương Thiếu Tắc ngây dại, thật lâu sau lấy lại tinh thần, trên mặt tươi cười giống như đoá hoa nở rộ sáng lạn, lầm bầm lầu bầu: "Tôi biết chị bị tôi làm cảm động, nhưng chị cũng không cần nhào vào trong ngực nha, đây là nơi công cộng, tôi ngại ngùng lắm....."

"Câm miệng!" cô nép trong ngực Phương Thiếu Tắc, nhỏ giọng nói một câu, "Có người quen."

.....

Ngô Song nói "Người quen" là đồng nghiệp cô kế hoạch c, là hai chị em song sinh Đại mạch và Tiểu Mạch.

Ba tổ kế hoạch thường xuyên họp với nhau, nhiều ít có chút quen thuộc lẫn nhau. Đặc biệt là Đại mạch và Tiểu Mạch đó, không chỉ lớn lên giống nhau như đúc, còn ăn mặc cũng y chang nhau. Ngô Song liếc mắt một cái, từ trong đám người đã nhận ra các cô.

Mắt thấy đối phương đang nhìn qua bên này, Ngô Song nhất thời tình thế cấp bách, trốn vào trong ngực Phương Thiếu Tắc.

Với việc Ngô Song nhào vào ngực mình, khỏi phải nói trong lòng Phương Thiếu Tắc có bao nhiêu vươ sướng. Đáng tiếc hẳn còn không có vui sướng được bao lâu, bọn họ đã đi tới, liếc mắt một cái nhận ra Phương Thiếu Tắc: "Ai, cậu không phải là soái ca mới vào của tổ a sao?"

Mỹ nhân trong ngực, Phương tiểu thiếu gia thật lười phản ứng với bọn họ.

Nhưng mà, Đại_Tiểu mạch đối với Ngô Song đang trốn trong ngực hẳn nổi lên hứng thú: "A, đây là bạn gái cậu sao?"

"Đúng vậy, bạn gái tôi." Phương Thiếu Tắc hào phóng thừa nhận.

Ngô Song thật muốn đánh chết hẳn.

"Bạn gái cậu làm sao vậy?" Tiểu mạch tò mò đánh giá, sao cô gái này nhào vào trong ngực Phương Thiếu Tắc, không chịu lộ mặt bạn gái thần bí?

Phương Thiếu Tắc duỗi tay, ấn trụ cái ót Ngô Song, gắt gao đè ở trong ngực mình, cười tủm tỉm nói: "Không có gì, cô ấy then thùng."

Đại mạch cười vui vẻ: "Có cái gì phải then thùng? Chẳng lẽ bạn gái cậu là minh tinh sao? Mỹ nữ, để chúng tôi nhìn xem sao!" mồ hôi trên trán Ngô Song thi nhau nhỏ giọt, lén ở trên eo Phương Thiếu Tắc hung hăng nhéo một cái, đau đến mức tiểu thiếu gia nhe răng trợn mắt.

"Sẽ không bị chúng tôi nói trúng rồi chứ? Bạn gái cậu thật sự là minh tinh?" Hai cô gái lại thêm hiếu kỳ mười phần.

Phương Thiếu Tắc một tay ấn trụ cái ót Ngô Song, một tay lại khoanh eo cô lại, đem cô ôm đến kín không kẽ hở, vẻ mặt thần bí mà nhìn gạo gạo kê nói: "Thật ra cô ấy là....."

Hai người duỗi dài cổ chờ mong câu trả lời.

"Bí mật!"

"Hứ! Không nói thì thôi, chúng ta đi!" Đại mạch lôi kéo Tiểu Mạch rời đi.

Tiểu Mạch không cam lòng, quay đầu lại nhìn vài cái: "Chị, chị không cảm thấy bạn gái hăn có chút quen mắt sao?"

"Ai, em nhận ra ai sao?"

Tiểu Mạch suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu: "Không nhận ra."

"Ngày mai đến công ty hỏi một chút nha, tiểu tử này lớn lên soái như thế, vài nữ đồng nghiệp dòm ngó đã lâu, nói không chừng người hăn ôm kia chính là người ở công ty chúng."

Tiểu Mạch: "Đúng ha, sao chúng ta không lén đi qua đó nhìn xem?"

Hai người nhìn thoáng qua nhau, tâm linh tương thông mà xoay người, lén theo sau Phương Thiếu Tắc.

—————...—————

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Sắc Lang Sa Lưới.

Rất sợ bị nhận ra, Đại_Tiểu Mạch rời đi rồi, Ngô Song tiếp tục ở trong ngực Phương Thiếu Tắc trốn thêm trong chốc lát, thật lâu sau mới thật cẩn thận hỏi: "Bọn họ đi rồi sao?"

"Không."

"Thật sao?" Ngô Song hồ nghi muốn ngẩng đầu nhìn, lại bị Phương Thiếu Tắc ấn trở về.

"Thật mà, bọn họ còn ở phía sau!"

Một ấn này, Ngô Song đụng vào ngực rắn chắc của Phương Thiếu Tắc, mặt lập tức đỏ lên, ngẩng đầu kháng nghị: "Rõ ràng bọn họ đi rồi, cậu còn..... A!"

Khoé mắt Ngô Song thoáng nhìn trộm, hai chị em kia đi theo cách đó không xa, khẽ kêu một tiếng, ngoan ngoãn trốn trở về.

Phương Thiếu Tắc đặc ý: "Tôi đã nói bọn họ còn ở đây, chị lại không tin. Nếu để bọn họ nhận ra được, chị cũng đừng trách tôi, tôi lúc này đã đủ phối hợp. Nhưng mà chị cũng đừng quá lo lắng, lỡ như chị bị nhận ra, tôi cũng sẽ gánh vác thật tốt trách nhiệm với chị mà."

"Im miệng!" Ngô Song khó thở, "Cậu không thì không ai nói cậu câm đâu!"

"Nếu tôi không nói chuyện mới càng kỳ quái, chị đã thấy qua có người ôm nhau ở giữa phố mà không nói một lời nào sao? Mọi người còn tưởng rằng chúng ta đang đóng phim đấy!"

Vẻ mặt Ngô Song đầy vạch đen, trách cứ Phương Thiếu Tắc: "Đều là do cậu, một hai phải mang tôi tới nơi này, chạy nhanh đi!"

"Được rồi, nhưng mà chị đừng ngẩng đầu nha, bọn họ còn ở phía sau đi theo đó." Phương Thiếu Tắc nói, ôm bả vai Ngô Song, đi về phía trước.

Lần đầu tiên trong đời Ngô Song bị nam nhân ôm bả vai đi trên đường, khỏi phải nói có bao nhiêu lạ lẫm, nhưng tưởng tượng đến phía sau còn hai con "Trùng theo đuôi", cô chỉ có thể chịu đựng, cúi đầu liều mạng đi về phía trước.

Dần dần, hai người tách ra khỏi đám người, đi qua đường cái, đi vào đối diện công viên. Mà thân ảnh Đại_Tiểu Mạch đi theo ở phía sau, cũng cùng nhau theo vào công viên.

Tâm tình Ngô Song thực phức tạp, bọn họ vốn là tới bắt sắc lang, không nghĩ tới ngược lại thành bị bắt. Vẫn là nói, cùng Phương Thiếu Tắc ở bên nhau thì nhất định phải lén lút qua lại như vậy sao? Không, hai người bọn họ sẽ không ở bên nhau đâu!

Ngô Song miên man suy nghĩ, Phương Thiếu Tắc bỗng nhiên nói một chữ: "Chạy!" Sau đó, hắc kéo Ngô Song cất bước liền chạy.

"Ai, sao lại chạy, mau đuổi theo!" Đại_Tiểu Mạch nhanh chóng đuổi theo, nhưng được một lúc đã mất dấu.

"Thật là, hai người kia trên chân có găng theo động cơ sao? Sao có thể chạy nhanh như vậy? Không phải nhảy xuống sông rồi chứ?" Đại Mạch không cam lòng, dọc theo bờ lượn tới lượn lui tìm rất nhiều lần, lúc này mới từ bỏ, hậm hực mà rời đi.

Bên dưới vòm cầu, Ngô Song thật vất vả thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu lên vừa lúc đối diện ánh nhìn chăm chú của Phương Thiểu Tắc.

Giờ phút này, ánh trăng sáng tỏ chiếu sáng vòm cầu, ánh mắt Phương Thiểu Tắc trong veo, trong như trời đêm lồng lộng đầy sao.

Tim Ngô Song bỗng nhiên đập rất mạnh, cô muốn cúi đầu, tránh đi ánh mắt cực nóng trước mặt này. Nhưng cằm lại bị nâng, khiến cho cô ngẩng đầu, đối diện với hắn.

"Song Song....."

Phương Thiểu Tắc mở miệng, thanh âm thấp vài độ, sần sật, mang theo dụ hoặc nói không nên lời. Giống như hai cánh tay vô hình, đem Ngô Song gắt gao mà túm chặt.

Cái loại cảm giác chán ghét này giống như đã quay trở lại, mỗi một lần quay lại càng mãnh liệt hơn. Bao nhiêu sự rung động từ trước đến giờ, đọng lại ở ngực Ngô Song, ngo ngoe rục rịch, dâng lên muốn thoát ra.

"Cứu mạng a!"

Một tiếng nữ nhân thét chói tai cắt ngang sự yên lặng ban đêm.

"Không xong rồi!" nháy mắt, Ngô Song đã tỉnh táo lại, nhanh chóng đẩy Phương Thiểu Tắc ra, chạy đến hướng phát ra âm thanh cầu cứu.

Trong đêm đen, một người đàn ông mặc bộ đồ thể thao màu đen, đeo khẩu trang, đang ôm chặt một cô gái mặc váy trắng, tay ở trên người cô sờ tới sờ lui, còn có ý đồ cởi váy cô ra.

"Cầu xin anh, buông tôi ra, cứu mạng....." Cô gái tuyệt vọng cầu xin, càng thêm cố vũ thú tính gã đàn ông, hắn dùng tay che miệng cô lại, đem cô kéo vào trong rừng cây, ấn trên mặt đất, xé mở áo sơ mi của cô.

Lúc này, Ngô Song vọt lại đây, một chân đá vào khẩu trang trên người gã đàn ông, hung hăng đem tên kia mà gạt ngã ở trên mặt đất.

Rõ ràng gã đàn ông đã có học qua võ, nhanh chóng lộn mình đứng lên. Thế nhưng, từ trong túi móc ra một con dao nhỏ, từng bước tới gần Ngô Song.

Tình thế nguy cấp, Ngô Song đem cô gái mặc váy trắng che chắn phía sau người, thúc giục: "Cô chạy mau!"

Nhưng cô gái kia hoảng sợ quá độ, nên đã quên chạy trốn, chỉ biết ngồi dưới đất ô ô oà khóc.

Nhìn cảnh này Ngô Song không khỏi nhú mày, bằng kinh nghiệm nhiều năm luyện võ, thân thủ gã đàn ông trước mắt này không tồi. Tuy rằng chính cô cũng không kém, nhưng mà muốn vừa đánh nhau với hắc vừa bảo vệ cô gái kia, quả là có chút khó khăn.

Đúng lúc này, gã đàn ông cầm dao vọt lại đây. Ngô Song biết rõ, tay không đối phó với hắc có vũ khí sắc bén thì thập phần nguy hiểm, lập tức nhay bén mà tránh thoát. Nhưng khi cô né tránh, tên kia lập tức chuyển mục tiêu nhắm vào cô gái ngồi dưới đất khóc thút thít.

Không xong rồi! Trong lòng Ngô Song cả kinh, không kịp nghĩ nhiều liền nhào tới gã đàn ông đeo khẩu trang.

Trong nháy mắt, cơ hồ cô sắp đụng tới đối phương, gã đàn ông giao hoạt bỗng nhiên xoay người, đem lưỡi dao một lần nữa nhắm ngay Ngô Song.

Ngô Song nhìn ra ý đồ hắc, nhưng đã không còn kịp rồi, hai mắt hiện rõ sự ác độc của gã đàn ông lộ ra bên ngoài, lưỡi dao sắc bén trong tay muốn đâm vào thân thể Ngô Song.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Phương Thiếu Tắc phía sau đã đuổi tới, một phen đẩy Ngô Song ra, chặn trước lưỡi dao sắc bén.

Máu tươi đỏ thắm từ cánh tay Phương Thiếu Tắc chảy không ngừng, nhìn vẻ mặt thống khổ của hắn, đôi mắt Ngô Song liền đỏ lên.

Cô tiến lên, một chân đá rơi con dao trong tay gã đàn ông xuống đất, bắt lấy cổ tay hắn, vững chắc quật hắn ngã lăn trên đất.

Gã đàn ông kêu lên một tiếng, ý đồ phản kháng, lại bị Ngô Song hung hăng đánh mấy quyền, đánh đến răng cũng rớt một cái, chút sau liền rơi vào hôn mê.

"Đừng đánh, nhanh báo cảnh sát đi." Phương Thiếu Tắc ở phía sau cô nhắc nhở.

Ngô Song lập tức đứng lên, nôn nóng hỏi: "Cậu sao rồi?"

"Tôi không sao." Phương Thiếu Tắc ấn miệng vết thương ở cánh tay phải, máu tươi từ khe hở ngón tay hắn chảy ra, đỏ cả toàn bộ bàn tay.

"Như thế này còn nói không sao!" trong lòng Ngô Song vô cùng khẩn trương, cởi áo khoác trên người nhanh chóng băng bó miệng vết thương Phương Thiếu Tắc.

"Vẫn là báo cảnh sát trước đi, tên kia sẽ tỉnh lại nhanh thôi, thật vất vả mới bắt được hắn, ngàn vạn lần đừng để cho hắn chạy thoát."

Ngô Song trừng mắt nhìn hắn một cái, quay đầu lại nhìn cô gái ngồi dưới đất khóc nức nở, nói: "Này, gọi cô đó, khóc có ích lợi gì, còn không mau báo cảnh sát!"

Cô gái kia lúc này mới lấy lại tinh thần, lau nước mắt trên mặt rồi báo cảnh.

Mười phút sau, 110 (cảnh sát) cùng 120 (cứu thương) lần lượt tới hiện trường. Nghe nói sắc lang ở thành Tây sa lưới, cục cảnh sát phái tới một nhóm người thật đông. Khéo nhất chính là, người dẫn đầu vừa lúc là người lần trước tìm Ngô Song lấy lời khai, cảnh sát Trương.

Cảnh sát Trương vừa thấy Ngô Song liền vui vẻ, trêu ghẹo nói: "Sao lại là cô? Lúc này cùng bạn trai xả thân vì nghĩa nữa, xem ra tôi phải về xin cấp cho cô bằng khen công dân ưu tú của thành phố rồi."

Ngô Song không có tâm tình cùng cảnh sát Trương nói đùa, lòng nóng như lửa đốt mà nhìn nhân viên y tế xử lý miệng vết thương cho Phương Thiếu Tắc.

Tuy rằng Phương Thiếu Tắc chỉ là bị thương ngoài da, nhưng mà trên cánh tay bị dao cắt một đường không nhỏ, buộc phải khâu lại miệng vết thương.

Cảnh sát Trương hiểu ra, tiến lên hỏi: "Bạn trai cô bị thương thế nào?"

Ngô Song cảm thấy hãn phiến, nói: "Hắn không phải bạn trai tôi."

"Không phải?" Cảnh sát Trương nhìn Ngô Song, lại nhìn về phía Phương Thiếu Tắc, "Chẳng lẽ hắn là lão công (chồng) nhà cô? Lần trước cho cô làm ghi chép, lúc đó cô không còn chưa kết hôn, nhanh như vậy đã kết hôn rồi sao?"

"Phốc!" Đang được y tá băng bó Phương Thiếu Tắc nhin không được bật cười

"Còn cười, miệng vết thương lại rách ra bây giờ!" Ngô Song xụ mặt nhắc nhở.

Cô càng khẩn trương, Phương Thiếu Tắc ngược lại càng vui vẻ, rõ ràng trên người đau muốn chết, trong lòng lại ngọt đến tận xương tủy, ngăn

không được ý cười.

Thấy đến bây giờ hấn vẫn là bộ dáng không đứng đắn, quả thật Ngô Song tức giận đến phát run, "Cậu biết vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm không? Nếu như dao của hấn lệch một chút, đâm đến động mạch thì làm sao bây giờ? Lỡ như cậu có bất trắc gì, tôi biết ăn nói như thế nào với người nhà của cậu? Làm ơn, sau này cậu đừng làm việc theo cảm tính như vậy, nên dùng đầu óc, nghĩ đến hậu quả....."

Ngô Song chưa từng tức giận như vậy bao giờ, lải nhải mà mắng.

Lúc này, Phương Thiếu Tắc bỗng nhiên vươn cánh tay không bị thương kia, nắm lấy tay cô, lấy lòng nói: "Được rồi, tôi biết sai rồi, về sau sẽ cẩn thận, đừng nóng giận được không?"

"Ai u, tôi chịu không nổi, hai người đây là muốn ngược chết tôi sao!" Đang xử lý miệng vết thương cho Phương Thiếu Tắc, bác sĩ nhin không được chen vào.

Nháy mắt, mặt Ngô Song đỏ bừng.

Trương cảnh sát giống như hiểu ra điều gì, ở một bên thêm mắt thêm muối: "Chắc chắc, hiện tại là một đôi tình lữ nha, tôi nhìn không được, tôi đi làm việc. Đúng rồi, hai người ân ái thì về nhà ân ái, cũng đừng quên chút nữa cùng tôi về cục làm ghi chép!"

"Nhất định sẽ không quên." Phương Thiếu Tắc nói xong, tiếp tục cười tủm tỉm mà nhìn chăm chú vào Ngô Song.

Ngô Song mặt càng đỏ hơn, muốn đem tay hấn giăng ra, nhưng hấn liền gắt gao mà giữ chặt như vậy, làm sao cũng không buông tay.

.....

#Pi: Yêu rồi mà còn cố tình dối lòng, mệt chị Song ghê. ㄟ(ㄟ ε ㄟ)ㄏ

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nổi Tiếng Hơn Lần Trước.

Với nỗ lực của Ngô Song và Phương Thiếu Tắc, sắc lang thành Tây rốt cuộc cũng sa lưới pháp luật. Vì phối hợp với cảnh sát để lấy lời khai, sau khi hai người đi bệnh viện kiểm tra, cả đêm phải tới cục cảnh sát làm ghi chép.

Không bao lâu, một đám phóng viên xuất hiện ở cửa cục cảnh sát, chuẩn bị phỏng vấn hai vị anh hùng bắt được sắc lang này.

Lại một lát sau, nhận được tin tức, đám người Tần Nghị cũng chạy tới nơi, đón Ngô Song và Phương Thiếu Tắc trở về.

Vốn dĩ Ngô Song muốn né tránh những phóng viên đó, thế nhưng Phương Thiếu Tắc lại ngăn cản cô.

"Chị cần phải đi ra ngoài tiếp nhận phỏng vấn, nếu không những nỗ lực của chúng ta đều không có ý nghĩa."

Hắn rõ ràng đã bị thương, lại còn nhớ đến chuyện của Tần Đạo Đường, trong lòng Ngô Song không khỏi cảm động. Nhưng mà, bỗng nhiên muốn cô đối mặt với nhiều phóng viên như vậy, cô liền lại lùi bước.

"Nếu không cậu đi đi, dù sao cậu cũng là người của Tần Đạo Đường."

"Tôi không được, tôi mới nhập môn không bao lâu, hoàn toàn không có sức thuyết phục. Hơn nữa, lần trước chị đã bắt tên cướp kia một lần, lúc

này lại bắt sắc lang, khẳng định truyền thông sẽ tập nập đưa tin, hướng chi....." mắt Phương Thiếu Tắc nhìn đến băng vải cột lấy cánh tay mình, thấp giọng nói, "Tôi còn bị thương như thế này, mọi người biết lại càng không tin tưởng."

Ngô Song hiểu ý tứ của hân, cũng biết muốn cứu Tần Đạo Đường chỉ có thể để cô ra trận. Vì thế, cô cùng đám Tần Nghị đi phía sau, căng thẳng đi ra cổng cục cảnh sát.

Ngồi xồm đơi đã lâu, khi phóng viên nhìn thấy Ngô Song ra tới, lập tức kích động lên, không ngừng hướng về cô dò hỏi tình huống ngay lúc đó.

Còn có phóng viên nhận ra cô từng bên đường bắt được ăn cướp, đối với thân phận của cô sinh ra hứng thú thật lớn: "Ngô tiểu thư, xin hỏi cô học qua mấy năm công phu, học công phu gì, nhận ai là sư phụ vậy?"

Đối mặt vấn đề này, Ngô Song thập phần phối hợp, trước đó đã chuẩn bị tốt đáp án, ở trước mặt các phóng viên đem Tần Đạo Đường giới thiệu một phen. Sau đó, bọn Tần Nghị cũng đều lộ mặt, mọi việc đều như kế hoạch của Phương Thiếu Tắc, thuận lợi tiến hành.

Quả nhiên, ngày hôm sau, tin tức học viên của Tần Đạo Đường hăng hái làm việc nghĩa, dũng cảm bắt sắc lang ở thành Tây đã lên đầy các mặt báo, truyền đi các hang cùng ngõ hẻm.

Mà bộ dáng Ngô Song nhận phỏng vấn truyền thông hết sức trầm tĩnh cùng xinh đẹp, trở thành đề tài nóng nhất được nhiều người thảo luận.

Bây giờ, đa số các cô gái ai nấy đều xinh đẹp, nhưng có rất ít người vừa đẹp người lại đẹp nết như Ngô Song, chịu làm việc nghĩa, giúp ích cho xã hội. Bỗng nhiên lại xuất hiện một cô gái như thế, sao mọi người không quan tâm cho được?

Phương Thiếu Tắc vì tuyên truyền cho Tần Đạo Đường, cố ý đăng ký Weibo mới cho Ngô Song, hiện tại fan cô đã vượt qua ba trăm nghìn người. Hơn nữa còn đang không ngừng mà gia tăng. Thậm chí có công ty quản lý liên hệ với Ngô Song, muốn cô về đầu quân cho công ty họ, tiến vào giới giải trí.

Đương nhiên, Tần Đạo Đường cũng thành đối tượng được chú ý đến. Mỗi ngày số người điện thoại đến báo danh có trên trăm cuộc, người trực tiếp tới cửa ghi danh cũng không ít. Ngay cả đám người bên phòng tập thể thao đối diện đều nhìn không được tới xem náo nhiệt, nói muốn học Ngô Song một khóa, còn muốn cô ký tên tặng.

Hiện tại Ngô Song chính là người nổi tiếng trên internet, đương nhiên không thể tùy tiện tới quán dạy người ta học, bất quá ký tên vẫn có thể. Tần Nghị vui tươi hơn hờ mà gọi điện thoại cho Ngô Song, muốn kêu cô tùy tiện ký thêm mấy trăm cái tên đưa qua đây, đặt ở quán hấp dẫn học viên.

Gọi di động vẫn luôn tắt máy, Tần Nghị đành phải gọi điện thoại bàn đến văn phòng Ngô Song. Nhưng kia điện thoại vẫn luôn là đường dây bận, đã lâu mới chuyển được, nhận điện thoại là Ngũ Hoa.

"Chào bạn, tôi là người đại diện của Ngô Song, hiện tại Ngô Song không tiếp nhận bất kỳ phỏng vấn gì."

"Người đại diện?" Tần Nghị kinh ngạc.

"Đại sư huynh, là huynh sao? Hôm nay tôi tiếp quá nhiều điện thoại, đầu muốn hôn mê luôn."

"Ngô Song đâu?"

"Chị Ngô Song, về nhà tị nạn rồi."

Tần Nghị một đầu đầy vạch đen: "Chờ cô ấy trở lại, kêu cô ấy gọi điện thoại lại cho tôi."

"Được rồi!" Ngũ Hoa cúp máy của Tần Nghị, lại tiếp tục đảm nhiệm chức vụ "Người đại diện", quả thực làm đến nghiện.

Thật ra, lúc này Ngô Song cũng không có ở nhà tị nạn, mà là đem Phương Thiếu Tắc kéo đi bệnh viện. Miệng vết thương của hắn, tối hôm qua chỉ là để bác sĩ khám gấp rồi đơn giản khâu lại. Như thế này Ngô Song thực không yên tâm, hôm nay lại cố tình tìm bác sĩ chuyên khoa tiến hành tái khám.

Kết quả tái khám rất tốt, đương nhiên một phần cũng nhờ tố chất Phương Thiếu Tắc khoẻ mạnh, chuyên gia nói: "Cậu ấy còn trẻ như vậy, có cái gì đáng lo lắng? Để cậu ấy về nhà dưỡng cho tốt, đừng ăn uống đồ có chất kích thích, đừng làm gì vận động kịch liệt, đừng chạm vào nước là được."

Ngô Song nghe rất cẩn thận, dùng notebook ghi nhớ.

"Tôi làm bác sĩ nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp được người tới xem bệnh còn ghi lại bằng bút ký, bạn gái cậu thật sự rất chu đáo." Lão bác sĩ cười tùm tùm nói.

Ngô Song đang muốn giải thích, Phương Thiếu Tắc lập tức xen mồm: "Đây là do phúc khí tôi tốt."

"Ừ, người trẻ tuổi như cậu thật có phúc khí, với đàn ông, tìm được một người phụ nữ tốt giống như kiếm được nhiều tiền, rất đáng ngưỡng mộ."

Phương Thiếu Tắc cột lấy băng vải, gật đầu như già tòi.

Một già một trẻ này cũng thật ăn ý, vẻ mặt Ngô Song đầy hắc tuyến.

Rời khỏi bệnh viện, Phương Thiếu Tắc bắt đầu ở bên tai Ngô Song lái nhải: "Một mình tôi ở nhà, chỉ có thể ăn cơm hộp, vừa dở vừa cay còn không sạch sẽ. Chị nói xem, có thể không ảnh hưởng miệng vết thương không?"

Ngô Song không để ý đến hắn.

Hắn tiếp tục nói: "Băng vải này quần cũng thật chặt, trời lại nóng, không cho chạm vào nước, nếu tôi muốn tắm rửa hay vệ sinh phải làm sao bây giờ?"

Ngô Song tiếp tục không để ý tới hắn.

"Thật ra vừa rồi tôi nhìn thấy, miệng vết thương này đã ổn hơn rồi, hắn là không có vấn đề gì lớn, dứt khoát tháo băng vải này ra cho rồi."

"Dừng tay!" rốt cuộc Ngô Song không thể nhịn được nữa, ngăn cản hắn.

"Chị Ngô Song....." Phương Thiếu Tắc chớp đôi mắt, làm ra vẻ vô tội lại đáng thương mà nhìn Ngô Song.

Ai, hắn thật biết làm trò!

Ngô Song thở dài: "Cậu cùng tôi trở về đi."

"Được!" Sợ Ngô Song đổi ý, Phương thiếu gia của chúng ta đáp ứng rất nhanh. Sau khi nói xong, còn tiến thêm một bước mà đến bên người Ngô Song, cười tủm tỉm nói, "Vậy chị đừng lại đuổi tôi đi, tôi là người bị thương, không thể lần thứ hai chịu thương tổn."

"Cậu nói thêm một câu nữa, tôi sẽ cho cậu chịu mười lần thương tổn."

Phương thiếu gia ngoan ngoãn mà ngậm miệng.

.....

Từ lần trước bị Ngô Song tịch thu chìa khóa, sau đó đuổi ra khỏi cửa. Đây là lần đầu tiên Phương Thiếu Tắc không dờ trò hăm hại lừa gạt, quang minh chính đại đi vào nhà Ngô Song. Nhìn bộ dáng hăn nghênh ngang, quả thực rất ngứa mắt.

Ngô Song xem ở trong mắt, ghi tạc trong lòng, chuẩn bị chờ hăn hồi phục sẽ trả lại gấp bội.

Phương Thiếu Tắc còn không biết, tương lai hăn sẽ vì hành vi hiện tại của mình trả giá thâm đến mức nào. Giờ phút này, một cái cánh tay hăn bị cột lấy, hai chân bắt chéo, ngồi dựa trên sô pha nhà Ngô Song, vừa ăn khoai lát vừa xem bóng đá.

Ngô Song đi tới, đoạt lấy khoai lát, ném vào thùng rác.

"Tôi còn chưa có ăn hết mà!" Phương Thiếu Tắc kháng nghị.

"Cậu bị thương, không thể ăn đồ ăn có tính kích thích." Ngô Song nghiêm mặt.

"Nhưng khoai lát không kích thích!"

"Thực phẩm rác rưởi."

"Được, vậy tôi ăn cái khác....." tay Phương Thiếu Tắc đuổi về phía khô bò.

Ngô Song dứt khoát đem túi đồ ăn vặt của hăn mang đi, trở về, mặt không cảm xúc đưa lại cho hăn một trái cà chua.

Hăn trừng lớn hai mắt: "Làm gì vậy?"

"Ăn."

"Sao lại muốn tôi ăn cà chua?"

"Bổ máu."

"Thứ này có thể bổ máu?" Phương Thiếu Tắc tỏ vẻ hoài nghi.

"Không tin thì đưa đây." Ngô Song duỗi tay đoạt lấy.

"Bổ bổ bổ, khẳng định bổ!"

Ngô Song mắt trợn trắng, quay người đi, không thèm để ý đến hần.

"Xì, chị thật độc ác....." Phương Thiếu Tắc vừa nói thầm vừa cắn một miếng to cà chua. Khỏi phải nói, cà chua là chính tay người phụ nữ của mình đưa cho, thật con mẹ nó ngọt!

.....

Phương Thiếu Tắc bị thương nên nhất thời không làm việc được, xin nghỉ bệnh với công ty. Hần có rất nhiều thời gian và tinh lực ở trong nhà Ngô Song không đi, nhưng Ngô Song lại không thể như thế được, công ty có một đồng việc chờ cô đến giải quyết, cô cần thiết phải đi làm.

Nhưng mà hiện giờ, đi làm đối với Ngô Song mà nói không phải chuyện dễ. Hiện tại, đừng nói bên ngoài, ngay cả công ty cũng không thiếu đám fan nào tàn, mỗi ngày có người lấy cớ tới tổ a vây xem cô, thậm chí còn có người chủ động xin điều đến tổ cô.

Buổi sáng, Lão Du lại gọi Ngô Song vào văn phòng, so với lần trước hùng hổ, thái độ lúc này của lão đã thay đổi 180°, mở miệng liền khen ngợi cô.

Mới đầu Ngô Song còn rất bình tĩnh nghe, lúc sau cô lại có chút kinh sợ.

"Giám đốc Du, ngại quá, chút nữa tôi còn có khách hàng cần gặp, ngài còn có chuyện gì nữa không?"

"Cũng không có gì, tôi chính là muốn, qua năm nay ta cũng năm mươi, hai mắt đều hoa, đầu óc cũng không minh mẫn nữa, là nên tìm một người giúp đỡ ta."

Ngô Song mở lớn hai mắt nhìn Lão Du.

"Ta cùng Liêu tổng đề qua, muốn thiết lập một cái chức vụ đại tổ trưởng ở tổ kế hoạch. Hiện tại, trong mấy tổ trưởng ta xem trọng nhất chính là cô, cô cảm thấy thế nào?" Rốt cuộc là cáo già xảo quyết, lập tức liền đem vấn đề vớt cho Ngô Song.

Ngô Song cũng không vòng vo, nói thẳng: "Tôi sẽ làm hết sức."

"Được lắm, ta rất xem trọng cô." Lão Du vỗ vỗ bả vai Ngô Song, ý bảo cô đi ra ngoài.

Ngô Song đi ra khỏi văn phòng Lão Du, trong lòng một chút cảm giác vui sướng cũng không có. Tuy rằng Lão Du ám chỉ phải cho cô thăng chức, nhưng mà ai biết được, có lẽ lão đối với mỗi tổ trưởng đều nói như vậy. Khi đi làm, kiêng kị nhất chính là lời hứa hẹn, đặc biệt là lời nói lãnh đạo, càng phải nghe cho thật kỹ mới dám tin.

Quả nhiên, giữa trưa, tin tức bộ kế hoạch muốn chọn ra một đại tổ trưởng liền bay đầy trời. Ngô Song đứng đầu trong những người được chọn, tổ b La Hãn Quốc cùng tổ c Đồng Anh, ánh mắt nhìn Ngô Song có thể bắn ra được mũi tên.

Buổi chiều, mấy cái tổ viên vẫn luôn quần lấy Ngô Song hỏi chuyện đại tổ trưởng, thật giống như chuyện Ngô Song đảm nhận chức đại tổ trưởng đều là chuyện chắc chắn.

Chỉ có Ngũ Hoa rất thất vọng, vẫn luôn nói: "Chị Ngô Song, em cảm thấy hiện tại danh tiếng của chị bên ngoài rất tốt, không gia nhập giới giải trí thật sự đáng tiếc. Rõ ràng có thể kiếm cơm dựa vào mặt, sao còn cố tình muốn dựa vào tài hoa như thế?"

Ngô Song: "....."

Bị phiền cả buổi chiều, thời điểm tan tầm, Ngô Song lại bị chị em Đại Mạch Tiểu Mạch ở tổ c chặn trước cửa.

Vừa thấy hai người này, Ngô Song liền chột dạ, vì thiếu chút nữa mình đã bị hai người bọn họ "Bắt gian" rồi, cô hỏi: "Các người có chuyện gì sao?"

Đại Mạch: "Ngô tổ trưởng, chúng tôi quá sùng bái chị!"

Tiểu Mạch: "Quá sùng bái chị!"

Đại Mạch: "Chúng ta muốn cùng người bái sư học nghệ!"

Tiểu Mạch: "Bái sư học nghệ!"

Đại Mạch: "Từ nay về sau ngài chính là sư phụ của chúng tôi!"

Tiểu Mạch: "Sư phụ!"

Nghe bọn họ nói vậy, làm Ngô Song hoài nghi thánh lực mình có phải có vấn đề hay không, cô cầm danh thiếp Tần Nghị đưa cho bọn họ, nói: "Các người đến nơi này học đi."

Đại Mạch: "Không được, chúng ta muốn cùng chị học!"

Tiểu Mạch: "Cùng chị học!"

Ngô Song lắc đầu: "Thực xin lỗi, tôi không có thời gian."

Đại Mạch: "Chúng tôi sẽ trả phí cho chị mà!"

Tiểu Mạch: "Sẽ trả phí mà!"

Ngô Song mặt đầy hắc tuyến: "Không cần, tôi không cần."

Đại Mạch: "Chị nhất định phải nhận chúng tôi a!"

Tiểu Mạch: "Phải nhận chúng tôi!"

Ngô Song cất bước liền chạy.

Đại_Tiểu Mạch ở phía sau điên cuồng đuổi theo cô

Đại Mạch: "Sư phụ, đợi chúng tôi với!"

Tiểu Mạch: "Đợi chúng tôi với!"

.....

Đó giờ Ngô Song chưa từng chạy nhanh như vậy, về nhà mất nửa giờ đồng hồ. Cô chạy chỉ 20 phút là đến, thở hồng hộc mở cửa, đã bị hình ảnh trước mắt dọa cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy Phương Thiểu Tắc để vai trần, tóc mái trên trán chải vuốt lên, trên eo buộc một cái tạp dề ren màu hồng phấn, cột lấy cánh tay bị thương, ở trong phòng bếp một bên hát bài 《 quả táo nhỏ 》 , một bên vui sướng mà nướng cánh gà.

.....

#Pi: một hình ảnh không thể chấp nhận, ôi, hình tượng soái ca.....
 $\cong _ \leq$

Cơ mà Phương tiểu thiếu gia của chúng ta đáng yêu thật. Da mặt lại dày nữa, he he.

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thả Thính Mọi Lúc Mọi Nơi.

"Chị là mặt trời của tôi Tiểu Song Song, sao tôi lại yêu chị nhiều như vậy....."

Nghe Phương Thiếu Tắc hát những lời không đàng hoàng, Ngô Song cảm thấy mình sắp điên lên rồi, cô đóng cửa lại tiến lên chất vấn: "Phương Thiếu Tắc, cậu làm gì vậy?"

"Làm cánh gà nướng đó!" Phương Thiếu Tắc gấp cánh gà đưa tới trước mặt Ngô Song, "Đây, nếm thử hương vị đi, tình yêu của tôi."

Khoé miệng Ngô Song run rẩy, nhưng mà đáng chết là mùi hương của cánh gà lại cố tình rất thơm, thật là tức chết đi được, cô nghiêm mặt: "Tôi không muốn ăn."

"Nhưng mà rất thơm, không tin chị nếm thử xem." Phương Thiếu Tắc đem cánh gà đưa qua.

"Lấy ra." trong lòng Ngô Song rít gào: Tôi đương nhiên nếm thử, cậu cho rằng khứu giác lão nường không nhạy à!

"Chị nếm một chút xem!" Phương Thiếu Tắc không nghe lời.

"Đã nói không cần mà!" Rốt cuộc, Ngô Song bị chọc giận, oán hận vung tay lên. Cánh gà rớt trên mặt đất, hai người đều đứng đó ngây ngốc nhìn.

Phương Thiếu Tắc sừng sốt một lát, trên mặt lộ ra vẻ mất mát, yên lặng ngồi xổm xuống nhặt cánh gà lên, trong miệng lầm bầm: "Không ăn thì thôi, làm gì ném vậy chứ, lãng phí lương thực....." Nói xong, thế nhưng đem cánh gà rơi trên mặt đất đưa lên miệng.

"Đừng ăn!" Ngô Song vội vàng ngồi xổm xuống giữ tay hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Ngô Song vội vàng buông tay ra, lúng túng nói: "Rớt trên mặt đất rồi..... Dơ..... Đừng ăn....."

Khi nói chuyện, tay đã bị Phương Thiếu Tắc bắt lấy ngược lại, kéo đến trước mặt, khoảnh khắc thất vọng trong ánh mắt kia liền biến thành vẻ dụ hoặc mười phần, môi mỏng khẽ mở, dán bên tai cô thấp giọng nói: "Vậy tôi ăn chị được không?"

Oành.....

Ngô Song cảm thấy ngực mình như muốn nổ tung, mặt đỏ lên, hung hăng đẩy Phương Thiếu Tắc ra.

Phương Thiếu Tắc ngã ngồi trên mặt đất, chạm đến miệng vết thương không nói, còn chạm vào một lọ nước tương, đổ thẳng lên đầu.

Ngô Song lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Xin lỗi, không phải tôi cố ý."

"Rõ ràng là chị cố ý." Phương Thiếu Tắc khóc không ra nước mắt.

"Đứng lên đi, mau đi tắm rửa, nơi này để tôi dọn dẹp cho." Ngô Song vạ phần xin lỗi.

"Tấy như thế nào?" Phương Thiếu Tắc chỉ chỉ cánh tay bị thương của mình hỏi.

Ngô Song ngây ngẩn cả người: "Vậy cậu..... Liền....."

"Chị tẩy cho tôi đi!" đôi mắt người nào đó sáng lấp lánh.

"Cậu nằm mơ!"

"Mình tôi chắc không giặt sạch, dù sao chỉ là bình nước tương, cũng không phải axít." Phương Thiếu Tắc nói, chính mình đứng lên muốn đi đến sô pha.

Ngô Song giữ tay hắn lại, hỏi:

"Cậu làm gì?"

Ngô Song nhắm mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Được! Tôi-tẩy!"

.....

"Chị là mặt trời của tiểu nước tương tôi, sao tôi lại yêu chị nhiều như vậy....."

Người nào đó tự biên tự hát "tiểu nước tương", Ngô Song nghe mà muốn giết người, không khỏi tăng thêm lực đạo trong tay.

"Đau đau đau!" Phương Thiếu Tắc hô to, "Chị gọi nhẹ thôi, tóc tôi đều bị chị rút hết!"

"Rút hết là tốt nhất, đưa cậu đi làm hòa thượng rất thích hợp." Ngô Song liều mạng xoa một đầu đầy nước tương của hắn.

"Cứu mạng a, tôi làm hòa thượng thì chị phải làm sao? Ai cưới chị nữa?"

"Câm miệng!" Ngô Song hướng trên đầu hắn hung hăng gõ xuống.

"Ai, chị còn như vậy tôi sẽ phản kích đó!" Phương Thiếu Tắc một tay đầy bột hướng đến mặt Ngô Song xoa lên.

"Cùng tôi đấu, xác định cậu thua chắc rồi!" Ngô Song giận dữ xoa bột trên mặt, thuận tay liền xoa lại mặt Phương Thiếu Tắc.

"Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!"

"Tới đây!"

.....

Cứ như vậy, hai người người ném ta một chút, ta tạt người một phen, ở nhà chơi trò bột biển đại chiến. Đến khi điện thoại Ngô Song vang lên, mới khiến hai người ngừng tay.

"A lô, Tiểu Song, mọi tan làm rồi sao?" Điện thoại là Tần Nghị gọi tới.

"Vâng, về nhà rồi." Ngô Song trả lời.

"Vậy tối hôm nay có bận không?"

"Không bận." Ngô Song mới vừa trả lời, Phương Thiếu Tắc liền đem bột biển tới xoa lên mặt cô.

"Cậu!" Ngô Song hung hăng trừng mắt.

Phương Thiếu Tắc lại ở một bên cười lớn.

"A, sao chỗ mọi có giọng đàn ông vậy?" Tần Nghị hỏi.

Ngô Song chạy nhanh che miệng Phương Thiếu Tắc lại, vội vã giải thích: "Không, ở đâu mà có giọng đàn ông, mọi đang xem TV."

"À, thì ra là vậy." Tần Nghị rất dễ bị lừa gạt, nói, "Nếu như vậy, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi, chúc mừng Tần Đạo Đường tuyển được nhiều tân sinh. Nhớ gọi thêm Phương sư đệ, còn có các đồng nghiệp tổ của muội, huynh thật sự phải cảm ơn bọn họ cho tốt."

"Tôi muốn ăn thịt nướng!" Phương Thiếu Tắc mồm miệng không rõ mà trả lời, bị Ngô Song hung hăng đá một chân, đau đến nước mắt cũng ứa ra.

Tần Nghị buồn bực: "Tiểu Song, muội thật sự đang xem TV sao?"

"Vâng, muội đang xem TV."

"A, giọng của người trong TV này nghe quá quen tai, có điểm giống....."

"Vương Bảo Cường, là Vương Bảo Cường diễn."

"Kỳ quái, Vương Bảo Cường không phải giọng nói này đâu....." Tần Nghị lầm bầm lầu bầu.

"Cứ như vậy đi, lát nữa gặp, muội cúp máy trước." Ngô Song nói xong, vội vã cúp điện thoại, sợ lộ chuyện.

"Tôi có nơi nào giống Vương Bảo Cường? Vương Bảo Cường có soái giống như tôi sao?" Phương Thiếu Tắc xoa đầu gối bị đá đau, vẻ mặt không phục.

"Soái soái soái, khắp thiên hạ cậu là soái nhất."

"Vậy chị ái mộ tôi sao?" Người nào đó vẻ mặt tự mình say mê.

Ngô Song lại một chân đạp qua đây.

.....

Tần Đạo Đường mấy ngày nay khách đến đầy nhà, không còn phải lo lắng kinh doanh không nổi nữa. Mặt mày Tần Nghị hồng hào, tâm tình tốt lên hẳn, nhất định phải mời Ngô Song bọn họ ăn bữa cơm, tỏ vẻ tự đáy lòng cảm tạ với mọi người đã giúp đỡ.

Có ăn không trả tiền đương nhiên tất cả mọi người không từ chối, Ngô Song cùng Phương Thiệu Tắc xem như là người đến cuối cùng, khiến cho mọi người bất mãn.

"Sao hai người đến trễ như vậy, phạt rượu ba ly!"

"Không đúng a, sao các người lại cùng nhau tới?"

Phương Thiệu Tắc không hề nghĩ ngợi, buột miệng thốt ra: "Chúng ta ở cùng nhau đương nhiên cùng nhau tới."

Trong nháy mắt liền an tĩnh.

Sắc mặt Ngô Song xấu hổ, vội vàng giải thích: "Tiểu khu tôi ở rất gần với tiểu khu của cậu ấy ở, đi trên đường vừa lúc gặp phải."

Thì ra là thế!

Mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại khôi phục vẻ náo nhiệt. Mọi người hàn thuyên từ chuyện đông sang chuyện tây, không biết như thế nào liền nói tới chung thân đại sự của Ngô Song.

"Chị Ngô Song, tôi có anh họ là fan của chị, biết em là cấp dưới của chị, rất nhiều lần hỏi em xin địa chỉ WeChat, còn nói muốn mời chị ăn cơm." Tiểu Trà bỗng dưng nổi hứng muốn làm bà mai, giới thiệu tiếp, "Thật sự điều kiện của anh họ em khá tốt, cao 1 mét 8, lớn lên cũng không tồi, còn làm luật, do ngày thường bận quá nên không tìm được đối tượng, năm nay ba mươi lăm tuổi rồi."

"Phốc!" Ngô Song còn chưa có trả lời, Phương Thiếu Tắc ngồi ở bên cạnh đã phun ra một ngụm đồ uống.

Tiểu Trà buồn bực: "Đĩa bay, cậu làm gì vậy?"

"Ba mươi lăm? Đã già thành như vậy, cô còn đem ra giới thiệu sao!"

"Là đàn ông, ba mươi lăm sao gọi là già được. Ngược lại tôi cảm thấy, đàn ông tuổi này càng thành thực càng đáng tin cậy, càng đáng giá phó thác cả đời." Tiểu Trà phản bác.

"Ha ha." Phương Thiếu Tắc cười lạnh, "Thành thực là bởi vì hắn trải qua chuyện tình cảm quá nhiều, đáng tin cậy là bởi vì hắn đã sớm nguy trang thành thói quen. Còn phó thác chung thân, chính là hắn cảm thấy tuổi mình đã lớn, muốn nhanh chóng tìm cô gái sinh con dưỡng cái cho mình, miễn cho bị người trong nhà lải nhải."

Lời nói Phương Thiếu Tắc cứ như đang dìm hàng người ta, nói xong, mọi người bốn mắt nhìn nhau, thế nhưng cảm thấy còn có vài phần đạo lý.

Tiểu Trà nóng nảy: "Ai, sao cậu lại như vậy, tôi đâu phải tìm đối tượng cho cậu, cậu lựa chọn cái gì chứ?"

"Tôi thay mặt chị Ngô Song trấn giữ cửa ải." Phương Thiếu Tắc lời lẽ chính đáng mà nói.

"Xùy, cậu trấn cửa ải, vậy cậu thử giới thiệu một người cho chị Ngô Song xem."

"Không cần giới thiệu, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt."

Phương Thiếu Tắc lời vừa ra khỏi miệng, Tần Nghị là người đầu tiên ngồi thẳng thân thể, ngay cả Phi Dao cũng buông đôi đũa trong tay xuống.

"Ai?" Mọi người tò mò mà vãn tai lên nghe.

Phương Thiếu Tắc hắng giọng, mở miệng: "Đó chính là tôi..... Ai da!"

Ngô Song ở dưới bàn hung hăng mà dẫm chân hăn.

"Rốt cuộc là ai ?" Mọi người truy vấn.

"Tôi..... Tôi cũng không biết, chị Ngô Song vừa thông minh vừa xinh đẹp, là hoá thân của anh hùng trượng nghĩa....." Phương Thiếu Tắc ai oán mà nhìn Ngô Song.

Ngô Song khoe miệng làm bộ cười, dẫm còn ác hơn.

Phương Thiếu Tắc đau đến nước mắt muốn rơi xuống: "Không..... Không ai xứng đôi cả!"

"Xuỳ!" Mọi người một trận "xuỳ" khinh thường, cuối cùng đem chuyện chung thân đại sự của Ngô Song gác qua một bên.

.....

Rượu ấm cơm no, cảm xúc mọi người vẫn tăng vọt như cũ, không biết ai đề nghị đi KTV, lập tức được mọi người ủng hộ.

Vốn dĩ Ngô Song không nghĩ sẽ đi, chính là từ "Không" còn chưa kịp nói, đã bị một đám người vây quanh kéo vào KTV. Còn ồn ào một hai bắt cô phải là người hát đầu tiên.

Cầm microphone, Ngô Song thực bất đắc dĩ, nói: "Thể loại nhạc hiện đại, chắc tôi không hát được."

"Không có sao đâu, chị hát cái gì chúng tôi cũng thích nghe." Ngũ Hoa ở bên cạnh nín nọt, hai mắt lấp lánh mà nhìn Ngô Song.

"Tôi không thích nghe nhạc hiện đại, nhạc hiện đại không có gì hay cả, tôi thích kinh điển, Đặng Lệ Quân! Hát Đặng Lệ Quân đi!"

Đặng Lệ Quân thì Ngô Song biết hát, cô nghĩ nghĩ, nói: "Vậy tôi sẽ hát bài 《 Ánh trăng nói hộ lòng em 》 đi."

"Được!" Mọi người sôi nổi vỗ tay, khúc nhạc dạo 《 Ánh trăng nói hộ lòng em 》 vang lên.

"Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không,

Em yêu anh bao nhiêu phần?

Tình cảm của em là chân thật

Em yêu anh cũng là chân thật

Ánh trăng đã nói hộ lòng em."

.....

Đôi môi đỏ khê mở, trong nháy mắt khi giọng hát vang lên những nốt đầu tiên, Ngô Song giống như thay đổi thành người khác. Cô có giọng nói êm tai, giọng ca ngọt ngào, tiết tấu rất đúng nhịp, làm cho bài hát 《 Ánh trăng nói hộ lòng em 》 của Đặng Lệ Quân diễn tả rất sống động, nghịch ngợm đáng yêu nhưng cũng phản phát một tia ưu thương, lập tức chạm vào tim mọi người.

Mọi người không hện mà cùng nhau yên lặng, nghe Ngô Song hát từ đầu tới cuối. Cho đến câu hát cuối cùng, vẫn như cũ chưa đã thềm.

"Quá dễ nghe, tôi còn muốn nghe lại một lần!"

"Chị Ngô Song, chị lại hát một bài đi!"

"Tôi còn muốn nghe, tôi còn muốn nghe!"

.....

Tất cả mọi người khen Ngô Song hát hay, làm cô lại hát một bài. Chỉ có Phương Thiếu Tắc trầm mặc đã lâu, bỗng nhiên nói một câu: "Tôi cũng tới hát một bài."

Ngô Song kinh ngạc một chút: "Cậu sẽ hát?"

Phương Thiếu Tắc lấy thêm một cái micro khác: "Sao tôi không thể hát, tôi cũng thích Đặng Lệ Quân, Đặng Lệ Quân là nữ thần của tôi! Phiên mọi người mở cho ta bài 《 Em chỉ quan tâm anh 》 , cảm ơn."

Ánh mắt mọi người hoài nghi, khúc nhạc dạo vang lên.

"Nếu như không gặp được anh, em sẽ ở đâu?"

Ngày tháng trôi qua sẽ như thế nào, đời người có cần quý trọng chẳng?

Nếu như quen một ai đó, trải qua những ngày bình yên

Không biết sẽ có hay không, tình yêu ngọt như mật?"

Phương Thiếu Tắc thâm tình mà nhìn chăm chú vào Ngô Song, mỗi một ca từ đều vì cô mà hát, giờ phút này, 《 Em chỉ quan tâm anh 》 không chỉ là một bài hát của Đặng Lệ Quân, càng giống một bài thơ tình cổ, thổ lộ với "Người kia", khó lòng giải thích được tình cảm trong lòng.

Ngô Song an tĩnh mà nghe, cổ cảm xúc ở trong lòng lại khắc chế không được mà mãnh liệt dâng trào lên.

Một khúc hát, mọi người giống như phát hiện cái gì, một đám trầm mặc, có nhiều biểu cảm khác thường.

Thật lâu sau, Ngũ Hoa là người đầu tiên đánh vỡ cục diện bế tắc: "Đều hát đến hay như vậy, còn để cho người ta sống không chứ. Không thể lại cho hai người này cứ độc chiếm micro như vậy, để tôi để tôi!"

Ngũ âm của Ngũ Hoa không được đầy đủ vang lên, không khí kỳ quái
rốt cuộc cũng tiêu tan.

Duy nhất chỉ có Ngô Song ngồi ở một góc, dù bên tai truyền đến cái
âm thanh gì, trong đầu quanh quẩn trước sau là những câu hát vừa rồi của
Phương Thiếu Tắc trong bài 《 Em chỉ quan tâm anh 》 .

"Nếu như không gặp được anh, em sẽ ở đâu?"

Ngày tháng trôi qua sẽ như thế nào, đời người có cần quý trọng
chẳng?

Nếu như quen một ai đó, trải qua những ngày bình yên

Không biết sẽ có hay không, tình yêu ngọt như mật?"

—————...—————

#Pi: thật xin lỗi bà con, do Pi phải tranh thủ làm nhanh để thôi không
kịp tiến độ đăng chương, chỉ mỗi Pi vừa edit vừa beta nên có thể ngôn từ ở
các chương chưa mượt, hoặc là còn sót lỗi gì đó, thì mong các bạn thông
cảm. Sau khi edit hết rồi, Pi sẽ quay lại beta hết một lượt để được mượt mà
hơn, các bạn thông cảm nhen. :-))))))

TÔI CAM ĐOAN, SẼ KHÔNG ĐÁNH CHẾT CẬU!

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Lại Ăn Vạ.

"Sắc ma Thành Tây", độ hot của việc này còn có chưa giảm, mà công việc của Ngô Song thì không thể đình. Lão Du đã đem chuyện tuyển chọn đại tổ trưởng ra bàn bạc lại. Các tổ bắt đầu âm thầm tranh cao thấp với nhau. Ngô Song là lãnh đạo tổ a, tất nhiên không thể để tụt lại, buộc nhân viên tăng ca không biết ngày đêm. Ngay cả người luôn luôn tan làm đúng giờ là Phương Thiếu Tắc cũng "chăm chỉ" không ít.

Nhưng mà người khác chăm chỉ là vì công việc, còn nguyên nhân chủ yếu Phương Thiếu Tắc chăm chỉ lại vì Ngô Song. Bưng trà rót nước, hỏi han ân cần, hẳn làm không ít. Chỉ là, Ngô Song một chút cũng không thấy cảm kích thôi.

Bận rộn như vậy không được bao lâu, lại có chuyện xảy ra.

Hôm nay, Ngũ Hoa đi lấy đồ chuyển phát nhanh, khi trở về vẻ mặt rất hưng phấn, đem về một cái hộp thật lớn, hô to: "Đây đây đây, chị Ngô Song có đồ chuyển phát nhanh đây."

Cô vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngừng tay, đi lại chỗ Ngũ Hoa. Ở thời đại toàn dân đều mua hàng online, Ngô Song luôn luôn là một trường hợp đặc biệt, cũng không bao giờ thấy cô mua hàng online, hiện giờ lại phá lệ, tất nhiên sẽ khiến cho mọi người tò mò.

"Đây là cái gì? Rất lớn nha!"

"Không nặng đâu, không phải là có người ái mộ chị Ngô Song, muốn tạo sự bất ngờ chứ?"

.....

Trong khi mọi người đang thảo luận, trùng hợp Ngô Song đi ra pha cà phê.

Ngũ Hoa chạy nhanh đem cái hộp đưa qua: "Chị Ngô Song, có người gửi đồ chuyển phát nhanh cho chị."

"Tôi?" Ngô Song cũng có chút kinh ngạc, buông cái ly trong tay, nhận lấy cái hộp.

"Chị Ngô Song, chị mua thứ gì sao?"

Ngô Song lắc đầu, nhìn hộp đồ trước sau đánh giá một chút. Một cái hộp rất lớn, khối lượng không nặng, đoán không ra là ai gửi.

"Chi bằng mở ra xem một chút." Phương Thiếu Tắc đối với món đồ chuyển phát nhanh này có biểu hiện rất kỳ lạ.

Ngô Song nhìn hẩn một cái, bắt đầu hoài nghi có phải tiểu tử này lại tạo cho cô sự bất ngờ gì không?

Vẻ mặt Phương Thiếu Tắc rất vô tội nhìn Ngô Song.

Ánh mắt dò hỏi không có kết quả, Ngô Song quyết định mở ra xem. Không nghĩ tới, khi mở ra đã dẫn đến một trận hoảng sợ thét chói tai.

Trong hộp chuyển phát nhanh là một con búp bê Tây Dương dính đầy máu, tròng mắt đều bị móc xuống, nhìn rất kinh khủng.

Hiếm khi được nhận chuyển phát nhanh, ai ngờ lại là trò đùa ác ý. Tuy rằng Ngô Song không có bị dọa cho hoảng sợ, nhưng mày vẫn nhúu lại.

"Ai ghê tởm như vậy chứ, chúng ta báo cảnh sát đi!" Bị dọa như vậy, trong lòng Ngũ Hoa với Tiểu Trà đầy căm phẫn.

"Không cần thiết." Ngô Song cản bọn họ lại, "Người ấu trĩ như vậy, không cần bận tâm. Phi Dao, cậu đem vật này ném đi, những người khác tiếp tục làm việc."

"Nhưng mà....."

"Các người muốn không làm nữa sao?" Ngô Song trừng mắt liếc một cái, không còn việc gì trở vào phòng.

Nếu lão đại đã nói như vậy, dù cho mọi người không cam lòng cũng chỉ có thể bỏ qua, từng người trở về chỗ ngồi.

Phi Dao cầm hộp chuyển phát nhanh chuẩn bị đi ném, Phương Thiếu Tắc tiến lên đoạt lại: "Tôi rảnh nhất, để tôi đi cho."

"Ném ra xa một chút." Phi Dao nói.

"Tôi mà làm việc, anh cứ yên tâm." Phương Thiếu Tắc cười tùm tùm nói xong, xoay người, cả khuôn mặt đều trầm xuống.

.....

Đã xảy ra trò đùa ác ý như vậy, đổi lại là người khác có lẽ đã sớm bị dọa cho mất mật, nhưng Ngô Song lại giống như không có chuyện gì, cứ theo lẽ thường tăng ca tới tận khuya.

Hầu như mọi người trong công ty đã về hết, Ngô Song cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm. Vừa mở cửa đã bị người ngồi xổm ở cửa hù cho hoảng sợ, nhìn kỹ thấy là Phương Thiếu Tắc, đã vậy còn ngủ mất rồi.

"Phương Thiếu Tắc." Ngô Song kêu, hắn không tỉnh, cô dứt khoát dùng chân đá vào người hắn.

Phương Thiếu Tắc lập tức tỉnh lại, thoán lớn tiếng hỏi: "Ai? Ai dám đá tôi?"

Ngô Song đầu đầy hắc tuyến: "Tôi còn chưa hỏi cậu, ngồi xồm ở đây làm gì?"

"Thì ra là chị sao!" Phương Thiếu Tắc nhẹ nhàng thở ra, rất tự nhiên tiến đến gần Ngô Song, cười tủm tỉm nói, "Tôi chờ ở chỗ này đương nhiên là vì bảo vệ chị đó!"

"Dựa vào cậu?" Ngô Song khinh thường nhìn hằm một cái, cất bước rời đi.

"Này, chị đừng đi mà, từ từ chờ tôi với!" Phương Thiếu Tắc chạy nhanh đuổi kịp, vừa đi vừa nói chuyện, "Chị đừng đi nhanh như vậy, tôi đưa chị trở về, đã trẻ thế này để một cô gái về nhà một mình không an toàn."

Ngô Song không để ý đến hằm, cố tình đi trước.

Phương Thiếu Tắc vì thế nên vẫn tiếp tục giống mấy bà thím lắm nhảm, ở một bên lăm bằm lằm bầu: "Chị cũng đừng cậy mạnh mà ỷ y, rõ ràng có người muốn đe dọa chị. Hôm nay gửi búp bê dính máu, mai không chừng sẽ làm ra chuyện gì bất lợi đối với chị thì sao. Nhưng mà chị yên tâm, chuyện này cứ giao cho tôi, có tôi ở đây nhất định sẽ không để chị bị tổn thương....."

Hằm lải nhải như vậy từ trong thang máy đến khi ra ngoài cổng công ty, nghe vậy Ngô Song không thể nhịn được nữa, dừng chân lại, nói: "Cậu đưa tôi về nhà, tôi mới càng không an toàn....."

Lời còn chưa nói xong, Phương Thiếu Tắc đã đi lên trước, rất tự nhiên nắm lấy tay cô, lập tức đi về phía trước.

Ngô Song sợ ngậy người, bị hắc kéo đi được vài bước, lúc này mới lấy lại tinh thần, vùng thoát khỏi tay hắc: "Phương Thiếu Tắc, cậu làm gì vậy?"

"Đưa chị về nhà." Hắc trả lời tỉnh queo.

"Tôi là hỏi cậu dặt..... Dặt tay tôi làm gì?" mặt Ngô Song có chút đỏ lên.

Phương Thiếu Tắc sững sốt một chút: "Chị là bạn gái tôi, tôi dặt tay chị không phải rất bình thường sao?"

"Ai là bạn gái cậu, cậu không được nói bậy!"

"Không phải sao?" Phương Thiếu Tắc hỏi lại.

"khi nào tôi đồng ý làm bạn gái cậu, cậu nói cứ như đúng rồi vậy." Ngô Song tức giận.

"Nhưng mà chị đang đeo vòng cổ tôi tặng đó."

Hắc vừa nói xong, mặt Ngô Song càng đỏ hơn, chính cô cũng không biết ma xui quỷ khiến như thế nào, lại đeo vòng cổ Phương Thiếu Tắc tặng mình. Nhưng không phải chỉ là một cái vòng cổ thôi sao, lại không thể chứng minh cái gì, đúng không?

"Tôi chỉ là tùy tiện đeo thôi, không chứng minh được gì." Ngô Song mạnh miệng.

"Hơn nữa chị còn giúp tôi gội đầu."

"Đó là bởi vì cậu bị thương."

"Đấy, tôi còn vì chị mà bị thương!" Người nào đó chớp thời cơ nói, hai mắt sáng lấp lánh.

Ngô Song đã hoàn toàn hết chỗ nói rồi, thật lâu sau nghẹn ra một câu: "Vậy tôi cảm ơn cậu nha."

"Không cần cảm ơn, chỉ cần chị đồng ý làm bạn gái tôi, vết thương nhỏ này tính là cái gì, có chết tôi cũng cam lòng."

Phương Thiếu Tắc nói lời này xong, còn cười tủm tỉm, giống như hạng công tử không đứng đắn. Nhưng mà nhớ tới ngày đó hắn không suy nghĩ gì đã chặn lại con dao kia giúp mình, Ngô Song biết, cậu thanh niên trước mắt này cũng không phải đang nói giỡn.

Cô đã không thể ngăn cản được trái tim đang đập rộn ràng trong lòng ngực, sợ chỉ cần hắn thả thính thêm chút nữa, cô sẽ phải buông phải vũ khí đầu hàng mất.

"Đừng nói bậy." Ngô Song nhanh chóng tránh ánh mắt qua một bên, không dám nhìn thẳng Phương Thiếu Tắc.

Nhưng Phương Thiếu Tắc lại không buông tha cô, bước lại gần, truy vấn: "Tôi nói những câu đó là thật, chị đồng ý với tôi đi?"

"Không đồng ý."

"Tôi vì chị mà bị thương, chị thật sự một chút cũng không cảm động sao?"

"Không cảm động." Ngô Song máy móc trả lời, rất sợ nhiều lời thêm một chữ cũng sẽ bại lộ nội tâm của mình.

"Thật sự không cảm động?"

"Đừng hỏi, tôi không thích cậu!" Ngô Song đẩy hắn ra, có chút mất khống chế.

Phương Thiếu Tắc bị đẩy đến lui về phía sau vài bước, đứng yên, biểu tình từ kinh ngạc trở nên thất vọng, từ thất vọng biến thành ghen khuất.

"Được, xem như chị lợi hại!" Hắc tới tới lui lui đi vài vòng tại chỗ, dừng lại nói, "Coi như tôi xui xẻo vì chị đỡ một dao, ai kêu tôi thích chị như vậy, là tôi tự mình đa tình, đáng đời tôi, tôi đành chịu!"

Ngô Song vẫn đứng đó không nhúc nhích, trong lòng có chút khó chịu.

Nhưng chung quy hắc vẫn không cam lòng, bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý: "Không được, sao tôi có thể nhận như vậy, chị cũng không phải bạn gái tôi, dựa vào cái gì tôi phải đỡ một dao này chứ? Chị phải bồi thường cho tôi đi!"

"Vậy cậu muốn như thế nào?"

Phương Thiếu Tắc nhìn Ngô Song không chớp mắt, bỗng nhiên ánh mắt sáng ngời, toàn bộ đều sáng rọi lên: "Có! Vậy chị hôn tôi một cái đi, coi như là bồi thường!"

Ngô Song sửng sốt, lấy lại tinh thần: "Cậu nằm mơ!"

Phương Thiếu Tắc vén tay áo lên, nói: "Chị nhìn xem, chị nhìn xem, đến bây giờ tôi đã kết vảy đầu, sẹo này chính là tôi phải mang theo cả đời. Về sau tôi cưới vợ, chị nói xem, tôi phải giải thích với người ta như thế nào? Tôi vì chị trả giá lớn như vậy, chị chỉ hôn tôi một cái cũng không chịu, trái tim tôi đau quá mà! Sao mệnh của tôi lại khổ vậy chứ!"

Tiểu tử này giờ trò răn không xong, liền đứng bên đường khóc lóc kể lể. Tuy rằng xung quanh không có đông người, nhưng mà hắc nháo lên như vậy, lập tức liền khiến cho mọi người vây xem.

"Được rồi, đừng náo loạn." Ngô Song hạ giọng khuyên bảo.

"Được cái gì mà được, một chút tôi cũng không được! Vết thương của tôi rất đau, tim tôi càng đau hơn. Chị đã không hôn tôi thì thôi, còn không cho tôi nháo một chút, tôi đến hít thở cũng không thông chị biết không?"

Ngô Song không thể nhịn được nữa: "Phương Thiếu Tắc, cậu im miệng ngay cho tôi!"

"Tôi....." Phương Thiếu Tắc còn muốn nói.

Ngô Song đi về phía hắn.

Phương Thiếu Tắc lập tức ngậm miệng, hai mắt trông mong nhìn thẳng Ngô Song: "Chị chịu hôn tôi?"

Ngô Song tiếp tục bước lại gần hắn.

"Đừng đừng đừng, chị để tôi chuẩn bị cái đã." Phương Thiếu Tắc kích động sửa sang lại quần áo một chút, khom người xuống, nhắm mắt lại, "Đến đây đi, tráng sĩ, không cần quá ôn nhu với tôi đâu!"

⊙___⊙

Ngô Song đánh một quyền vào bụng hắn.

Phương Thiếu Tắc thống khổ mà khom lưng ôm bụng, "Chị cũng quá độc ác, không hôn thì thôi, làm gì đánh tôi, tôi....." Nói đến một nửa, hắn ngừng lại, thấy một vật thể quen thuộc lúc ẩn lúc hiện trước mắt mình.

Là cái chìa khóa! Ngô Song giao chìa khóa!

"Chị đây là....." Phương Thiếu Tắc đã quên đau, nghi hoặc hỏi.

"Bồi thường."

"Bồi thường?"

"Bồi thường cho vết thương của cậu."

Hai mắt Phương Thiếu Tắc chợt sáng ngời: "Vậy tôi lại có thể đến nhà chị?"

Ngô Song không nói chuyện, trực tiếp buông lỏng tay ra, chìa khóa từ trong tay cô rơi xuống. Phương Thiếu Tắc chạy nhanh tiến lên chụp được, nắm trong tay như bảo bối.

"Về nhà." Ngô Song nói xong, xoay người liền rời đi.

"Tuân lệnh, nữ vương đại nhân!" Phương Thiếu Tắc tung ta tung tăng đuổi theo cô.

Đánh một quyền lại cho viên đường, giờ phút này, trong lòng Phương Thiếu Tắc ngọt ra mật, nào còn nhớ rõ vừa rồi là bị cô đánh?

Mắt thấy hai người càng đi càng xa, ba người mặc đồ đen, đeo kính đen, đeo khẩu trang kín mít lén lút nhảy ra từ góc khuất.

Ngũ Hoa: "Tôi đã nói hai người bọn họ có điểm bất thường mà!"

Tiểu Trà: "Trách không được tiểu tử này chê anh họ của tôi già!"

Cái lấu: "Chúng ta còn đứng đây làm gì? Tôi muốn đi ăn bữa ăn khuya."

"....."

_____..._____

#Pi: Rốt cuộc cũng đã làm xong chương cuối cùng rồi, 65 chương. Làm xong cảm thấy nhẹ nhõm dễ sợ, cứ sợ ngâm lâu lại bị phản ánh không à, hiu hiu. Xong sớm còn quay lại beta, rồi chuẩn bị làm thêm bộ mới. Ham

làm quá nên chuốc khổ vào người. Hãy chăm vote để ủng hộ tinh thần cho Pi đi nào. ლ(^ ▽ ^)ლ

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tình Cờ Bắt Gian.

Chương 2: Lên Báo.

Chương 3: Phương Thiếu Tắc.

Chương 4: Tỏ Tình.

Chương 5: Gặp Ác Mộng.

Chương 6: Thêm Bạn Wechat.

Chương 7: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.

Chương 8: Cảm Giác Ấm Ấp.

Chương 9: Âm Hồn Bất Tán.

Chương 10: Gọi Là Sư Đệ.

Chương 11: Say Rượu.

Chương 12: Ghen Tuông.

Chương 13: Cáo Trạng.

Chương 14: Tin Tưởng Tuyệt Đối.

Chương 15: Tuổi Trẻ Thật Sung Súc!

Chương 16: Gánh Vác Trách Nhiệm.

Chương 17: Bản Kiểm Điểm Siêu Đáng Yêu.

Chương 18: Lễ Nào Tổng Tài Bá Đạo Lạnh Lùng.Là Công?

Chương 19: Mạc Dật Lên Sóng.

Chương 20: Chúng Ta Kết Hôn Đi.

Chương 21: Da Mặt Hẳn.Rất Dày!

Chương 22: Ra Điều Kiện.

Chương 23: Cá Cược.

Chương 24: Bất Ngờ.

Chương 25: Quần Áo Của Tôi.Uớc Cả Rồi!

Chương 26: Lập Khế Ước.

Chương 27: Động Tâm.

Chương 28: Chị Muốn Hủy Ước Định Sao?

[Chương 29: Phương Thiếu Quả Thật Có Rất Nhiều Tiền.](#)

[Chương 30: Là Ai Đã Tung Ảnh Ra Ngoài?](#)

[Chương 31: Bớt Đi Một Tình Dịch.](#)

[Chương 32: Nghĩ Ra Biện Pháp Tốt.](#)

[Chương 33: Bị Người Quen Bắt Gặp.](#)

[Chương 34: Sắc Lang Sa Lưới.](#)

[Chương 35: Nổi Tiếng Hơn Lần Trước.](#)

[Chương 36: Thả Thính Mọi Lúc Mọi Nơi.](#)

[Chương 37: Lại Ăn Vạ.](#)